Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΝ ΤΕΥΧΟΣ, ΕΚ ΣΕΛΙΔΩΝ 48

ριέχον τὴν εἰς Νότιον Ἀμερικὴν Ποιμαντορικὴν Περιοδείαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου, εἰς τρεῖς γλώσσας: Ἑλληνικήν, Ἀγγλικὴν καὶ Ἱσπανικήν.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ. Ἀπὸ τὰς θαυμασίας τοιχογραφίας τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει «Μονῆς τῆς Χώρας» (Kahriye Cami). (περὶ τὸ 1310).

THE ANASTASIS. Wall painting in Kahriye Cami, Istanbul. (c. 1310).

FROM THE EASTER ENCYCLICAL OF HIS HOLINESS ATHENAGORAS I, ECUMENICAL PATRIARCH OF CONSTANTINOPLE

We confess that while we were in Jerusalem, near the tomb of our Saviour, we felt a great sorrow and weight because of the division of the Church of Christ. For according to the words of Saint John the Evangelist, the soldiers seized the garments of Christ and tore each of them into four parts (John 19:23). The fate of the garments of Jesus became, as was not fitting, the fate of His Holy Church. The tunic of Christ was torn asunder and His Church was divided, and this division continues against the will of the Founder, and against His Hierarchal prayer in which He beseeched the Heavenly Father to give enduring life to His Disciples and to all those who had faith in His words, so that all may be united (John 19:11; 21, 22).

But it is not possible for this division to continue and to be lasting to the detriment of His work, by which Christ became human and sacrificed Himself. The torn tunic of Christ, therefore, must be sewn and again cover His naked body, and likewise the holy and blameless Church of Christ, His bride, must find her reunion.

The barriers which the ages have raised between the Christian denominations do not make impossible their mutually approaching each other again, and their coming together, now that in recent times the expressed good will on the part of Christian leaders gives us cause for comfort and enlightenment.

Let the Theologians be called forth to prepare the way and to pave the road. But we who have the divine mandate to guide the spiritual lives of our faithful, can proceed in the spirit of love and sincere desire towards cooperation among the Churches, which for many reasons is essential, without leaving anything undone that is humanly possible to bring about this working together, and to further it.

In the hope that our beloved and worthy brethren in Christ everywhere are inspired by good will, we hail them all from our Holy Apostolic and Ecumenical Patriarchal Throne, on the occasion of this great holiday, with the age-old and traditional greeting "Christ is Risen," wishing them eternal joy in the Resurrection of the Lord.

For His is the kingdom and the power and the glory, forever and ever. Amen.

Easter, 1960.

Orthodox Observer

Est. 1934

The official publication of the news, work and thought of the Greek Orthodox Church in America, published monthly by the Greek Archdiocese of North and South America
10 East 79th Street, New York 21, N. Y
Phone: TRafalgar 9-2060

•

EDITOR:
BASIL VASILIADES, Δ.Ο.Θ.
EDITOR, English Section:
ARTHUR DORE
SECRETARY:
REV. PHILIP KOUTOUFAS

•

Subscription Rates in U.S.A. and Canada:
One year $4.00
Two years $7.00
Single copy ..... 40 cents
Foreign Countries ..... $4.50 per year

•

Second class mailing privileges authorized at New York, N. Y.

•

Allow one month for change of address and renewal orders to become effective. To insure accuracy in changes, include previous and new address. Contributions and News deadline for THE ORTHODOX OBSERVER is the 2nd day of the month for issue of following month. Send all communications to:

ORTHODOX OBSERVER
Greek Archdiocese
10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

Ἑλληνοαμερικανόπουλα εἰς Ἑλλάδα

Περὶ τὰ 100 Ἑλληνο-Ἀμερικανόπουλα τῶν Σχολείων μας θὰ παραθερίσουν εἰς Ἑλλάδα, μερίμνῃ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἐνισχύσατε ὅλοι τὴν εὐοίωνον αὐτὴν πρωτοβουλίαν, ἀποστέλλοντες τὴν συνδρομήν σας εἰς τὸ SCHOLARSHIP FUND τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἡ νέα μας γενεὰ πρέπει νὰ γνωρίσῃ τὴν Ἑλλάδα. Μία τοιαύτη ἐπίσκεψις εἶναι ἀνεκτίμητος.

15η ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ἐν BUFFALO, N. Y.

Καμμία Κοινότης δὲν πρέπει νὰ ἀπουσιάσῃ ἀπὸ τὸ Ἀνώτατον Νομοθετικὸν Σῶμα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

† ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΙΕΡΩ ΚΛΗΡΩ ΚΑΙ ΤΩ ΕΥΣΕΒΕΙ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΧΑΡΙΝ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗΝ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΩΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ.

Κατὰ τὴν διαγενομένην Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Ἑβδομάδα, μετὰ κατανύξεως πολλῆς παρηκολουθήσαμεν, τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ἀναπαριστώμενον τὸ δρᾶμα τῆς περὶ τοῦ ἀνθρώπου σωτηριώδους οἰκονομίας τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦ ἑκουσίου Πάθους τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ, «ὃς τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἀνήνεγκεν ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ξύλον, ἵνα ταῖς ἁμαρτίαις ἀπογενόμενοι τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν» (Α΄ Πέ. β΄ 24).

Σήμερον δέ, προεξαρχούσης καὶ πάλιν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς σύμπας ὁ Χριστιανικὸς κόσμος ἑορτάζομεν τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, δι' ἧς μετὰ τὴν Ἀνάληψιν εἰσήλθομεν εἰς τὸ πλήρωμα τῆς δόξης, ἣν εἶχε πρὸ τῆς σωτηριώδους Αὐτοῦ ἐνανθρωπήσεως. Καὶ πανηγυρίζομεν τὸ γεγονὸς τοῦτο, ἐν χαρᾷ ἰδιαζούσῃ, ἀλλήλους συγχωροῦντες καὶ ἀλλήλους ἀσπαζόμενοι, καθότι ἡ ἐπιστροφὴ εἰς τὴν προτέραν δόξαν τοῦ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ θυσιασθέντος Χριστοῦ ἐστι ταὐτοχρόνως καὶ θέωσις ἐν Αὐτῷ καὶ ἐνδοξασμὸς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ὁ ἐν οὐρανοῖς, ἐν τοῖς δεξιοῖς τοῦ Θεοῦ Πατρὸς καθήμενος, Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐστι καὶ υἱὸς ἐπίσης τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ «παραδοθεὶς διὰ τὰ ἁμαρτήματα ἡμῶν, καὶ ἐγερθεὶς διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν» (Ρωμ. δ΄. 24) ἐπλήρωσεν ὅ,τι ἔδει, ἵνα πληρωθῇ ἀπὸ μέρους τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ μέρους τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας, ἵνα αὐτὴ ἀποθῇ ἀξία τῆς δόξης καὶ τῆς ἀθανασίας καὶ ἐλευθέρα τῆς κυριότητος τοῦ θανάτου. Ὁ νέος Ἀδὰμ ἔλυσε τὸ «μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ» (Ἐφ. β΄. 14), ὅπερ ὑπῆρχε μεταξὺ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ τῆς παρακοῆς τοῦ πρώτου Ἀδάμ, καὶ ἤνοιξεν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν νέαν ζωὴν καὶ πρὸς τὴν δόξαν.

Τοῦ λοιποῦ, οἱ διὰ τοῦ βαπτίσματος ἀποθνήσκοντες, ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, καὶ μέτοχοι καὶ συγκοινωνοὶ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Κυρίου γινόμενοι, δυνάμεθα «ἐν καινότητι ζωῆς περιπατῆσαι», καὶ καταστῆσαι ἑαυτοὺς ἀξίους τῆς ἀναστάσεως καὶ μετόχους τῆς ζωῆς καὶ τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ.

Τοῦτό ἐστι τὸ μέγα μήνυμα, ὅπερ σήμερον μετὰ τῆς πιστευούσης ἀνθρωπότητος δεχόμεθα ἐκ τοῦ ζωηρρύτου Τάφου τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ἐνωτίσθημεν τοῦτο καὶ ὅταν ἐσχάτως ἐπορεύθημεν πρὸς τὴν Ἁγίαν Πόλιν Ἱερουσαλὴμ καὶ προσεκυνήσαμεν τοὺς Ἱεροὺς Τόπους μετὰ τῆς Συνοδείας ἡμῶν.

Ὁμοῦ μετὰ τοῦ μηνύματος ὅμως τούτου, ἐκεῖ, ἐκ τῆς Σιὼν καὶ τοῦ Ὑπερώου τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, ἐξίκετο εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας ἡμῶν καὶ ἕτερον μήνυμα, τὸ μήνυμα τῆς εἰρήνης, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἑνότητος, ἥτις ὤφειλεν, ἵνα ἀποτελῇ τὸ διακριτικὸν γνώρισμα τῶν ὀπαδῶν τοῦ θυσιασθέντος Χριστοῦ.

Ὁμολογοῦμεν ὅτι ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει καὶ παρὰ τὸν Τάφον τοῦ Σωτῆρος ἠσθάνθημεν πλέον ἀλγεινὴν καὶ συνθλίβουσαν τὴν διαίρεσιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Οἱ στρατιῶται, κατὰ τὸν Ἰωάννην, ἔλαβον τὰ ἱμάτια τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐποίησαν τέσσαρα μέρη δι' ἕνα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν (Ἰω. ιθ΄. 23). Ἡ τύχη τῶν ἱματίων τοῦ Ἰησοῦ ὑπῆρξεν, ὡς μὴ ὤφειλε, καὶ τύχη τῆς Ἁγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας. Ἐσχίσθη ὁ χιτὼν τοῦ Χριστοῦ καὶ διῃρέθη ἡ Ἐκκλησία Αὐτοῦ, ἡ διαίρεσις δὲ αὕτη συνεχίζεται, ἐναντίως πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Ἱδρυτοῦ αὐτῆς καὶ τὴν Ἀρχιερατικὴν Αὐτοῦ προσευχήν, ἐν ᾗ παρεκάλει τὸν Οὐράνιον Πατέρα, ἵνα τηρήσῃ τοὺς Μαθητάς, ἀλλὰ καὶ τοὺς πιστεύσαντας διὰ τοῦ λόγου αὐτῶν ἵνα πάντες ἓν ὦσιν. (Ἰωάν. ιζ΄. 11).

Οὐκ ἐστιν ὅμως δυνατόν, ἵνα ἡ διαίρεσις αὕτη συνεχίζηται καὶ διαιωνίζηται, ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ἔργου, δι' ὃ ἐνηνθρώπησε καὶ ἐτύθη ὁ Χριστός. Ἀνάγκη ὅπως ἐπαναρραφῇ ὁ διαρραγεὶς χιτὼν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπανακαλύψῃ τὸ γυμνὸν Αὐτοῦ σῶμα, ἡ δὲ ἁγία καὶ ἄμωμος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἐπανεύρῃ τὴν ἑνότητα αὐτῆς. Τὸ μεσότοιχον, ὅπερ οἱ αἰῶνες ὕψωσαν μεταξὺ τῶν Χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν, δὲν καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν ἀμοιβαίαν κατανόησιν καὶ προσέγγισιν καὶ ἐπανασύνδεσιν αὐτῶν, καὶ ἐν προκειμένῳ ἐστὶ παρήγορος καὶ φωτεινὴ ἡ κατὰ τοὺς τελευταίους τούους χρόνους ἐκδηλουμένη ἀγαθὴ διάθεσις ἀπὸ μέρους τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἡγετῶν.

Οἱ Θεολόγοι ἂς κληθῶσιν εἰς προεργασίαν καὶ προετοιμασίαν τῆς ὁδοῦ. Ἡμεῖς δέ, οἱ ἐντεταλμένοι τὴν θρησκευτικὴν χειραγωγίαν τῶν πιστῶν, δυνάμεθα ἀπὸ τοῦδε ἵνα χωρήσωμεν, ἐν πνεύματι ἀγάπης καὶ εἰλικρινεῖ διαθέσει, εἰς τὴν πολλαχῶς ἐπιβαλλομένην συνεργασίαν τῶν Ἐκκλησιῶν, οὐδὲν παραλείποντες τῶν δυναμένων, ἵνα προωθήσωσι καὶ προαγάγωσιν αὐτήν. Ἐν τῇ ἐλπίδι ὅτι οἱ ἁπανταχοῦ ἀγαπητοὶ καὶ περισπούδαστοι ἡμῖν ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ συνευδοκοῦσιν εἰς τοῦτο, ἀπευθύνομεν πᾶσιν, ἀφ' ἡμῶν καὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἁγιωτάτου Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τὸν ἐπὶ τῇ μεγάλῃ Ἑορτῇ ἀρχαιοπαράδοτον χαιρετισμὸν «Χριστὸς Ἀνέστη!» εὐχόμενοι διαρκῆ τὴν ἀπὸ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου χαράν. Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος καὶ ἡ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἅγιον Πάσχα τοῦ 1960.

† Ὁ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
Διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙ ΤΩ ΠΑΣΧΑ

Παντὶ τῷ Ἱερῷ Κλήρῳ καὶ τῷ εὐλαβεῖ Πληρώματι τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου.

«Χθὲς συνεθαπτόμην Σοι, Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι Σοι· συνεσταυρούμην Σοι χθές· αὐτός με συνδόξασον, Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου».

Τὸ Πάσχα, τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, δὲν εἶναι ἁπλῶς ἡ ἀνάμνησις τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· εἶναι ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν καλούμεθα ἀπὸ τὸν Ἀναστάντα Χριστὸν νὰ μεταβῶμεν ἀπὸ τοῦ θανάτου πρὸς τὴν ζωὴν καὶ ἐκ τῆς γῆς πρὸς τὸν οὐρανόν.

Καὶ ἔχει αὐτὴν τὴν ἔννοιαν τὸ Πάσχα πάντοτε μέν, ἰδίᾳ ὅμως σήμερον, ὁπότε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ζῶμεν, εἶναι θάνατος εἰς τὴν πραγματικότητα, ὄχι ζωή, καὶ ἐκεῖνο πρὸς τὸ ὁποῖον ἀποβλέπομεν, εἶναι ὁ κόσμος, ἡ γῆ, καὶ ὄχι ὁ οὐρανός. Τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ ἔπαυσαν νὰ ἀσκοῦν οἱανδήποτε ἐπιρροὴν ἐφ' ἡμῶν, μολονότι ὡς Χριστιανοὶ γνωρίζομεν, ὅτι «τὸ πολίτευμα ἡμῶν ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει».

Ὁ Χριστιανός, ὁ ὁποῖος σήμερον δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ψάλῃ, συμμαρτυρούσης τῆς συνειδήσεως, «χθὲς συνεθαπτόμην Σοι, Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι Σοι ...», αὐτὸς ποτὲ δὲν θὰ γνωρίσῃ καὶ δὲν θὰ ζήσῃ τὸ Πάσχα, αὐτὸ τὸ μεγαλειῶδες Χριστιανικὸν π α ρ ὸ ν καὶ ἀτελεύτητον σ ή μ ε ρ ο ν.

Διότι τὸ Πάσχα δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, εἰ μὴ συνέγερσις μὲ τὸν Χριστὸν καὶ συνανάστασις μετ' Αὐτοῦ ἐν δόξῃ πρὸς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Οὕτω πιστεύει περὶ τοῦ Πάσχα ἡ Ἁγία ἡμῶν Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ οὕτως ὀφείλομεν νὰ πιστεύωμεν καὶ ἡμεῖς, εἷς ἕκαστος ἐξ ἡμῶν.

Διὰ τοῦτο καλούμεθα πάντες ἡμεῖς εἰς ἓν εἶδος ἀνατάσεως καὶ ἀναστάσεως πνεύματος καὶ ψυχῆς, ὡσὰν αὐτὴν τὴν ὁποίαν φαίνεται νὰ ἐννοῇ ἡ Ἐκκλησία μας, ὅταν τονίζῃ μὲ τὰς συμβολικωτάτας λέξεις: «ὀρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος».

Ὁ πρὸς Χριστὸν σύνδεσμος δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἐξωτερικὸς ἢ συμβατικός· πρέπει νὰ εἶναι ἐσωτερικὸς καὶ διαρκής· νὰ εἶναι δεσμὸς πίστεως, ἀγάπης, ψυχῆς καὶ βιώματος ἀδιαλείπτου. Νὰ εἶναι δεσμὸς καρδιῶν καὶ ψυχῶν καιομένων ἀπὸ τὸ αἴσθημα τῆς ζωντανῆς ἐν ἡμῖν παρουσίας Του.

Ὁ ἀναστὰς Χριστὸς εἶναι διαρκῶς παρών, συμπορεύεται ἡμῖν. Ἀκούει τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους ἀντιβάλλομεν πρὸς ἀλλήλους, ὡς ἄτομα, ὡς Ἐκκλησία καὶ ὡς ἔθνη. Βλέπει τὴν σκυθρωπότητά μας, ἡ ὁποία ὀφείλεται εἰς τὴν ἀλογίκευτον λογικήν μας καὶ τὴν βραδύτητα τῆς καρδίας μας νὰ πιστεύσῃ, καὶ διερωτᾶται μὲ πόνον, ἐὰν εἴμεθα ἡμεῖς ἐκεῖνοι, διὰ τοὺς ὁποίους ἀπέθανε καὶ ἀνέστη.

Καὶ ἡμεῖς, ὅλοι ἡμεῖς, οὔτε αἰσθανόμεθα κἂν τὴν παρουσίαν Του. Ἑορτάζομεν τὸ Πάσχα, χωρὶς νὰ προσπαθῶμεν νὰ ὠφεληθῶμεν ἀπὸ τὸ «ζωόθυτον θῦμα». Τρώγομεν τὸν ἀμνόν, χωρὶς αὐτὸς νὰ εἶναι «ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου». καὶ λαμπρυνόμεθα καὶ φαιδρυνόμεθα οὐχὶ «ἐν τῷ φωτὶ τῆς φωταυγοῦς, τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας τῆς ἐγέρσεως», ἀλλ' ἐν τῷ φωτὶ τῶν ἑορταστικῶν μας λαμπάδων, τῶν ὁποίων ἡ συμβολικὴ ἀκτινοβολία οὔτε εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ διεισδύσῃ.

Διῃρημένοι αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς καὶ ἀπὸ ἀπόψεως πολιτικῆς φιλοσοφίας καὶ ἀπὸ ἀπόψεως καθαρῶς ἀνθρωπιστικοῦ ἤθους, ἐπιζητοῦμεν νὰ κατακτήσωμεν τὸ διάστημα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ σωθῶμεν κάπου ἀλλοῦ, ἀφοῦ ἡ ὑδρόγειος σφαῖρα μας καὶ ἡ ἐν αὐτῇ ζωὴ κατήντησαν τὰ πλέον ἐπισφαλῆ καὶ ἀβέβαια πράγματα.

Ἀπὸ αὐτὸν τὸν πυρετώδη καὶ ἔξαλλον ἀνταγωνισμὸν εἰς τὸν ὁποῖον ὡδήγησε τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς λαοὺς ἡ πτῶσις τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιῶν καὶ ἡ ἀνατροπὴ τῆς τάξεως καὶ πολιτιστικῆς παραδόσεως εἰς τοὺς κόλπους αὐτῶν τούτων τῶν χριστιανικῶν δυνάμεων, ἔρχεται ἡ σοφία καὶ ἡ δύναμις, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, νὰ μᾶς ἀποσπάσῃ καὶ νὰ μᾶς ἀνεγείρῃ καὶ νὰ μᾶς χαρίσῃ «ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου, ἀπαρχήν», διὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του.

«Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ», τέκνα ἐν Χριστῷ ἐπιπόθητα, «συγγνώμη γὰρ ἐκ τοῦ Τάφου ἀνέτειλε. Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον, ἠλευθέρωσε γὰρ ἡμᾶς ὁ τοῦ Σωτῆρος θάνατος».

«Ἀνέστη Χριστός, καὶ πεπτώκασι δαίμονες. Ἀνέστη Χριστός, καὶ χαίρουσιν Ἄγγελοι. Ἀνέστη Χριστός, καὶ ζωὴ πολιτεύεται».

Λαμβάνει νόημα, μορφήν, βάθος, οὐσίαν, ἔκτασιν, ἀξίαν, ὡραιότητα καὶ αἰωνιότητα ἡ ζωή. Καὶ τὴν λαμβάνει μόνον ὅταν συσταυροῦται καὶ συνθανατοῦται μὲ τὸν Χριστόν διότι μόνον τότε συνεγείρεται καὶ συνδοξάζεται μετ' Αὐτοῦ.

Τοῦ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντος Σωτῆρος καὶ Λυτρωτοῦ ἡμῶν ἡ χάρις, καὶ τὸ ἔλεος καὶ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εἰρήνη εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

Μετὰ βαθείας ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι ἀγάπης,

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὑμῶν
† Ὁ Ἀμερικῆς ΙΑΚΩΒΟΣ

AN EASTER MESSAGE

By HIS EMINENCE, ARCHBISHOP IAKOVOS

"O Christ Saviour, we were but yesterday buried with Thee, and we shall rise with Thee in Thy Resurrection. We were but yesterday crucified with Thee: glorify us with Thee in Thy Kingdom."

EASTER, my beloved children in Christ, is not merely the reminder of the Resurrection of our Lord Jesus Christ. Easter is the day in which we are called upon by the Resurrected Christ to transport ourselves from death towards life, from earth towards heaven.

Easter always has this meaning, especially so today when what we live, is in reality death, not life; and what we look to is the world, the earth, and not Heaven. Great and lofty things no longer exercise any influence over us, although as Christians we know that "our Kingdom is in Heaven." The Christian who today in all conscience, and by his own witness, cannot sing "we were but yesterday buried with Thee, and we shall rise with Thee in Thy Resurrection" — that Christian will never know and will never truly live Easter, which is the most glorious Christian PRESENT and the everlasting TODAY.

For Easter is nothing other than arising with Christ, being resurrected with Him, and ascending with Him in glory towards the Kingdom of Heaven. This is the belief of our Holy Orthodox Church concerning Easter, and this is what we too must believe, each and every one of us. That is why we are all of us summoned to a kind of elevation and resurrection of spirit and soul, that our Church would seem to indicate, when stressing the meaningful words of the Matin, "Let us rise early at morn, at the break of dawn, and offer a hymn to the Master." Our bond with Christ should not be external or conventional. It must be internal and lasting, a link of faith and love, a lasting experience of the soul. It must be a bond of the hearts and the souls inspired with the sentiment of His living presence within us.

The Resurrected Christ is always in our minds, accompanying us. He hears the words we speak to each other, as individuals, as Churches, and as nations. He sees our changing moods, which are due to our irrational logic, to our hearts' hesitations to have faith, and He wonders, if we are those for whom He died and was Resurrected.

And we — none of us — feel His presence. We celebrate Easter without trying to better ourselves from the example of "the sacrificed victim." We feast on the Easter Lamb without realizing that it is "The Lamb of God which beareth the sin of the world." We shine forth and rejoice, not in the light "of the light-bearing day of Resurrection," but in the light of our celebratory candles, the symbolic radiance of which does not have the power to penetrate into our souls.

Divided among ourselves in our political philosophies and in our purely human ideals and morals, we nevertheless aspire to conquer space, in the hope that we will find elsewhere our salvation, since life on our sun-circling sphere has become insecure and uncertain.

The failure of spiritual and moral values and the overthrow of the order and traditions of civilizations has led all men and all nations — even the Christian powers — into a feverish and unrestrained competition among themselves. Yet from the upheaval emerges the wisdom and the power — the Son and the Logos — of God, to deliver us, and to lift us up, and to grant to us "the first fruit of another and endless life" through His Resurrection.

"Today is salvation to the world," well-beloved children of Christ, "for forgiveness hath risen from the grave. Let no one fear death; for the Death of our Saviour has set us free."

"Christ is risen, and the evil ones are cast down."

"Christ is risen, and the angels rejoice."

"Christ is risen, and life is liberated."

Life takes on meaning, form, depth, substance, extent, worth, beauty and eternity — and these life assumes only when it shares Christ's crucifixion and death, for only then is life exalted and glorified with Him.

May the Grace and the Mercy and the Charity and the Peace of Christ Resurrected from the dead — our Saviour and our Deliverer — be with you all, now and for evermore. Amen.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ὁ «Ὀρθόδοξος Παρατηρητὴς» ἀπευθύνει πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς συνεργάτας καὶ συνδρομητὰς αὐτοῦ θερμὸν Πασχάλιον χαιρετισμὸν καὶ εὔχεται ὅπως ὁ Ἀναστὰς Χριστὸς χαρίζῃ εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς τοὺς οἴκους αὐτῶν πλουσίαν τὴν χαρὰν καὶ τὴν χάριν τὴν ἀπὸ τῆς Ἀναστάσεώς Του, εἰς δὲ τὸν κόσμον σύμπαντα τὴν εἰρήνην Αὐτοῦ, τὴν μόνην ἀληθῆ καὶ σωτηριώδη.

CHRIST IS RISEN!

The "Orthodox Observer" extends to its subscribers and contributors cordial Easter greetings and best wishes, with the hope and prayer that the Resurrected Christ will bestow upon them all and their families the joy and the blessings that come from His Resurrection, and that the whole world will be the recipient of His Peace, which is the only true and saving one.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΤΡΙΠΟΔΑΚΗ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Ἰδοὺ ἡ προσφώνησις, ἰδοὺ τὸ σύνθημα ποὺ ἠκούσθη καὶ πάλιν τὸν μῆνα τοῦτον ἀπὸ τὸν οὐράνιον καὶ ἐπίγειον, ἀπὸ τὸν ἔμψυχον καὶ ἄψυχον κόσμον, μὲ τὴν ροδίζουσαν ἀνατολὴν τῆς 17ης Ἀπριλίου, προσφώνησις ποὺ χύνει φῶς ἄπλετον χαρᾶς καὶ εἰρήνης εἰς τὰς πλέον βαθείας πτυχὰς τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Χριστὸς Ἀνέστη!

Ἰδοὺ ἡ προσφώνησις ποὺ συμβολίζει μαζὶ μὲ τὴν ἐκ τοῦ τάφου ἀνάστασιν τοῦ Θεανθρώπου καὶ τὴν ἀνάστασιν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τοῦ τάφου τῆς ἁμαρτίας, τῆς πλάνης, τοῦ σκότους καὶ τῆς πνευματικῆς δουλείας.

Μετὰ τὸν χειμῶνα ἦλθεν ἡ ἄνοιξις, μετὰ τὸν θάνατον ἡ ζωή, μετὰ τὸν ἅδην ὁ οὐρανός, μετὰ τὰς θλίψεις ἡ χαρά, μετὰ τὸ σκότος τὸ φῶς, μετὰ τὴν ὀδύνην ἡ ἀγαλλίασις.

Χριστὸς Ἀνέστη!

Ἰδοὺ τὸ χαρμόσυνον μήνυμα ποὺ μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ ἅδης τῶν ἀνόμων ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ θαυματουργοῦ ἠθικοῦ μεγαλείου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ νὰ ὑποχωρήσῃ τὸ σκότος τῶν ταπεινῶν συνειδήσεων εἰς τὸ ἐκθαμβωτικὸν θεῖον φῶς, διὰ νὰ συντρίψῃ ἡ δύναμις τῆς πίστεως τὴν θρασεῖαν βίαν.

Χριστὸς Ἀνέστη!

Ἰδοὺ ἡ σάλπιγξ τῆς Ἀναστάσεως, ἀγγέλλει σήμερον εἰς τὰς ψυχὰς ὅλων, ὅτι τὸ σκότος τοῦ ψεύδους ὑποχωρεῖ εἰς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, ὅτι ἡ βία καὶ τὸ μῖσος νικῶνται ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐλευθερίαν.

Ἀπὸ τὸν τάφον Ἐκείνου ποὺ ἀνέτειλε πρὸ εἴκοσι αἰώνων ἡ ὑπερτάτη ἀλήθεια τῆς Ἀναστάσεως ἣν ἐπίστευσαν οἱ λαοί, ἀνέτειλεν ἡ γλυκεία θαλπωρή, ἡ γλυκεία προσδοκία τῆς καλλιτέρας αὔριον ποὺ γαληνεύει τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Ὅταν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ προσηλοῦται ἡ ἀθωότης, ὅταν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ ὁδηγῆται τὸ δίκαιον, ὅταν εἰς τὸν τάφον κατατίθεται ἡ ἐλευθερία, ὁ θρίαμβος θὰ ἐπέλθῃ, τὸ μαρτύριον θὰ ὑποχωρήσῃ, ὁ σταυρὸς τοῦ πόνου θὰ νικηθῇ, ὁ Γολγοθᾶς θὰ στρωθῇ μὲ δάφνας, ὁ τάφος θ' ἀποτελέσῃ τὸ λίκνον μιᾶς νέας ζωῆς, ἥτις θὰ ἐγκαινιάσῃ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαράν, ἥτις θὰ σαλπίσῃ τὴν ἀναγέννησιν.

Οἱ σταυροῦντες τὸν Ἀθῷον πίπτουν, οἱ ὁδηγοῦντες τὸν Δίκαιον εἰς τὸν Γολγοθᾶν κολάζονται, οἱ ἐνταφιάζοντες τὴν ἀλήθειαν παρασκευάζουν τὸν θρίαμβόν της.

Χριστὸς Ἀνέστη!

Καὶ κάθε ψυχὴ προσκαλεῖται νὰ ἑορτάσῃ τὸν θρίαμβον τοῦ οὐρανοῦ, τῆς ἀληθείας, τοῦ φωτός, τῆς χαρᾶς, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἐλευθερίας, καὶ κάθε ψυχὴ καλεῖται νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα της ὑψηλὰ εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης, εἰς τὸν Ἀναστάντα Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ Σωτῆρα. Ὁ σταυρωθεὶς Θεὸς τῆς ἀγάπης ποὺ ἐμαρτύρησε διὰ ν' ἀποκαταλλάξῃ τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν Θεόν, ποὺ ἐβάπτισε τὴν γῆν μὲ τὸ αἷμά Του καὶ ἐπότισε τὸ δένδρον τῆς εἰρήνης, τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης, ἀφῆκε ρητὴν ἐντολὴν τὴν πίστιν, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εἰρήνην.

Δυστυχῶς ὅμως, ὁποία κατάστασις θλιβερά! Ἡ ἀνθρωπότης δὲν τὸν ἐγνώρισεν ἐν τῷ συνόλῳ της ἀκόμη, δὲν τὸν ἠγάπησε, δὲν τὸν ἐπίστευσε, δὲν τὸν ἐλάτρευσε, δὲν τὸν ἠκολούθησε, δὲν ἠσθάνθη τὸ κήρυγμά Του. Πανηγυρίζομεν τὴν Ἀνάστασιν χωρὶς νὰ γνωρίζωμεν τὸ ἰδανικὸν τῆς θυσίας Του, οὔτε τὸ βάθος τῆς διδασκαλίας Του, οὔτε τὴν οὐσίαν τῆς θρησκείας Του. Ἑορτάζομεν τὴν Ἀνάστασιν, ἀλλὰ μὲ τὴν ζωήν μας ἀρνούμεθα τὸν Ἀναστάντα, μὲ τὰ ἄνομα ἔργα μας καταπατοῦμεν τὸν νόμον Του, μὲ τὸν ἀγῶνα τῆς ἀλληλοεξοντώσεως ἀποκηρύσσομεν τὴν διδασκαλίαν Του.

Πόσα ἑκατομμύρια Χριστιανῶν δὲν ἐδέχθησαν τὸν Χριστὸν εἰς τὰς καρδίας των, δὲν ἐφωτίσθησαν μὲ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεώς Του, δὲν ἐγεννήθησαν μὲ τὴν χάριν Του, δὲν ἠλευθερώθησαν μὲ τὴν δύναμίν Του, ἀλλὰ — πόση θλῖψις — ἀκόμη δουλεύουν εἰς τὴν ἁμαρτίαν, συνέχεια ἐξουσιάζονται ἀπὸ τὰ πάθη, ὑπηρετοῦν τὸν κόσμον, λατρεύουν τὸ χρῆμα, σύρονται εἰς τὴν ματαιότητα, ζοῦν διὰ τὰς ἡδονάς, δουλεύουν εἰς τὸν διάβολον, μὲ τὸν ἐγωϊσμὸν καὶ τὴν ἄρνησιν, μὲ τὸ μῖσος καὶ τὸν φθόνον, μὲ τὸν Ἰησουϊτισμὸν καὶ τὴν ὑποκρισίαν, μὲ τὴν φιλοχρηματίαν καὶ τὴν δολιότητα, μὲ τὰς ἀνομίας, τὴν ἀπάτην καὶ τὰς φαυλότητας, μὲ τὰ πάθη τῆς σαρκός, μὲ τὰ ἔργα τοῦ σκότους . . . τὰ αἰσχρὸν ἐστι καὶ λέγειν . . .

Ἀτυχῶς τὰς ἡμέρας μας, ἡμέρας μηχανικοῦ πολιτισμοῦ, ἀνακαλύψεων καὶ κατακτήσεων ἄνευ προηγουμένου, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ κακία, ἐπολλαπλασιάσθη ἡ ἀνομία, ἐκυριάρχησεν ἡ ἀδικία μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἐπηκολούθησεν ἡ σύγχυσις μεταξὺ τῶν κοινωνικῶν τάξεων, ἡ ἀκαταστασία καὶ ἡ κατάπτωσις εἰς τὴν οἰκογένειαν, καὶ ὁ κόσμος ὁ Χριστιανικὸς σήμερον, ἐνῷ ψάλλῃ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη, εὑρίσκεται, εἴτε τὸ γνωρίζει, εἴτε ὄχι, εἰς ἕνα χάος, εἰς μίαν ἀναρχίαν, μὲ τὰ ἐγκλήματα, μὲ τὰς ἀδελφοκτονίας, μὲ τὴν καταπάτησιν τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν, τῶν Χριστιανικῶν ἀληθειῶν ἀφ' ἑνός, καὶ μὲ τὰς εἰς χεῖράς του τρομακτικὰς ἐκ τῶν τελευταίων ἀνακαλύψεων δυνάμεις, καὶ φέρεται πρὸς τὸν ὄλεθρον καὶ τὸν ἀφανισμόν.

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος μετὰ τοῦ Ἐντιμ. Δημάρχου Νέας Ὑόρκης κ. Robert Wagner ἡγούμενοι τῆς ἐπιβλητικῆς Ἐθνικῆς Παρελάσεως τῆς Πέμπτης Λεωφόρου, τῇ Κυριακῇ, 10ῃ Ἀπριλίου 1960.

Μέσα εἰς τὴν κάμινον τῶν θλίψεων ποὺ μᾶς ἔρριψαν αἱ ἁμαρτίαι μας, πρὸ τῆς φρίκης νέου παγκοσμίου πολέμου ποὺ ἀπειλεῖ νὰ ἐρημώσῃ τὸ πᾶν, ἀκούεται τὸ σωτήριον, τὸ εἰρηνικόν, τὸ χαρμόσυνον μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸς Ἀνέστη!

Καὶ ἀφοῦ φίλοι μου, ὅλοι μας ἀπευθύνωμεν τὸν ὡραιότερον τοῦτον, μεταξύ μας, χαιρετισμόν, Χριστὸς Ἀνέστη, ἐλᾶτε, ἂς ὑψώσωμεν τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν μας εἰς τὸν Ἀναστάντα Κύριον καὶ ἂς εἴπωμεν πρὸς Ἐκεῖνον, διότι μόνον Ἐκεῖνος εἶναι τὸ ἀποκλειστικὸν Πρόσωπον καὶ Ὄνομα κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ποὺ δίδει τὴν χαράν, παρέχει τὴν εἰρήνην, ἀσφαλίζει τὴν σωτηρίαν: «Νικητὰ τοῦ Θανάτου. Σοῦ δεόμεθα μὴ ποιήσῃς κατὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, μηδὲ ἀποδώσῃς κατὰ τὰς ἀνομίας μας, ἀλλὰ συγχώρησέ μας καὶ ἀνάστησον τὴν εἰρήνην Σου εἰς τὸν νοῦν ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων, κλήρου καὶ λαοῦ καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς Σὲ καὶ μεταξύ μας μὲ τὰς καρδίας μας. Εἰρήνευσον τὰ ἔθνη καὶ τοὺς λαοὺς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς κληρονομίας Σου, καὶ δὸς ἵνα ὁλοκληρωτικῶς ἐπανέλθωμεν πρὸς Σέ, ποὺ εἶσαι ἡ ζωή, ἡ χαρὰ καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου, ὅλοι δὲ μαζὶ κάτω ἀπὸ τὴν θείαν ἐξουσίαν Σου ν' ἀποτελέσωμεν, ὡς εἶπες, μίαν ποίμνην φωτιζομένην μὲ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεώς Σου, καὶ εἰς ἁγιότητα καὶ τελειότητα μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν δύναμίν Σου νὰ καταλήξωμεν, κατὰ τὸ θεῖόν Σου θέλημα, ὁπότε κι' ἐδῶ ἀξίως θὰ ψάλωμεν Χριστὸς Ἀνέστη καὶ πέραν τοῦ τάφου τὴν αἰωνίαν Ἀνάστασιν θὰ συνεορτάζωμεν, εἰς τὸ αἰώνιον βασίλειον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης Σου». Ἀμήν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ ΤΗΣ Α.Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΑΥΛΟΥ Α΄.

Ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος Παῦλος Α΄. ἀπέστειλε τὸ κάτωθι τηλεγράφημα:

«Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἰάκωβον
Ἑλληνικὴν Ἀρχιεπισκοπὴν
Νέαν Ὑόρκην.

Εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως Ὑμετέραν Σεβασμιότητα καὶ ἀγαπητὴν Ὁμογένειαν δι' εὐχὰς ὑμῶν ἐπ' εὐκαιρίᾳ Ἐθνικῆς Ἐπετείου.

ΠΑΥΛΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ»

Ἀθῆναι, 7 Ἀπριλίου 1960.

Ἀνάλογον τηλεγράφημα ἀπέστειλε τῇ Αὐτοῦ Σεβασμιότητι καὶ ὁ Ἐξοχ. Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος κ. Κωνσταντῖνος Καραμανλῆς.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΩΣ ΥΨΙΣΤΟΣ ΣΚΟΠΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. ΙΑΚΩΒΟΥ ΠΗΛΙΛΗ
Ἱερατ. Προϊσταμένου τῆς Κοινότητος Ἁγίου Γεωργίου
Toronto, Canada

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ τοῦ Κυρίου, τὴν ὁποίαν ἑορτάζει ὁλόκληρος ἡ Χριστιανωσύνη, εἶναι, πλὴν τῆς χαρμοσύνου ἐπετείου μιᾶς μεγάλης ἡμέρας, σύμβολον ζωοποιόν, ἀδιάφθορον ἀπὸ τὰς οἱασδήποτε καινοφανεῖς ἰδεολογίας, ἠθικῆς δυνάμεως ἀκαταλύτου, ἀπρόσβλητον ἀπὸ τὰ ἔτη καὶ τοὺς αἰῶνας. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου, εἶναι ἡ Ἀνάστασις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ πνεῦμα, εἶναι ἡ νίκη τοῦ χαρμοσύνου συμβόλου κατὰ τῆς κυριαρχίας τοῦ σκότους, εἶναι ἡ ἀναγκαιότης τοῦ ἠθικῶς ἀνθίστασθαι. Ἡ ἀνθρωπότης μέσα εἰς τὴν μακρὰν πορείαν της, μέσα εἰς τὴν διαδρομὴν τῶν αἰώνων, ἐγνώρισε προόδους ἀλλὰ καὶ περιόδους ἠθικῆς καταπτώσεως, ὅταν ἡ συνείδησίς της ἐρρευστοποιῆτο καὶ ἡ ἀντίδρασις τοῦ κακοῦ ἐκάμπτετο ἀπὸ τὴν καταιγίδα τοῦ πάθους. Τότε ἡ γλυκεῖα μορφὴ τοῦ Λυτρωτοῦ Ἰησοῦ ὑψοῦτο πάντοτε ὡς ὑπερκειμένη τοῦ πάθους καὶ ὡς Ἀνάστασις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν πτῶσίν του. Τότε ὁ θρίαμβος τῆς ἀρετῆς εἶχεν ὡς βάσιν τὴν ἀνάγκην τῆς ἀνανήψεως, τὴν ὁποίαν ἡ ἀνθρωπότης εὗρισκεν εἰς τὴν ἀναπόλησιν τοῦ γλυκυτάτου Ναζωραίου, Τοῦ Ὁποίου ἡ Ἀνάστασις ὁδηγεῖ αὐτὴν πρὸς τὸ νέον βίωμά της, ἄξιον τῆς Θείας ἰδιότητος καὶ θέσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ Δημιουργίᾳ.

Ὁ Ἰησοῦς, τοῦ ὁποίου τὴν Ἀνάστασιν ἑορτάζομεν ὡς τὸ μεγαλείτερον γεγονὸς μέσα εἰς τὴν ζωὴν ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, εἰσήγαγεν ἡμᾶς μέσα εἰς τὴν ζωὴν τοῦ πνεύματός Του. Αὐτὸς μᾶς κατέστησε κοινωνοὺς μὲ τὸ μυστήριόν Του καὶ ἐξεμηδένισε τὴν ἀπόστασιν ἡ ὁποία ἐχώριζεν Αὐτὸν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον. Διότι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι μόνον - ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν ἔχομεν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀλήθεια τὴν ὁποίαν ζῶμεν, διότι ἐν Αὐτῷ κινούμεθα καὶ ἐσμέν, πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς μᾶς ὡδήγησε, διότι Αὐτὸς εἶναι ἡ ἐκδήλωσις καὶ τὸ βίωμα τοῦ Θεοῦ, ἐκ τῶν κόλπων Τοῦ Ὁποίου ἐνηνθρώπισεν εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν καὶ ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἔπαθεν. Ἡ ὅλη ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ, μὲ τὰς διαφόρους φάσεις αὐτῆς ἐπισφραγίζεται μὲ τὴν Ἀνάστασίν Του, τὸν τελικὸν θρίαμβόν Του, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀλήθειας τοῦ πνεύματος.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ἡ τελικὴ μεταφυσικὴ ἐπικύρωσις τῆς πραγματικότητος τῆς ἀληθείας καὶ τῆς γνησιότητος τῶν ἀξιῶν τῆς ζωῆς.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ καθορίζει ὅτι ὑπεράνω τοῦ πεπερασμένου τούτου κόσμου, τοῦ κόσμου τῆς φθορᾶς καὶ τῶν ἀπατηλῶν φαινομένων, τῶν προσκαίρων καὶ παροδικῶν, εὑρίσκεται ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς ἀνθρωπίνης νοσταλγίας, τὸ ὁποῖον ὑποδηλοῦν αἱ συνεχεῖς ἐκδηλώσεις καὶ διαθέσεις τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως ἀναχθῇ διὰ τοῦ πνεύματός του εἰς τὰ μετεμπειρικὰ καὶ πλησιάσῃ τὸ Ἀπόλυτον, τὴν πραγματικότητα τῶν ὄντων, τὸ Εἶναι, τὴν ζωὴν τοῦ Σύμπαντος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΟΜΟΓΕΝΕΙΑ

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Τροπαίου κ. Πολύευκτος μετὰ τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Δημάρχου Ἁγίου Φραγκίσκου, Καλιφορνίας, Ἐντιμ. κ. Γεωργίου Χριστοφίλη.

A NEW MUSIC BOOK

THE BYZANTINE CHANT of the Greek Orthodox Church in Greek or English edition is the latest book of Professor CHRISTOS VRIONIDES of the Greek Archdiocese Holy Cross Theological School.

History-Theory and 285 exercises in Byzantine with their transcription in Western notation. 215 pages. Price $5.00.

Write: CHRISTOS VRIONIDES, 50 Goddard Avenue, Brookline, Mass.

Η ΔΑΚΡΥΡΡΟΟΥΣΑ ΠΑΝΑΓΙΑ

Ἡ δακρυρροοῦσα ἱερὰ εἰκὼν τῆς Παναγίας, ἐκ τοῦ εἰκονοστασίου τῆς οἰκίας τοῦ ζεύγους Παναγιώτου καὶ Παγώνας Κατσούνη, ἐν Island Park, L. I., N. Y.

Ἡ δευτέρα δακρυρροοῦσα ἱερὰ εἰκὼν τῆς Παναγίας, ἐκ τοῦ εἰκονοστασίου τῆς οἰκίας τοῦ ζεύγους Πέτρου καὶ Ἀντωνίας Κούλη, ἐν Oceanside, L. I., N. Y.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

23 Μαρτίου, 1960

Διὰ τοῦ παρόντος ἀνακοινούμεθα, ὅτι κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐδόθη ἐν ἄλλο ΣΗΜΕΙΟΝ τῆς τοῦ Θεοῦ Προνοίας καὶ Φιλανθρωπίας ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ εὐσεβοῦς ζεύγους Παναγιώτου Κατσούνη, κατοικοῦντος ἐν 41 Norfolk Road, Island Park, Long Island, N. Y. Μία ἐκ τῶν εἰκόνων τοῦ εἰκονοστασίου καὶ συγκεκριμένως μία μικρὰ εἰκὼν τῆς δακρυρροούσης Παναγίας παρουσίασε τὸ καταπληκτικὸν καὶ ἀνεξήγητον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην λογικὴν φαινόμενον ροῆς δακρύων κατὰ διαστήματα, ἐκ τοῦ κανθοῦ τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ.

Τοῦ φαινομένου τούτου αὐτόπται μάρτυρες ὑπῆρξαν ὄχι μόνον τὸ εὐσεβὲς ζεῦγος Π. Κατσούνη, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι, περισσότεροι τῶν ἑβδομήκοντα, εὐσεβεῖς Ὀρθόδοξοι καὶ μὴ Ὀρθόδοξοι, οἱ ὁποῖοι ἅμα τῷ ἀκούσματι προσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὡς ἄνω ζεύγους.

Μεταξὺ τῶν κληρικῶν, οἱ ὁποῖοι εἶδον τὸ «σημεῖ-

(Συνέχεια εἰς σελίδα 107)

GREEK ORTHODOX ARCHDIOCESE PRESS RELEASE

ON THE "WEEPING MADONNA"

March 23, 1960

The Greek Archdiocese confirms that a "Sign" of Divine Providence and Benevolence was manifested in the home of a devout couple, Mr. and Mrs. Panagiotis Catsounis of 41 Norfolk Road, Island Park, Long Island. A small print of the Madonna, some 6 by 9 inches, enclosed in glass and hung in their "Iconostat" (a draped stand traditional for prayers in Greek Orthodox families) was observed to shed tears from the corner of the left eye by Mrs. Catsounis, while she was engaged in evening prayers.

This astounding phenomenon, which is not to be explained by human rationalization, was later witnessed again, not only by Mr. and Mrs. Catsounis, but by more than seventy eye-witnesses, both Orthodox and non-Orthodox, who came to see the Icon as soon as the reports of the "Sign" became widespread.

(Continued on page 107)

Η ΔΑΚΡΥΡΡΟΟΥΣΑ ΠΑΝΑΓΙΑ

Πλήθη εὐλαβῶν προσκυνητῶν προσερχόμενα ἵνα ἀσπασθοῦν τὰς δύο ἱερὰς εἰκόνας τῆς Δακρυρροούσης Παναγίας, ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Παύλου, Hempstead, L. I., N. Y.

ΕΙΣ τὴν μακραίωνα καὶ πολυκύμαντον ζωὴν τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους, ἡ Προστάτρια Παναγία, ἄλλοτε ὡς Ὑπέρμαχος Στρατηγός, ἄλλοτε ὡς Σκέπη, ἄλλοτε ὡς Ἐλεοῦσα καὶ ἄλλοτε ὡς Δακρυρροοῦσα, παρηκολούθησε καὶ ἐπροστάτευσε καὶ ἔσωσε καὶ ἀνεζωπύρωσε τὸν Ἑλληνορθόδοξον Λαόν.

Ἔχομεν πολλὰς μεμαρτυρημένας περιπτώσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἱεραὶ εἰκόνες τῆς Παναγίας ἐδάκρυσαν. Διὰ αὐτὸ καὶ ἡ πανάγιος μορφὴ τῆς Παναγίας πολλάκις ἀπεικονίζεται δακρυρροοῦσα.

Τὸ θαυμαστὸν αὐτὸ φαινόμενον ἢ «σημεῖον» παρουσιάσθη ἐφέτος ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς δύο φορὰς εἰς τὸ Long Island τῆς Νέας Ὑόρκης, κατὰ τὸ διάστημα τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς: Τὴν 17ην Μαρτίου εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνορθοδόξου ζεύγους Π. Κατσούνη, ὅπου ἡ ἱερὰ εἰκὼν τῆς Παναγίας, λιθογραφημένη, ἐδάκρυζεν ἐκ διαλειμμάτων ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς ὡς ἄνω εὐσεβοῦς οἰκογενείας, τοῦ Ἱερατικῶς Προϊσταμένου τῆς Ἑλληνορθοδόξου Κοινότητος Ἁγίου Παύλου, Hempstead, Long Island, N. Y., Αἰδ. Γεωργίου Παπαδέα, καὶ δεκάδων ἄλλων αὐτοπτῶν μαρτύρων ἀνηκόντων εἰς διαφόρους Ἐκκλησίας καὶ Ὁμολογίας. Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος, προσευχηθεὶς πρὸ τῆς ἐμφανισάσης τὸ θαυμαστὸν τοῦτο σημεῖον ἱερᾶς εἰκόνος τῆς Θεομήτορος, ἐμερίμνησε περὶ τῆς ἐν πομπῇ μεταφορᾶς τῆς ἱερᾶς εἰκόνος καὶ καταθέσεως αὐτῆς εἰς τὸν ὡς ἄνω Ἱερὸν Ναόν.

Τὴν νύκτα τῆς Μεγάλης Τρίτης, ἐνῷ εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς ἡμῶν ἀνεμέλπετο τὸ ἀριστουργηματικὸν τροπάριον τῆς Κασσιανῆς, νέον, παρόμοιον θαυμαστὸν σημεῖον παρουσιάσθη εἰς δακρυρροοῦσαν ἱερὰν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἀνήκουσαν εἰς τὴν εὐσεβῆ Ἑλληνορθόδοξον οἰκογένειαν τοῦ ζεύγους Κούλη, μελῶν τῆς αὐτῆς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Παύλου ἐν Hempstead, Long Island, N. Y.

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα τῆς Μεγάλης Τρίτης καὶ τὴν Μεγάλην Τετάρτην καὶ τὴν Μεγάλην Πέμπτην μεταβὰς προσηυχήθη ἐνώπιον τῆς ἱερᾶς εἰκόνος τῆς Δακρυρροούσης Παναγίας, ἥτις εἶχε λιθογραφηθῇ τῷ 1938, ἀντίγραφον τῆς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων, Ἁγίου Ὄρους, σωζομένης θαυματουργοῦ ἱερᾶς εἰκόνος Παναγίας τῆς Πορταϊτίσσης. Ἡ Αὐτοῦ Σεβασμιότης ἰδίοις ὄμμασι διεπίστωσεν ὅ,τι καὶ αἱ χιλιάδες τῶν προσκυνητῶν καὶ αὐτοπτῶν μαρτύρων διεπίστωσαν, ὅτι ἡ ἱερὰ εἰκὼν ἐδάκρυζε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ δακρύζῃ.

Ἑτερόδοξοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ἀστυνομικοί, δημοσιογράφοι, χημικοὶ καὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες καὶ ἄνθρωποι ἐν γένει ὅλων τῶν τάξεων καὶ ἐπαγγελμάτων (ἄνω τῶν 1500) ἔχουν ὑπογράψει μαρτυρίαν ὅτι ἰδίοις ὄμμασιν εἶδον τὴν ἱερὰν εἰκόνα νὰ δακρύῃ. Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ ἐπέτρεψε νὰ ληφθῶσι δάκρυα

τῆς ἱερᾶς εἰκόνος ὑπὸ ἐπιστημόνων, τὰ ὁποῖα, χημικῶς ἀναλυθέντα, ἀπεδείχθησαν ὅτι ἔχουν μὲν πολλὰ κοινὰ στοιχεῖα μὲ τὰ ἀνθρώπινα δάκρυα, εἶναι ὅμως δυσκολώτατον νὰ ἀποφανθῇ τις περὶ τῆς φύσεως τοῦ ὑγροῦ τῶν δακρύων τούτων.

Ἡγουμένου τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου ἱερᾶς πομπῆς ἐκ κληρικῶν καὶ χιλιάδων Χριστιανῶν Ὀρθοδόξων, Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ Διαμαρτυρομένων, ἡ ἱερὰ εἰκὼν τῆς Δακρυρροούσης Παναγίας τῆς Πορταϊτίσσης μετεφέρθη εἰς τὸν αὐτὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Παύλου καὶ κατετέθη εἰς εἰδικὸν προσκυνητάριον, παρὰ τὴν ἑτέραν ἱερὰν εἰκόνα.

Καθ' ἣν στιγμὴν γράφονται αἱ γραμμαὶ αὗται, δεκάδες χιλιάδων Χριστιανῶν, ἀνήκοντες εἰς διαφόρους ὁμολογίας, ἐπαγγέλματα καὶ κοινωνικὰς τάξεις, προερχόμενοι ἐκ διαφόρων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, μέχρι καὶ τῆς Ἀριζόνας, πολλοὶ ἐξ αὐτῶν φέροντες καὶ τοὺς ἀσθενεῖς οἰκείους των πρὸς ἴασιν, ἔχουσι προσκυνήσει τὴν ἱερὰν εἰκόνα Παναγίας τῆς Πορταϊτίσσης, ἥτις, ἐκ διαλειμμάτων, ἐξακολουθεῖ νὰ δακρύζῃ. Καθὼς τονίζει ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. κ. Ἀθηναγόρας εἰς εἰδικὴν ἐπιστολήν Αὐτοῦ, καὶ ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ. κ. Ἰάκωβος εἰς ἀνακοινωθέντα καὶ κηρύγματα αὐτοῦ, τὰ δάκρυα τῆς Παναγίας εἶναι ἐν εἰσέτι θ α ῦ μ α, μὲ τὸ ὁποῖον τὴν φορὰν αὐτὴν ἡ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ καὶ Προστᾶτις τοῦ Γένους ἡμῶν Παναγία ηὐδόκησε νὰ στηρίξῃ τὴν πίστιν τοῦ ἐν Ἀμερικῇ εὐσεβοῦς Ἑλληνορθοδόξου Πληρώματος καὶ νὰ δοξάσῃ τὴν Ἁγίαν ἡμῶν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐν Ἀμερικῇ.

Β. Γ. Β., αὐτόπτης μάρτυς

ΣΗΜ. Εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος (Μαΐου) τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ» θὰ δημοσιευθῶσι περισσότερα περὶ τῆς θαυματουργοῦ ἱερᾶς εἰκόνος τῆς Δακρυρροούσης Παναγίας τοῦ Ἄϊλαντ Πάρκ, ὡς καὶ ἔγχρωμος εἰκὼν τῆς Παναγίας τῆς Πορταϊτίσσης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἰβήρων ἐν Ἄθῳ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

(Συνέχεια ἐκ σελίδος 105)

ον» τοῦτο ἦσαν ὁ ἡμέτερος ἐν Hempstead ἱερεὺς πατὴρ Γεώργιος Παπαδέας, ὁ Ρωμαιοκαθολικὸς ἱερεὺς τῆς παροικίας, ὡς καὶ δημοσιογράφος τοῦ Long Island Sunday Press.

Κατόπιν τῶν προσωπικῶν τούτων μαρτυριῶν καὶ βεβαιώσεων, ἀλλὰ καὶ τοῦ γεγονότος, ὅτι τοιαῦτα «σημεῖα» δὲν εἶναι ἄγνωστα εἰς τὴν μακρὰν θρησκευτικὴν ἱστορίαν, παράδοσιν καὶ ζωὴν τοῦ Γένους μας, ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ διέταξε τὴν μεταφορὰν τῆς εἰκόνος εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Παύλου ἐν Hempstead, ὅπου καὶ ἀνηγέρθη εἰδικὸν προσκυνητάριον, ἐν τῷ ὁποίῳ κατετέθη ἡ εἰκών.

Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ δι' ἰδιαιτέρας ἐγκυκλίου της ὁρίζει, ὅπως ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος ψαλῇ μετ' ἰδιαιτέρας κατανύξεως καὶ εὐλαβείας κατὰ τὸ ἑσπέρας τῆς 1ης Ἀπριλίου εἰς ὅλους τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, θὰ προστῇ δὲ τούτου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Παύλου προσωπικῶς ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. κ. Ἰάκωβος.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου)

THE "WEEPING MADONNA"

(Continued from page 105)

The tears were first seen by Mrs. Catsounis on Wednesday, March 16, 1960. No tears were observed after Saturday, March 18.

Among those who saw this portent was Rev. George Papadeas, the Greek Orthodox Priest of St. Paul's Church in Hempstead, Long Island. The tears were also viewed by reporters of the Long Island press.

On Monday evening, March 22, The Most Reverend Iakovos, Archbishop of the Greek Orthodox Church of North and South America, visited the Catsounis household and personally viewed the Icon.

After the personal testimonies and confirmations of the eye-witnesses, and in view of the fact that such "Signs" are not unknown in the long religious history, tradition and life of Greek Orthodoxy, the Archbishop expressed his conviction that the "weeping" did indeed take place, and instructed that the Icon be taken to St. Paul's Church in Hempstead and placed in a temporary holy icon stand, until a permanent one could be erected.

This was done on the morning of March 23, in a ceremoy in which several Greek Orthodox Priests of the New York area participated, and a special service was held in the Church, attended by over 500 faithful who came in veneration of the Icon.

The worshippers continued to file by the Icon in streams throughout the day. It was reported that formations of sea-birds flew above the procession that accompanied the Icon from the Catsounis home to St. Paul's Church, and hovered above the Church during the ceremonies within.

In observance of the Icon, the Greek Archdiocese issued special instructions to all its 385 Churches in the United States and Canada that the "Akathist Hymn" (Laudations to the Blessed Virgin) be chanted on the evening of April 1 with particular devotion and piety. The Most Reverend Iakovos, Archbishop of the Greek Orthodox Church in America personally officiated at this service in St. Paul's Church in Hempstead, L. I.

Greek Archdiocese Office of
Press and Information

Ἀπὸ τὴν Σύσκεψιν τῶν Ὀρθοδόξων Ἱεραρχῶν Ἀμερικῆς τὴν συγκληθεῖσαν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου, ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ, τῇ 15ῃ Μαρτίου, 1960.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Δέκα τρεῖς Ἀρχιερεῖς, ἀντιπροσωπεύοντες τὰς κανονικὰς Ὀρθοδόξους Δικαιοδοσίας ἐν Ἀμερικῇ, συνῆλθον σήμερον, 15ην Μαρτίου, εἰς σύσκεψιν, συγκληθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου, Ἐξάρχου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἐν τῇ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἕδρᾳ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, 10 East 79th Street, New York, N. Y.

Ἀπὸ τῆς 10:00 π. μ. μέχρι τῆς 5ης μ. μ. συνεζητήθησαν θέματα καὶ προβλήματα κοινοῦ ἐνδιαφέροντος, κατέληξαν δὲ εἰς τὸν σχηματισμὸν μιᾶς Ἐπιτροπῆς, μὲ ἔργον της νὰ μελετήσῃ τὴν σύστασιν μιᾶς Μονίμου Ἐπιτροπῆς τῶν Ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων ἐν Ἀμερικῇ. Τὰ θέματα ἅτινα ἐμελετήθησαν ἀφεώρουν τὴν ἀναβίωσιν τῆς Πανορθοδόξου Ὁμοσπονδίας τοῦ 1942, ὡς καὶ τὸν καθορισμὸν τοῦ βαθμοῦ τῆς συνεργασίας μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων Δικαιοδοσιῶν, καθὼς καὶ τῶν σχέσεων τῆς Ὀρθοδοξίας πρὸς τὰς λοιπὰς θρησκευτικὰς Ὁμολογίας.

Οἱ Ἀρχιερεῖς ὁμοφώνως υἱοθέτησαν ψήφισμα ἀποδοκιμάζον τὸν ἰσχυρισμὸν περὶ κομμουνιστικῆς διεισδύσεως εἰς τὰς Προτεσταντικὰς Ἐκκλησίας, ἰσχυρισμὸν σχετιζόμενον πρὸς τὸ ἐσχάτως ἀποσυρθὲν ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων Ἐγχειρίδιον τῆς Πολεμικῆς Ἀεροπορίας. Ἡ προσεχὴς συνάντησίς των ὡρίσθη διὰ τὴν 7ην Ἰουνίου ἐ. ἔ., ἤτοι τὴν Τρίτην μετὰ τὴν Πεντηκοστήν, ὁπότε θὰ ὑποβληθῇ ἡ ἔκθεσις τῆς συσταθείσης Ἐπιτροπῆς. Οἱ Ἀρχιερεῖς συνεφώνησαν ἐπίσης νὰ μὴ προβῶσιν εἰς οὐδεμίαν τοιαύτην ἀνακοίνωσιν, σχετικὴν πρὸς τὰς σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, πρὶν ἡ περατώσῃ τὰς ἐργασίας της ἡ Πανορθόδοξος Σύσκεψις, τὴν ὁποίαν θὰ συγκαλέσῃ ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. κ. Ἀθηναγόρας Α΄, πιθανῶς ἐν Ρόδῳ, κατὰ τὸ προσεχὲς θέρος.

Ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀπέστειλε τὸ κάτωθι τηλεγράφημα ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς συναντήσεως τῶν Ὀρθοδόξων Ἱεραρχῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἑλληνικῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Νέας Ὑόρκης:

«Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς Ἰάκωβον,

Συγχαίροντες ἐπὶ συγκλήσει φιλτάτων ἀδελφῶν Ὀρθοδόξων αὐτόθι Ἱεραρχῶν, εὐχόμεθα πᾶσαν ἄνωθεν εὐλογίαν.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ»

Ἡ προσεχὴς Σύσκεψις τῶν Ὀρθοδόξων Ἱεραρχῶν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου, θὰ λάβῃ χώραν τὴν 7ην Ἰουνίου, 1960. Κατ' αὐτὴν θὰ μελετηθῇ ἡ δυνατότης σχηματισμοῦ Μονίμου Διορθοδόξου Ἐπιτροπῆς.

Η ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΕΙΣ ΝΟΤΙΟΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Το ἱστορικὸν ταξίδιον τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου εἰς πέντε χώρας τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ἔφερε χιλιάδας Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν εἰς προσωπικὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τὸν πνευματικόν των ἀρχηγὸν καὶ ἐδημιούργησε μίαν νέαν ἐκκλησιαστικὴν πραγματικότητα τόσον διὰ τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανοὺς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ὅσον καὶ διὰ τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπήν. Εἰς δὲ τὸν Σεπτὸν ἡμῶν Ποιμενάρχην ἐδόθη ἡ ἐπιπόθητος εὐκαιρία νὰ γνωρίσῃ τὸν ἱερὸν κλῆρον, τοὺς ἐκλεκτοὺς κοινοτάρχας, τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Γενετείρας, τοὺς ὁμογενεῖς καὶ Ἱσπανοὺς δημοσιογράφους καὶ τὸν εὐλογημένον λαὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ ἐνημερωθῇ ἀπὸ πολλοὺς ἐπὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ κοινοτικῆς καταστάσεως τῆς Ὁμογενείας τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

Ἐπὶ εἴκοσι ἓξ ἡμέρας ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος εὑρίσκετο εἰς συνεχῆ κίνησιν, διανύσας περὶ τὰς 16,000 μίλια διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν πρώτην γενικὴν ποιμαντορικὴν περιοδείαν τὴν ὁποίαν ἐπεχείρησε μέχρι τοῦδε Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς. Ἦτο δὲ τοῦτο δυνατὸν χάρις κυρίως εἰς τὰ νεώτερα μέσα ἀεροπορικῆς συγκοινωνίας.

Διὰ νὰ γνωρίσουν ὅλοι οἱ ἀναγνῶσται τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ» τὴν ἐκκλησιαστικὴν κίνησιν καὶ τὴν ζωὴν τῶν Ὁμογενῶν μας οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται εἰς τὰς χώρας τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, παραθέτομεν μίαν περιγραφὴν τῆς περιοδείας τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου.

Πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ περιβόλου τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος ὑποδέχεται τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον.

His Eminence is welcomed by the President of the Cathedral Trustees upon his arrival at the Church on the morning of February second.

El Presidente de la Comunidad Catedralicia Don Estiliano Tsomleksóglu pidiendo la bendición de su Eminencia autes de su entrada en el Templo.

ΑΠΟ ΝΕΑΝ ΥΟΡΚΗΝ ΕΙΣ BUENOS AIRES, ΜΕ ΣΤΑΘΜΟΥΣ ΕΙΣ CARACAS, VENEZUELA; PARAMARIBO, SURINAM ΚΑΙ ASUNCION, PARAGUAY.

Τὸ ταξίδιον τοῦτο ἔγινε δι' ἀεριωθουμένου ἀεροπλάνου τῆς ἑταιρείας Pan American, τὸ ὁποῖον ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην τὴν 9:00 πρωϊνὴν τῆς 1ης Φεβρουαρίου καὶ ἔφθασεν εἰς Μπουένος Ἄϊρες μετὰ 16 περίπου ὥρας. Συγκινητικὴ ἦτο ἡ προϋπάντησις εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τῆς πρωτευούσης. Μέχρις ὅτου τελειώσουν αἱ σχετικαὶ διατυπώσεις τοῦ τελωνείου καὶ τῶν διαφόρων κυβερνητικῶν ὑπηρεσιῶν ἐπέρασε ἀρκετὴ ὥρα. Ἦτο περίπου 3:00 π. μ. ὅταν εἰσῆλθεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος εἰς τὴν αἴθουσαν ἀναμονῆς. Μετὰ μεγάλης συγκινήσεως καὶ χαρᾶς ὑπεδέχθησαν τὸν Ποιμενάρχην ὁ Ἐξοχώτατος Πρέσβυς κ. Γεώργιος Μπένσης μεθ' ὁλοκλήρου τῆς συνοδείας αὐτοῦ, οἱ εὐλαβέστατοι ἱερεῖς τῆς πόλεως, οἱ Κοινοτάρχαι καὶ ὁ εὐσεβὴς λαός.

Ἡ Πρώτη Λειτουργία. Μετ' ὀλίγας ὥρας ὁ Σεβασμιώτατος ἐτέλεσεν Ἀρχιερατικὴν Λειτουργίαν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ὑπαπαντῆς, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ ἱερέως Κωνσταντίνου Καζάνα ἐκ Νέας Ὑόρκης, τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτου Ἰακώβου Παπαβασιλοπούλου, Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικήν, τριῶν Ἱερέων καὶ ἑνὸς Διακόνου. Μολονότι ἦτο καθημερινὴ καὶ ἀπουσίαζον πολλαὶ οἰκογένειαι λόγῳ τῶν θερινῶν διακοπῶν, ὁ εὐρύχωρος Ναὸς ἦτο κατάμεστος πιστῶν.

Ὁ Καθεδρικὸς Ναός. Ἡ συντομωτέρα περιγραφὴ ποὺ ἠμπορεῖ νὰ δώσῃ κανεὶς διὰ τὸν Ἱερὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ τὸ ὅλον

κοινοτικὸν συγκρότημα εἶναι ὅτι θυμίζει τὴν Ἑλλάδα. Ἀπὸ τὴν ἐπιβλητικὴν εἴσοδον τοῦ δρόμου, ποὺ ὁδηγεῖ εἰς ἕνα θαυμάσιον μαρμαροστρωμένον ὁλόλευκον περίβολον, φαίνεται εἰς τὸ βάθος ὁ μεγαλοπρεπὴς Βυζαντινὸς Ναός. Ἀριστερὰ τὸ διώροφον κοινοτικὸν κέντρον, δεξιὰ — πλαισιωμένη ἀπὸ ἀνθισμένα δένδρα — μία μεγάλη μαρμαρίνη ἐξέδρα ὅπου γίνεται ἡ Ἀνάστασις. Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Ναοῦ μαρτυρεῖ ἐπίσης ὅτι οἱ Χριστιανοὶ τῆς πρωτευούσης εἶναι γενναιόδωροι καὶ ὑπερήφανοι διὰ τὴν πλουσίαν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους. Παντοῦ καθαριότης, τάξις καὶ εὐπρέπεια, ὅπως ἁρμόζει εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ. Συνεχίσθησαν ὅμως αἱ εὐχάριστοι ἐκπλήξεις. Μόλις εἰσῆλθεν ὁ Σεβασμιώτατος εἰς τὸν Ναὸν καὶ ἔγινεν ἡ προϋπάντησις ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, ἠκούσθη ὁ ἄρτιος χορὸς τῶν βυζαντινῶν ἱεροψαλτῶν, τὸν ὁποῖον διευθύνει ἐπὶ ἔτη πολλὰ ὁ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως Πρωτοψάλτης κ. Παρασκευᾶς Λαγόπουλος. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ Ὄρθρου ἡ βυζαντινὴ ψαλμῳδία προσέδιδε τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ Φαναρίου. Πῶς νὰ μὴ θαυμάσῃ κανεὶς ὅταν σκεφθῇ τὴν τεραστίαν πνευματικὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ αἰωνοβίου Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμῶν Κέντρου! Ἀκόμη καὶ ἐκεῖ, ὀλίγας ἑκατοντάδας μιλίων βορείως τῆς Γῆς τοῦ Πυρός, ἡ Ἱερὰ Ἀκολουθία ἐτελεῖτο κατὰ τὴν τάξιν καὶ παράδοσιν καὶ ἔκφρασιν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ὅταν δὲ ἤρχισεν ἡ Θεία Λειτουργία προσετέθη καὶ μία νέα ἔνδειξις τῆς πλουσίας κληρονομίας τοῦ Γένους τὴν ὁποίαν μετέφερον οἱ ἐνθουσιώδεις Ἕλληνες τῆς Ἀργεντινῆς εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς δευτέρας των Πατρίδος. Αὐτὴ ἦτο ἡ ἀρίστη ἀνδρικὴ Χορῳδία ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πρωταγωνιστοῦ τοῦ μελοδράματος Teatro Colon, κυρίου Ἰωάννου Φωσκόλου. Ἡ ἀπόδοσις τῆς τετραφώνου μουσικῆς τοῦ Πολυκράτους καὶ τοῦ Κατακουζηνοῦ θὰ ἔκαμνε τὴν Χορῳδίαν αὐτὴν ἀντικείμενον θαυμασμοῦ ἀκόμη καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας.

Τὸ Κήρυγμα. Ἔφθασεν ἐν τέλει ἡ ὥρα τοῦ κηρύγματος. Τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα παρακολουθοῦσε μὲ εὐλάβειαν τὴν κάθε λέξιν τοῦ συγκεκινημένου ἀπὸ τὰς ἀγαθὰς αὐτὰς ἐντυπώσεις Ἀρχιεπισκόπου του. Ὁ Σεβασμιώτατος ἀνέλυσε τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους οἱ θρησκεύοντες λαοὶ εἰς ὅλην τὴν γῆν ἔχουν στραφῇ τόσο πολὺ πρὸς τὸν Θεόν. Ἰδοὺ τί ἔγραψε τὴν ἐπομένην μία ἀπὸ τὰς Ἑλληνικὰς ἐφημερίδας τοῦ Μπουένος Ἄϊρες, συνοψίζουσα τὸ πρῶτο κήρυγμα: «. . . Ἐβροντοφώνησεν ὁ Ἱεράρχης μας μὲ τὴν γεμάτην θέρμη, πειθὼ καὶ πίστη φωνή Του, ὅτι αἱ ὑλιστικαὶ καὶ ἡδονιστικαὶ φιλοσοφίαι τοῦ αἰῶνος μας δὲν ἐξυπηρετοῦν τὴν πρόοδον καὶ τὸν πολιτισμὸν ἀλλὰ τὴν σάρκα ἡ ὁποία συνεχῶς φθείρεται . . . ὅτι αἱ ἀτομικαὶ καὶ πυρηνικαὶ ἐνέργειαι καὶ βόμβαι δὲν ἐξασφαλίζουν τὴν ζωὴν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐτόνισεν ὅτι δὲν χρειάζεται καὶ δὲν ὠφελεῖ ν' ἀνυψώσουμε πυραύλους ὡς τὴν σελήνην καὶ τὰ ἀστέρια, ἀλλὰ τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν Θεόν . . . ὅτι δὲν ἤλθαμε ἐδῶ νὰ συγκεντρώσουμε πλούτη ἀλλὰ διὰ μίαν ἱεραποστολήν, νὰ γίνουμε δηλαδὴ ἡ ἐκλεκτὴ ζύμη διὰ τὴν εὐγενῆ ζύμωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου φυράματος, ἐπειδὴ τὰ βράχια τῆς Ἑλλάδος, τὰ ποτισμένα μὲ τίμιον ἱδρῶτα καὶ αἷμα ἔχουν δώσει τὰ μεγαλύτερα καὶ πλέον ἐνάρετα πνεύματα ὅλων τῶν αἰώνων. Ἐξακολουθοῦν δὲ νὰ δίνουν ἀνωτέρους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν στὴν Πατρίδα, στὴν ἀνθρωπίνη ἀξιοπρέπεια καὶ ἐλευθερία καὶ καταπολεμοῦν πᾶσαν μορφὴν δουλείας. Μᾶς μετέδωσεν, ἐν τέλει, ὁ Ποιμενάρχης μας, τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὡς καὶ τὸν χαιρετισμὸν τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίου διακοσίων πενῆντα χιλιάδων Ἑλλήνων τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, οἱ ὁποῖοι ἵδρυσαν καὶ συντηροῦν 380 Κοινότητας, Ἑλληνικὰ καὶ Κατηχητικὰ Σχολεῖα καὶ ἀνώτερα ἱδρύματα.»

Ἡ Ὑποδοχὴ εἰς τὸ Κοινοτικὸν Κτίριον. Μετὰ τὴν διανομὴν τοῦ ἀντιδώρου, ὁ Σεβασμιώτατος παρεκάθισεν εἰς τιμητικὴν ὑποδοχήν, γνωστὴν εἰς ὅλην τὴν Λατινο-Ἀμερικὴν ὡς Vino de Honor. Παρέστησαν ὁ Πρέσβυς μετὰ τῆς κυρίας Μπένση, ὁ Σύμβουλος τῆς Πρεσβείας κ. Βασίλειος Τσαμίσης, ὅλον τὸ ἐκκλησίασμα μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἔγκριτον Πρόεδρον τῆς Κοινότητος τοῦ Καθεδρικοῦ κ. Στυλιανὸν Τσομλεκτσόγλου, καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ ἐκλεκτοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου. Παρέστη ἐπίσης ὁ ὑποδιευθυντὴς τῆς Ὑπηρεσίας μὴ Ρωμαιοκαθολικῶν Δογμάτων, Dr. Roberto Roman Bravo, ὅστις παρηκολούθησε μετ' εὐλαβείας καὶ ἐνδιαφέροντος τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ ὅλας τὰς τελετάς.

Μετὰ ταῦτα τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον παρέθεσε γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ ἐδόθη εὐκαιρία νὰ γίνουν αἱ πρῶται συνομιλίαι μεταξὺ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Πατρίδος καὶ τῆς Ὁμογενείας.

ΑΠΟ BUENOS AIRES ΕΙΣ SANTIAGO, VALPARAISO, VIÑA DEL MAR ΚΑΙ LIMACHE ΤΗΣ ΧΙΛΗΣ. (Φεβρουαρίου 3 καὶ 4, 1960).

Τὴν πρωΐαν τῆς ἑπομένης ὁ Σεβασμιώτατος ἀνεχώρησε διὰ τὴν Χιλὴν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐκεῖ Ὁμογενῶν. Εἰς τὸ ἀεροδρόμιον Los Cerrillos τοῦ Santiago ἀνέμενον, μετὰ τοῦ ἱερέως τῆς παροικίας, ὁ πρόεδρος καὶ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος, ὁ ἔγκριτος ὁμογενὴς καὶ Ἐπίτιμος Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Σαντιάγῳ, κ. Γαβριὴλ Μουστάκης, καὶ ἀνταποκριταὶ ἐφημερίδων. Ἔξωθεν τοῦ τελωνείου ἀνέμενε πλῆθος Ὁμογενῶν, οἱ ὁποῖοι ἔσπευσαν μὲ ἐνθουσιασμὸν νὰ ἀσπασθοῦν τὴν δεξιὰν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου των. Ἦτο ἱστορικὴ ἡ στιγμὴ αὐτή, διότι διὰ πρώτην φορὰν ἔβλεπον Ἀρχιεπίσκοπον

εἰς τὴν Χώραν των. Διὰ τοῦτο καὶ συνώδευσαν ὅλοι τὸν Ποιμενάρχην εἰς τὸ Παρεκκλήσιον, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τὸ Κοινοτικὸν Κτίριον, καὶ ἔψαλαν Δοξολογίαν διὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Θεὸν διότι ἠξιώθησαν νὰ ἴδουν τὸν Πνευματικὸν Ἀρχηγόν των καὶ νὰ λάβουν τὴν εὐλογίαν του.

Εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον Carrera, ὅπου κατέλυσεν ὁ Σεβασμιώτατος, προσῆλθον δημοσιογράφοι τῶν κυριωτέρων ἐφημερίδων τῆς ἱστορικῆς πρωτευούσης τῆς Χιλῆς. Τὴν ἐπομένην αἱ ἐφημερίδες τῆς πόλεως περιέγραψαν τὴν συνέντευξιν τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ μετέδωσαν αὐθημερὸν πολλὰς χρησίμους πληροφορίας περὶ τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως καὶ τῆς οἰκουμενικότητος τῆς Ὀρθοδοξίας.

Μετὰ ταῦτα ὁ Σεβασμιώτατος μετέβη δι' αὐτοκινήτου εἰς τὴν μεγαλούπολιν Βαλπαραΐσο καὶ εἰς τὴν ὡραιοτάτην κωμόπολιν Viña del Mar. Χάρις εἰς τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν φιλοξενίαν τοῦ κ. Γαβριὴλ Μουστάκη καὶ τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ αὐτοῦ, κ. Γεωργίου Μουστάκη τοῦ καὶ Ἐπιτίμου Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς Βαλπαραΐσο, ἐγνώρισεν ὁ Σεβασμιώτατος ἀρκετοὺς ὁμογενεῖς καὶ κατετοπίσθη ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Χιλῆς. Κατὰ τὰς συσκέψεις αὐτὰς διεπιστώθη ὅτι καὶ οἱ Ὁμογενεῖς τῆς Χιλῆς εἶναι ἐργατικώτατοι, ἐξαιρετικοὶ οἰκογενειάρχαι, ὑπερήφανοι διὰ τὴν πίστιν καὶ καταγωγήν των, καὶ ἀποτελοῦν τιμὴν καὶ καύχημα διὰ τὴν Χιλήν, πρὸς τὴν ὁποίαν προσφέρουν πολυτίμους ὑπηρεσίας.

Τὴν ἐπομένην ἐπέστρεψεν ὁ Σεβασμιώτατος εἰς Σαντιάγο, ὅπου προέστη Πανηγυρικῆς Δοξολογίας καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον. Τὸ πυκνὸν ἐκκλησίασμα ἐδέχθη μὲ εὐλάβειαν καὶ συγκίνησιν τὰς κατευθύνσεις τοῦ Ποιμενάρχου διὰ τὴν ἵδρυσιν καὶ ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος, ὑπεσχέθησαν δὲ οἱ Κοινοτάρχαι, κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν σύσκεψιν, ὅπως ἐργασθοῦν ἐντόνως διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς παροικίας. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῦ ὁ Σεβασμιώτατος ἐπεσκέφθη τὸν χῶρον ὅπου οἰκοδομεῖται ὁ Ἱερὸς Ναὸς ἐπὶ τῆς Avenida de Grecia (Λεωφόρου Ἑλλάδος) καὶ συνεχάρη τοὺς εὐσεβεῖς ἡγέτας τῆς Ὁμογενείας, οἱ ὁποῖοι ἐπέτυχαν διὰ τῶν ἔργων των, τοιαύτην τιμητικὴν ἀναγνώρισιν τῆς Ἑλληνικῆς των καταγωγῆς. Ἡ Λεωφόρος Ἑλλάδος εἶναι μία ἐξαιρετικὴ λεωφόρος πλησίον τοῦ κέντρου τῆς πρωτευούσης, ἐπ' αὐτῆς δὲ εὑρίσκεται καὶ τὸ νέον Ἐθνικὸν Στάδιον.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΕΙΣ ΜΠΟΥΕΝΟΣ ΑΙΡΕΣ. ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ. ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΕΙΣ ΠΡΟΕΔΡΟΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ. ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΕΙΣ ΛΟΙΠΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΣ.

Ἀπὸ τῆς 5ης Φεβρουαρίου ἕως τὴν νύκτα τῆς 11ης τοῦ ἰδίου μηνὸς ὁ Σεβασμιώτατος παρέμεινεν εἰς

Ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος εὐλογεῖ τὸ ποίμνιον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Ἑσπερινοῦ ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ.
His Eminence blesses the faithful before the main altar of the Buenos Aires Cathedral.
Su Eminencia autes de celebrar el Oficio de Vísperas en la Catedral.

Μπουένος Ἄϊρες καὶ ἐμελέτησεν ἐπὶ τόπου ὅλα τὰ θέματα τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν τὴν ἐπιβίωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους εἰς τὴν Ἀργεντινὴν καὶ τὴν ὑπόλοιπον Λατινικὴν Ἀμερικήν. Μολονότι τὸ πρόγραμμα τῆς ἑβδομάδος ἐκείνης ἦτο ὑπερπλῆρες, τὰ ἀποτελέσματα τῶν διαφόρων ἐπισκέψεων καὶ συνεδριάσεων ἦσαν πολὺ ἱκανοποιητικὰ διὰ τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν πρώτοις ὁ Σεβασμιώτατος ἐπεσκέφθη μετὰ τῆς συνοδείας αὐτοῦ τὰς πρεσβείας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας. Συνεσκέφθη μετὰ τῶν ἱερατικῶς προϊσταμένων, τῶν προέδρων καὶ τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῶν Κοινοτήτων τῆς Ἀργεντινῆς. Ἐγνώρισε καὶ συνωμίλησε μετὰ τῶν ἀρχηγῶν τῶν Ἑλληνικῶν παροικιῶν τῆς Ἀργεντινῆς, οἱ ὁποῖοι προσῆλθον εἰς τὴν πρωτεύουσαν εἰδικῶς διὰ νὰ τιμήσουν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον καὶ νὰ παράσχουν κάθε δυνατὴν συνεργασίαν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν ἑνὸς ἐνιαίου προγράμματος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς διὰ τὰς παροικίας τῆς Ἀργεντινῆς αἱ ὁποῖαι στεροῦνται ἱερέως καὶ μοχθοῦν διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τῶν ἱερῶν παραδόσεων τῆς θρησκείας καὶ τῆς φυλῆς. Παρέστη δὲ καὶ εἰς δεῖπνον τὸ ὁποῖον παρέθεσαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου αἱ παροικίαι τῆς πρωτευούσης εἰς τὴν μεγάλην κοινοτικὴν αἴθουσαν τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ.

Παγκόσμιον Συμβούλιον. Συνέπεσε, κατὰ τὴν ἑβδομάδα ἐκείνην, νὰ συνεδριάζῃ εἰς Μπουένος Ἄϊρες ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Ὡς Πρόεδρος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος παρηκολούθησεν ὡρισμένας συνεδριάσεις, αἱ ὁποῖαι ἐγίνοντο καθ' ἑκάστην πρωΐαν καὶ ἀπόγευμα. Μετὰ τῶν ὑπολοίπων ἀρχηγῶν Ἐκκλησιῶν ἐπεσκέφθη ὁ Σεβασμιώτατος καὶ τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας, Ἐξοχ. κ. Dr. Arturo Frondizi, ἐπέδωσε δὲ εἰς αὐτὸν γράμμα τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ ηὐχαρίστησε τὸν Πρόεδρον τόσον διὰ τὴν φιλοξενίαν τὴν ὁποίαν παρέχει ἡ Ἀργεντινὴ εἰς τοὺς Ἕλληνας Ὀρθοδόξους κατοίκους, ὅσον καὶ διὰ τὴν κατανόησιν καὶ ἐκτίμησιν μετὰ τῶν ὁποίων περιβάλλει τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Σεβασμιώτατος ἐφιλοξένησεν εἰς ἐπίσημον γεῦμα τὰ μέλη τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν καὶ τὸ ἀνώτατον προσωπικὸν τῆς ὀργανώσεως ἐκ Γενεύης. Ἡ δεξίωσις αὐτὴ ἔγινε ἐκ μέρους τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος. Κατ' αὐτὴν δὲ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκφρασθοῦν εὐχαριστίαι πρὸς τὰ μέλη τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς δι' ὅσα ἔπραξαν ὑπὲρ τοῦ Σεπτοῦ Κέντρου τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὁ δὲ Πρόεδρος τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς, Dr. Franklin Clark Fry, ἀρχηγὸς τῆς Παγκοσμίου Ὁμοσπονδίας τῶν Λουθηρανῶν, ὡμίλησε μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ εὐλάβειαν περὶ τοῦ μεγάλου Πνευματικοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ περὶ τῆς πολυτίμου συμβολῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τὴν οἰκουμενικὴν διεκκλησιαστικὴν κίνησιν.

Ἐπισκέψεις εἰς Κοινότητας. Κατὰ τὴν μεσολαβήσασαν Κυριακὴν ὁ Σεβασμιώτατος ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ἐνώπιον πυκνοτάτου ἐκκλησιάσματος. Πολλοὶ Χριστιανοὶ διέκοψαν τὰς θερινάς των διακοπὰς καὶ προσῆλθον οἰκογενειακῶς διὰ νὰ ἀκούσουν τὸν Ποιμενάρχην μας. Τὸ δὲ ἑσπέρας ὁ Σεβασμιώτατος μεθ' ὁλοκλήρου τοῦ ἱερατείου ἐπεσκέφθη τὴν συνοικίαν Banfield καὶ τὴν ἐκεῖ προοδευτικὴν Κοινότητα, ἡ ὁποία διατηρεῖ ἕνα ἐκπαιδευτικὸν κέντρον καὶ ὡραιότατον Ἱερὸν Ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ Ταξιάρχου Μιχαήλ. Ὁ Σεβασμιώτατος ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν καὶ ἐκήρυξε πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ἐνθουσιώδεις Χριστιανούς. Μετὰ τὴν Ἀκολουθίαν ἐγνώρισε τὰ μέλη τῆς Κοινότητος καὶ κατετοπίσθη ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων τῆς παροικίας.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς μεθεπομένης ἐπεσκέφθη ὁ Σεβασμιώτατος τὴν πόλιν Berisso, ὅπου οἱ εὐσεβεῖς καὶ ἐργατικοὶ Ἕλληνες ἵδρυσαν Κοινότητα καὶ διατηροῦν τὸν σεμνὸν Ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης. Βοηθούμενος ὑπὸ τῶν ἱερέων τῆς Μπουένος Ἄϊρες ὁ Σεβασμιώτατος ἐτέλεσεν Ἑσπερινόν. Ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον καὶ ἔδωσε καταλλήλους κατευθύνσεις πρὸς τοὺς παροίκους διὰ τὴν τελειοτέραν διοργάνωσιν αὐτῶν εἰς ἐκκλησιαστικὴν κοινότητα. Ἐπειδὴ στεροῦνται ἱερέως εἰς τὸ Berisso, ὁ Σεβασμιώτατος ἐδήλωσεν ὅτι θὰ φροντίσῃ διὰ τὴν πνευματικὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν Χριστιανῶν καὶ διὰ τὴν ἐν καιρῷ ἐξεύρεσιν καὶ διορισμὸν τοῦ καταλλήλου κληρικοῦ.

Ἐτελέσθη Ἑσπερινὸς καὶ εἰς τὴν ἐπίσης προοδευτικὴν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐν Μπουένος Ἄϊρες. Ἐκήρυξεν ὁ Σεβασμιώτατος καὶ συνεχάρη τοὺς Χριστιανοὺς διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ εὐρυχώρου Κοινοτικοῦ Κτιρίου εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται καὶ ὁ Ἱερὸς Ναός.

Κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῦ ὁ Σεβασμιώτατος συνεσκέφθη ἐκ νέου μετὰ τῶν ἱερέων τῆς Μπουένος Ἄϊρες καὶ ἔδωσε κατευθύνσεις διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἱερῶν αὐτῶν καθηκόντων ἀπέναντι τοῦ ποιμνίου αὐτῶν καὶ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Εἰς τὴν σύσκεψιν ταύτην παρέστησαν ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης Ἰάκωβος Παπαβασιλόπουλος, Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ, ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης Ματθαῖος Σωφρονᾶς, Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τῆς Κοινότητος τοῦ Ταξιάρχου Μιχαήλ, ὁ Αἰδ. Πρεσβύτερος Νικόλαος Μαρώσης, Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τῆς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Νικολάου, καὶ ὁ Ἱερολογ. Διάκονος Μιχαὴλ Μιχαλόπουλος, ὅστις ὑπηρετεῖ εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναόν.

Φωτογραφία ληφθεῖσα κατὰ τὸ Ἐπίσημον Δεῖπνον τῶν Κοινοτήτων Buenos Aires. Διακρίνονται ὁ Μέγας Εὐεργέτης κ. Ν. Κονιαλίδης, ὁ Ἐξοχώτατος Πρέσβυς κ. Γεώργιος Μπένσης, ἡ Κα Γεωργίου Μπένση καὶ ὁ κ. Στυλιανὸς Τσομλεκτσόγλου.

His Eminence addresses the guests at the Testimonial Dinner given by the Greek Communities of Buenos Aires, Brazil.

Su Eminencia durante en banquete que le fué ofrecido por las Comunidades de la capital.

Ἐν τέλει ἐδέχθη ὁ Σεβασμιώτατος τοὺς συντάκτας καὶ ἀνταποκριτὰς τῶν Ἑλληνικῶν ἐφημερίδων τῆς Ἀργεντινῆς καὶ ἀπήντησεν εἰς διαφόρους ἐρωτήσεις των. Ηὐχαρίστησεν αὐτοὺς συνάμα διὰ τὸ σπουδαῖον ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπιτελοῦν εἰς τὴν φιλόξενον δευτέραν αὐτῶν πατρίδα δημοσιογραφοῦντες περὶ τῆς δράσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ὁμογενείας ἐν γένει, συντελοῦντες τοιουτοτρόπως εἰς τὴν διατήρησιν τῆς γλώσσης τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς ἀθανάτου Ἑλληνικῆς κληρονομίας.

Ἡ Ἀναχώρησις. Προκειμένου νὰ ἀναχωρήσῃ ὁ Σεβασμιώτατος τὸ ἀπόγευμα τῆς Παρασκευῆς, ἀτμοπλοϊκῶς, διὰ τὴν Οὐρουγουάη, συνεκεντρώθη εἰς τὴν ἀποβάθραν πολὺς λαὸς μετὰ τῶν ἱερέων καὶ τῶν ἐπισήμων διὰ νὰ ἀποχαιρετήσουν τὸν Ποιμενάρχην καὶ νὰ παρακαλέσουν αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ.

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΕΙΣ URUGUAY. Ο ΕΥΣΕΒΗΣ ΛΑΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΡΙΣΤΟΣ ΝΑΟΣ ΤΟΥ MONTEVIDEO.

Τὴν πρωΐαν τοῦ Σαββάτου, 13ης Φεβρουαρίου, ὁ Σεβασμιώτατος ἔφθασεν διὰ τοῦ ἀτμπολοίου *Charles Tellier* εἰς Μοντεβιδέο, τὴν γραφικὴν πρωτεύουσαν τῆς Δημοκρατίας τοῦ Uruguay. Συνωδεύετο ὑπὸ τοῦ πατρὸς Καζάνα, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰακώβου καὶ τοῦ κ. Στυλιανοῦ Τσομλεκτσόγλου, μέλους τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ Προέδρου τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Μπουένος Ἄϊρες. Προϋπήντησαν τὸν Σεβασμιώτατον ἐπὶ τοῦ πλοίου ὁ Ἱερατικῶς Προϊστάμενος, Ἀρχιμανδρίτης Νεόφυτος Βαλετέλης· ὁ Ἐντιμότατος κ. Νικόλαος Κονιαλίδης, μέγας εὐεργέτης τῆς Ἐκκλησίας ἐν Νοτίῳ Ἀμερικῇ· ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος κ. Ἠλίας Τζώρτζογλου καὶ ἀρκετοὶ Χριστιανοί.

Εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον Victoria-Plaza ἐδέχθη ὁ Σεβασμιώτατος τοὺς δημοσιογράφους ὅλων τῶν ἐφημερίδων. Ἐπηκολούθησε μία μνημειώδης "Press Conference" κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ δημοσιογράφοι ἐπέδειξαν πρωτοφανὲς ἐνδιαφέρον διὰ τὰς ἀπόψεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἐπὶ διαφόρων θρησκευτικῶν, ἐκκλησιαστικῶν καὶ κοινωνικῶν θεμάτων. Αἱ ἀνταποκρίσεις εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς ἑπομένης ἦσαν ἐπίσης πρωτοφανεῖς, τόσον διὰ τὴν ἔκτασιν ὅσον καὶ διὰ τὴν ἔκφρασιν. Αἱ κρίσεις τῶν δημοσιογράφων ἦσαν ἐνθουσιώδεις ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ Ποιμενάρχου μας.

Τὸ ἀπόγευμα μετέβη ὁ Σεβασμιώτατος εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου διὰ τὸν Ἑσπερινόν. Προσῆλθον ἑκατοντάδες ὁμογενῶν καὶ παρηκολούθησαν μετὰ μεγάλης συγκινήσεως τὴν κατανυκτικὴν Ἀκολουθίαν καὶ τὸ κήρυγμα. Ἐχάρησαν ὅταν ἤκουσαν τὸν Ποιμενάρχην των νὰ τοὺς συγχαίρῃ διὰ τὸν ὑπέροχον Ναὸν καὶ τὸ ἄριστον Κοινοτικὸν Κέντρον. Ἄνευ ὑπερβολῆς εἶναι, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, πρότυπον Βυζαντινοῦ Ἑλληνικοῦ Ναοῦ, διὰ τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ὑπερηφανεύεται ὅλος ὁ Ὀρθόδοξος κόσμος. Τὴν ἑπομένην ἐτελέσθη πανηγυρικὴ Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία. Παρὰ δὲ τὴν ὑπερβολικὴν ζέστην τὸ πλῆθος τὸ ὁποῖον κατέκλεισε τὸν Ναὸν καὶ τὸν Νάρθηκα ἔμεινε ἀκίνητον ἐπὶ ὥρας καθ' ὅλην τὴν Θείαν Μυστα-

γωγίαν καὶ τὸ κήρυγμα. Ἦτο μία ἱστορικὴ ἡμέρα καὶ ὅλοι ἠσθάνοντο τὴν ἔννοιαν αὐτῆς.

Ἐπηκολούθησε δεξίωσις εἰς τὴν ὡραιοτάτην κοινοτικὴν αἴθουσαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἱδρύθη καὶ τμῆμα Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Κυριῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ὁ Σεβασμιώτατος ηὐλόγησε τὸ σχολικὸν κτίριον καὶ τοὺς μαθητὰς οἱ ὁποῖοι ἦσαν παρατεταγμένοι εἰς τὸν περίβολον τοῦ Ναοῦ, ηὐχαρίστησε τοὺς Χριστιανοὺς διὰ τὰς ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπήν. Ἀνεχώρησε μετ' ἀρίστων ἐντυπώσεων καὶ συνέχισε τὴν περιοδείαν αὐτοῦ.

Ἐπίσκεψις τῶν Ὁμογενῶν εἰς Punta Del Este. Τὸ ἀπόγευμα ἔφθασεν ὁ Σεβασμιώτατος εἰς τὴν γραφικὴν ταύτην παραλιακὴν κωμόπολιν, ὅπου εὑρίσκοντο ἀρκετοὶ ὁμογενεῖς ἐκ Μοντεβιδέο καὶ Μπουένος Ἄϊρες μετὰ τῶν τέκνων αὐτῶν διὰ τὰς θερινὰς διακοπάς. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἀφιερώθη σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὰ παιδιά. Ἐγνώριζαν διὰ πρώτην φορὰν τὸν Ἀρχιεπίσκοπόν των. Ἔψαλαν μαζύ του, ἔμαθαν τραγούδια τοῦ Κατηχητικοῦ καὶ ὡμίλησαν Ἑλληνικὰ διὰ τὴν ζωήν των, τὰ μαθήματά των καὶ τὰ παιχνίδια των. Θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς μεγάλης οἰκογενειακῆς ἐκδρομῆς ἢ ἑνὸς θερινοῦ Κατηχητικοῦ φροντιστηρίου. Ὅταν ἔφθασεν ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως, ὅλοι ἦσαν πολὺ συγκεκινημένοι καὶ ἀπεχαιρέτησαν τὸν Σεβασμιώτατον μὲ τὴν θερμὴν παράκλησιν ὅπως ἐπανέλθῃ.

ΑΦΙΞΙΣ ΕΙΣ SAO PAULO, ΒΡΑΖΙΛΙΑΣ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Τρίτης, 16ης Φεβρουαρίου, ἔφθασεν ὁ Σεβασμιώτατος εἰς τὴν μεγάλην βιομηχανικὴν πόλιν τῆς Βραζιλίας Σάο Πάουλο. Συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν Ἱερέων Κωνσταντίνου Καζάνα καὶ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου Ἀρχιμανδρίτου Ἰακώβου, προϋπηντήθη εἰς τὸ ἀεροδρόμιον ὑπὸ τοῦ ἱερέως Χαριδήμου Παπαδάκη, Ἱερατικῶς Προϊσταμένου τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Παροικίας, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἡσαΐου, ἀντιπροσώπου τοῦ Σύρου Μητροπολίτου Βραζιλίας, τοῦ Ἐντιμοτάτου Προξένου τῆς Ἑλλάδος κ. Ἰωάννου Λεωνίδα, τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος Πέτρου Παπαζανάκη καὶ μεγάλης ἀντιπροσωπείας κοινοταρχῶν καὶ κυριῶν τοῦ φιλανθρωπικοῦ συνδέσμου.

Ὁλόκληρος ἡ συνοδεία κατηυθύνθη εἰς τὸν τεράστιον Βυζαντινὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῆς πολυπληθοῦς παροικίας τῶν Ὀρθοδόξων ἀδελφῶν ἐκ Συρίας καὶ Λιβάνου, ὅπου ἔγινε εὐχαριστήριος δέησις. Ὁ Σεβασμιώτατος κατέλυσεν εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Μέγαρον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου προϋπαντήθη ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἰγνατίου, ἀποφοίτου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης, μετὰ τοῦ ὁποίου συνδέεται ἀπὸ τὰς ἡμέρας τῆς φοιτήσεως αὐτῶν εἰς τὴν γερασμίαν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἡ Ὁμογένεια τῆς Πόλεως Sao Paulo. Αἱ ἡμέραι τῆς Τρίτης καὶ Τετάρτης κατηναλώθησαν εἰς ἀλλεπαλλήλους συσκέψεις, συνεδριάσεις, ἀκροάσεις καὶ ἐπισκέψεις, διὰ νὰ δυνηθῇ ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος νὰ διαπιστώσῃ τὴν τοπικὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ κοινοτικὴν κατάστασιν ὡς καὶ τὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας ζοῦν καὶ ἐργάζονται οἱ ὁμογενεῖς τῆς Βραζιλιανῆς μεγαλουπόλεως. Ἐνῷ πρὸ τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου ὁ Ὀρθόδοξος Ἑλληνικὸς πληθυσμὸς τοῦ Σάο Πάουλο ἦτο σχετικῶς μικρός, ἡ μεγάλη μεταπολεμικὴ μεταναστευτικὴ κίνησις συνετέλεσεν ὥστε νὰ πολλαπλασιασθῇ τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα καὶ νὰ δημιουργηθοῦν ἀνάγκαι διὰ Ναόν, σχολεῖα, κλῆρον ἐπαρκῆ καὶ διδασκάλους ἱκανούς. Ἐν ὀλίγοις θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ἕνας ἀντικειμενικὸς παρατηρητὴς ὅτι ἡ περίπτωσις τῆς παροικίας Σάο Πάουλο ὁμοιάζει μὲ τὴν κοινοτικὴν κατάστασιν ἥτις ἐπεκράτει εἰς τὰς μεγαλουπόλεις τῆς Βορείου Ἀμερικῆς πρὸ τριάκοντα ἐτῶν.

Οἱ Ὁμογενεῖς μας ἐξελίσσονται καὶ προοδεύουν ὡς ἄτομα καὶ ὡς Κοινότης. Ἡ Θεία Πρόνοια ηὐνόησε τὴν παροικίαν αὐτὴν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ θερμοῦ πρωτοπόρου Πέτρου Παπαζανάκη, ἐκ Κρήτης, ὅστις ἀνέλαβε προσωπικῶς τὴν ἀγορὰν οἰκοπέδου καὶ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ πρώτου Ἑλληνικοῦ Ὀρθοδόξου Ναοῦ ἐν Σάο Πάουλο. Παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ κ. Παπαζανάκη εὑρίσκονται καὶ ἄλλοι ἐνθουσιώδεις πρωτοπόροι, οἱ ὁποῖοι ὑπηρετοῦν εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Κοινότητος καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς. Ὁ Ἱερὸς Ναὸς ἀποπερατοῦται. Μελετᾶται ἡ ἵδρυσις Ἑλληνικοῦ Σχολείου. Αἱ εὐσεβεῖς καὶ δραστήριαι κυρίαι ἔσπευσαν εἰς τὴν ἔκκλησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου νὰ συζητήσουν τὴν ἵδρυσιν Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος καὶ ὑπεσχέθησαν ὅτι θὰ συντονίσουν τὰς προσπαθείας των σύμφωνα μὲ τὰς κατευθύνσεις τὰς ὁποίας ἔλαβον καὶ θὰ λαμβάνουν ἀπὸ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἡμῶν Κέντρον. Ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ὑπάρχει μεγάλη προθυμία ἐκ μέρους ὅλων ὅπως ὀργανωθῇ τὸ ὅλον κοινοτικὸν συγκρότημα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν 380 προοδευτικῶν Κοινοτήτων τῆς Βορείου Ἀμερικῆς.

ΑΠΟ SAO PAULO ΕΙΣ FLORIANOPOLIS, BRAZIL.

Τὴν 18ην Φεβρουαρίου ὁ Σεβασμιώτατος μετέβη ἀεροπορικῶς εἰς τὴν γραφικὴν πόλιν Φλωριανοπόλεως τῆς Βραζιλίας, περὶ τῆς ὁποίας ὀλίγα ἦσαν γνωστά. Πρόκειται ὅμως περὶ μιᾶς σπανίας Χριστιανικῆς Κοινότητος τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ. Ἡ ὡραιοτάτη αὐτὴ πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Santa Catarina εὑρίσκεται ἐπὶ νήσου, ἡ ὁποία ἑνώνεται μετὰ γεφύρας μὲ τὴν ἠπειρωτικὴν Βραζιλίαν. Ὅλοι σχεδὸν οἱ Ἕλληνες εἶναι ἀπόγονοι ἡρωϊκῶν πρωτοπόρων ἐκ Καστελορρίζου τῆς Δωδεκανήσσου, οἱ ὁποῖοι μετηνά-

στευσαν πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀφοῦ ἀνεκάλυψαν ὅτι ἡ Φλωριανόπολις ὡμοίαζε μὲ τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς των.

Οἱ Ὁμογενεῖς τῆς Φλωριανοπόλεως διετήρησαν τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων των, τὴν γλῶσσαν καὶ ὅλα τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς πατρίδος των. Ἔχουν δὲ ἀρίστην φήμην εἰς τὴν Βραζιλίαν καθ' ὅτι οἱ περισσότεροι ἔχουν ἀνωτέραν μόρφωσιν, μερικοὶ εἶναι ἐπιστήμονες, ἄλλοι δὲ ἔμποροι καὶ ἐπιχειρηματίαι. Διεκρίθησαν μερικοὶ καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν τῆς Χώρας, ὡς ὁ ἀείμνηστος Κυβερνήτης τῆς μεγάλης ἐπαρχίας Santa Catarina, Κ. Λακεδρᾶς, καὶ ὁ πρώην Δήμαρχος Φλωριανοπόλεως, Ἀντώνιος Ἀποστόλου, ὁ ὁποῖος προεδρεύει σήμερον τῆς Κρατικῆς Βιομηχανίας τοῦ Καφέ.

Λόγῳ τῶν ἐξαιρετικῶν τούτων ἐπιτευγμάτων τῶν Ὁμογενῶν, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τῆς Φλωριανοπόλεως μετὰ μεγάλων τιμῶν. Προσῆλθον πρὸς ὑπάντησιν αὐτοῦ ὁ Ἱερεὺς τῆς Κοινότητος, ὁ Πρόεδρος Στέφανος Λάμπρου καὶ οἱ Σύμβουλοι τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Καθολικοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεβασμ. Joaquin Dominguez Da Olivera, τοῦ Κυβερνήτου Ἐξοχ. Eriberto Hilsen καὶ τοῦ Δημάρχου Oswaldo Machado, τοὺς ὁποίου καὶ ἀντεπεσκέφθη τὴν ἑπομένην ὁ Σεβασμιώτατος.

Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, εὑρισκόμενον ἐπὶ λοφίσκου πλησίον τῆς θαλάσσης, ὁ Σεβασμιώτατος ἐτέλεσεν Ἑσπερινὸν καὶ ἐκήρυξε. Μετὰ δὲ ὡμίλησε πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς εἰς τὴν ὡραιοτάτην Κοινοτικὴν Αἴθουσαν, ἵδρυσε Φιλόπτωχον Ἀδελφότητα, καὶ ἔδωσεν ὁδηγίας πρὸς τὸν Ἱερέα καὶ τὰς Κοινοτικὰς Ἐπιτροπὰς διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ποιμνίου καὶ τῶν Χριστιανῶν τῶν κατοικούντων εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς περιοχῆς.

ΑΠΟ FLORIANOPOLIS ΕΙΣ RIO DE JANEIRO.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 19ης Φεβρουαρίου ὁ Σεβασμιώτατος ἐπεσκέφθη τὴν πρωτεύουσαν τῆς Βραζιλίας, ὅπου ὑπάρχει παροικία Ἑλληνικὴ ἡ ὁποία μόλις τώρα διοργανοῦται. Εἰς τὸ ἀεροδρόμιον ὑπεδέχθησαν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ὁ Ἐξοχώτατος Πρέσβυς κ. Ἰωάννης Λυμπερόπουλος μετὰ τῆς συνοδείας αὐτοῦ, ὁ Πρόεδρος τῆς Παροικίας κ. Εὐάγγελος Ζαχαριάδης καὶ πολλὰ μέλη τῆς Κοινότητος.

Μετέβησαν ἅπαντες εἰς τὴν συνοικίαν Bon Suceso, ὅπου εὑρίσκεται ἡ πλειονότης τοῦ ὁμογενοῦς στοιχείου. Εἰς τὸ νεοαγορασθὲν οἴκημα τῆς Κοινότητος συνεκεντρώθησαν ἀρκεταὶ οἰκογένειαι διὰ νὰ γνωρίσουν τὸν Ποιμενάρχην των καὶ νὰ ἀκούσουν τὰς συμβουλὰς αὐτοῦ. Ὁ Σεβασμιώτατος ὡμίλησε καταλλήλως καὶ ἀνέπεμψε δέησιν πρὸς τὸν Πανάγαθον Θεὸν ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ προαγωγῆς τῶν Χριστιανῶν τοῦ Rio de Janeiro.

Τὴν ἑπομένην ὁ Σεβασμιώτατος συνέχισε τὴν περιοδείαν αὐτοῦ, ἐπιστρέψας τὸ ἑσπέρας εἰς Sao Paulo, ὅπου παρέμεινε διὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν τῆς Κυριακῆς, ἣν ἐτέλεσε μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἰγνατίου ἐν τῷ Ἱερῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῶν Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου.

ΑΠΟ SAO PAULO ΕΙΣ CARACAS, VENEZUELA.

Ἐν τέλει ἔφθασεν ὁ Σεβασμιώτατος εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Βενεζουέλας, ὅπου συνεκεντρώθησαν πολλοὶ ὁμογενεῖς μετὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον. Εἰς τὸ ἀεροδρόμιον Maiquetia προϋπήντησαν τὸν Σεβασμιώτατον οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἑλλάδος καὶ πολλοὶ Ὁμογενεῖς.

Ἐπηκολούθησε σειρὰ συσκέψεων κατὰ τὰς ὁποίας ἐπληροφορήθη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος περὶ τῶν προσπαθειῶν τῶν Ὁμογενῶν πρὸς διοργάνωσιν Κοινότητος, ἀγορὰν ἀκινήτου περιουσίας καὶ οἰκοδομὴν Ἱεροῦ Ναοῦ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος οἱ Χριστιανοὶ διατηροῦν σεμνὸν Παρεκκλήσιον εἰς τὴν λέσχην τοῦ Κοινοτικοῦ Συνδέσμου καὶ ἐξυπηρετοῦνται ἄλλοτε ὑπὸ ἱερέως τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ἄλλοτε ὑπὸ παρεπιδημούντων Ὀρθοδόξων κληρικῶν καὶ ἄλλων ἐθνικοτήτων.

Ἀφοῦ ἐξηκριβώθη ὅτι ἡ μεγάλη πλειονότης τῶν Ἑλλήνων εἶναι ὑπὲρ τῆς ἱδρύσεως τῆς Κοινότητος ὑπὸ τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς, ἔγινε συνέλευσις τῶν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ συνεζητήθησαν ἐκτενῶς αἱ λεπτομέρειαι τῆς διοργανώσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Κοινότητος Βενεζουέλας.

Ἐξελέγη καὶ προσωρινὸν Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον διὰ νὰ συντονίσῃ τὰς προσπαθείας τῶν μελῶν τῶν διαφόρων ἐπιτροπῶν αἱ ὁποῖαι ἐργάζονται διὰ τὴν ἀπόκτησιν Ἱεροῦ Ναοῦ, μορφωτικοῦ καὶ κοινοτικοῦ κέντρου. Διὰ τὰς πνευματικὰς ἀνάγκας τοῦ ποιμνίου ὑπεσχέθη ὁ Σεβασμιώτατος νὰ ἀποστείλῃ ἱερέα διὰ τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος καὶ τοῦ Πάσχα.

Τοιουτοτρόπως ἀρχίζει τὴν δρᾶσιν της μία νέα Κοινότης τῶν εὐσεβῶν ἀποδήμων. Ὑπάρχει δὲ πολὺ ἔδαφος εἰς τὴν ὡραιοτάτην πρωτεύουσαν τῆς Βενεζουέλας διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος τῶν Ὁμογενῶν. Ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ εἶναι ἐργατικοὶ καὶ προοδευτικοὶ καὶ καθὼς ἀναπτύσσεται ἡ Κοινότης θὰ ἔχουν εὐκαιρίας πολλὰς ἵνα ἐπιτύχουν καὶ ἐκπληρώσουν τοιουτοτρόπως τὰς προσδοκίας των.

LA PRIMERA VISITA PASTORAL DE SU EMINENCIA EL ARZOBISPO DE AMERICA A LOS PAISES DEL SUR

EL histórico Viaje Pastoral de Su Eminencia a través de cinco países de la América Latina brindó a millares de Ortodoxos Griegos la oportunidad de conocer personalmente y establecer relación con su Jefe espiritual, creando así una saludable renovación y un notable estrechamiento de los lazos que unen a la Ortodoxia de Sudamérica con el Arzobispado, y viceversa. Nuestro venerado Pastor tuvo, por su parte, amplia ocasión de entrar en contacto con su amado Clero, con los piadosos Presidentes de las diferentes Comunidades, los representates diplomáticos de la Madre Grecia, los periodistas griegos y latinoamericanos y con los fieles en general, informándose con interés paternal sobre la situación de las diversas Comunidades y de la Iglesia en general en la América del Sur.

Durante veintiséis jornadas Su Eminencia se halló en continuo movimiento, recorriendo, gracias a los más avanzados medios de comunicación aérea, alrededor de 16.000 millas a la largo de su jira pastoral, la primera de carácter general que haya realizado un Arzobispo de América.

A fin de ofrecer a nuestros lectores del "Observador Ortodoxo" una interesante información acerca de la vida y actividad eclesiástica de nuestros hermanos de raza establecidos en los diversos países de la América Latina, publicamos a continuación el siguiente reportaje del Viaje Pastoral de Su Eminencia.

PRIMERA ETAPA: De Nueva York a Buenos Aires, con estaciones en Caracas (Venezuela), Paramaribo (Surinam) y Asunción (Paraguay), en aeronave a propulsión de la Pan American, que despegó a la 9'00 de la mañana del 1 de Febrero del aeropuerto de Nueva York, llegando a Buenos Aires después de dieciséis horas de vuelo aproximadamente.

1. La llegada a Buenos Aires. Después de cumplidos los trámites de rigor en la aduana y en los servicios gubernamentales del aeropuerto, alrededor de las tres de la madrugada Su Eminencia hizo su aparición en el salón de espera, en donde le aguardaba una emocionante acogida. Con expresivas muestras de filial devoción y profunda alegría le dieron la bienvenida el Excelentísimo Sr. Embajador de Grecia Don Jorge Bensi con su acompañamiento oficial, el Venerable Clero de la ciudad, los representantes de las distintas Comunidades y el pueblo fiel.

2. La primera Liturgia. Después de pocas horas Su Eminencia celebró de pontifical la Divina Liturgia en la Santa Iglesia Catedral, servido por un diácono y asistido por cinco sacerdotes, entre los cuales figuraban el Rvdo. Constantino Cazanas, Párroco de la Iglesia Catedral de Nueva York, que le acompañaba en el viaje, y el M. Rvdo. Archimandrita Jacobo Papabasilópulos, Delegado Arzobispal en Sud América. A pesar de que muchas familias se hallaban ausentes en vacaciones estivales, el amplio Templo se hallaba rebosante de fieles.

3. El Templo Catedralicio. La más sucinta pero expresiva descripción que pueda darse de la Santa Iglesia Catedral de la Dormición de Nuestra Señora, en Buenos Aires, es que recuerda a Grecia. Desde la magnífica entrada del espacio anterior, empedrado de inmaculado mármol blanco, aparece al fondo el majestuoso templo bizantino y junto a él el edificio de la Comunidad. Al otro lado, rodeada de árboles floridos, está la gran plataforma de mármol en donde se celebran anualmente las ceremonias religiosas de la Resurrección del Señor.

El interior del Templo Catedralicio es un modelo de orden, de pulcritud y del buen gusto que carateriza a nuestros hermanos ortodoxos de la capital argentina, tan fieles seguidores siempre de las más puras tradiciones de nuestra Santa Iglesia y de nuestra gloriosa Raza.

Cuando Su Eminencia hizo su entrada en el Templo, recibido que fué por el Venerable Clero conforme a las ceremonias de rigor, empezaron a oírse los armoniosos acordes del bien conjuntado Coro que desde hace muchos años dirige Don Paraskeve Lagópulos, de Constantinopla. Durante todo el transcurso del Oficio canónico matutino el canto bizantino imprimió al culto el profundo e inefable misticismo del lejano Fanario. Cómo no maravillarse del inagotable poder de irradiación espiritual del Patriarcado Ecuménico, centro secular y capital augusta de la Ortodoxia, oyendo allí, a pocos centenares de millas de la Tierra del Fuego, las arrebatadoras armonías de la música bizantina, impregnada de tradición y de historia, conforme al más genuino ritual constantinopolitano! Concluído el Oficio matutino se dió comienzo a la celebración de la Divina Liturgia, cuya parte musical estuvo a cargo del magnífico Coro varonil a cuatro voces que dirige con maestría inigualable Don Juan Fóscolo, ilustre protagonista del Teatro Colón de la capital platense. El rendimiento de este Coro es tal, que aún en la misma Atenas se haría digno de la más profunda admiración.

4. El sermón Pastoral. Llegado el momento de la predicación, Su Eminencia empezó analizando en líneas generales la situación mundial, en la que se observa una

La recepción después de la primera Liturgia.
Ἡ ὑποδοχὴ εἰς τὸ Κοινοτικὸν Κέντρον ἀμέσως μετὰ τὴν πρώτην Λειτουργίαν.
His Eminence prepares to bless the faithful at the reception in his honor on February 2nd.

firme conversión de los pueblos civilizados hacia los eternos ideales religiosos, los únicos que pueden salvar del caos a la humanidad. Con la fuerza de persuasión y el vigoroso acento que caracterizan su palabra, llena de fe y vibrante de fervor, nuestro Arzobispo condenó las teorías materialistas y las filosofías hedonistas que nada aportan al verdadero progreso y a la evolución espiritual de la humanidad, sinó que tienden solamente a satisfacer los intereses del cuerpo, como si éste fuera el todo en la persona humana. Subrayó que lo que verdadera y urgentemente importa a la humanidad en nuestra época no es elevar astronaves a la Luna, sino elevar al hombre hasta Dios. Seguidamente, refiriéndose al pueblo fiel establecido en los diversos países del continente americano dijo que "no hemos venido aquí para acumular riquezas materiales, sinó a ofrecer a estos pueblos nuevos las inagotables riquezas espirituales de nuestra gloriosa Raza, de esta Raza que en el transcurso de la Historia ha dada y da todavía a la humanidad los ideales más elevados y los espíritus más selectos. Finalmente Su Eminencia transmitió a los fieles las bendiciones de Su Santidad el Patriarca Ecuménico y del Santo Sínodo, junto con los fraternales saludos de un millón doscientos cincuenta mil Griegos de la América del Norte, organizados en trescientas ochenta Comunidades con Escuelas Griegas y de Catecismo Ortodoxo, además de otras Instituciones y Centros docentes superiores.

5. La recepción en el edificio de la Comunidad. Después de la distribución del pan bendito, Su Eminencia se trasladó con se séquito al edificio comunal, donde tuvo lugar la recepción y se sirvió un vino de honor. Asistieron Su Excelencia el Sr. Embajador Dn. Jorge Bensi con su esposa, el Consejero de la Embajada Sr. Basilio Tsamisi, el Presidente de la Comunidad Catedralicia Sr. Estiliano Tsobleksóglu, y los demás miembros del Consejo Directivo, así como todo el pueblo que había asistido a la celebración de la Divina Liturgia. Estuvo también presente el Dr. Roberto Román Bravo, Subdirector del Departamento de Dogmas No Católico-Romanos, quien con gran interés y recogimiento siguió el culto y asistió después a los actos que siguieron.

Terminado el ritual de la recepción, el Consejo Directivo ofreció un banquete en honor de Su Eminencia, durante el cual fueron cambiadas las primeras impresiones e ideas entre el Arzobispo y los representantes diplomáticos y de las Comunidades.

SEGUNDA ETAPA: De Buenos Aires a Santiago de Chile, Valparaíso, Viña del Mar y Limache. (3 y 4 de Febrero).

Al siguiente día por la mañana Su Eminencia, acompañado siempre por el Rvdo. Párroco de la Catedral Arzobispal de Nueva York, Don Constantino Cazanas, partió para Chile a fin de realizar su Visita Pastoral a los fieles de aquella nación. En el aeropuerto de los Cerrillos, en Santiago, le aguardaban el sacerdote de la Comunidad Griega de la capital, el Presidente y los demás miembros del Consejo Directivo, el ilustre Cónsul Honorario de Grecia en Santiago Sr. Gabriel Mustakis y varios periodistas. En el exterior de la aduana guardaba multitud de fieles orto-

doxos que con emoción indescriptible se apresuraban a besar la mano del Arzobispo. Eran aquellos momentos verdaderamente históricos, puesto que por primera vez un Arzobispo les visitaba en aquel país. A continuación la comitiva oficial, seguida del pueblo fiel, se dirigió a la capilla instalada en el edificio de la Comunidad, donde se celebró un acto de gracias al Altísimo por la gracia de la Visita Pastoral de Su Eminencia.

El Arzobispo se hospedó en el Hotel Carrera, al que acudieron corresponsales de los principales diarios de la capital. Al día siguiente los periódicos publicaron extensamente la entrevista que les fué concedida por Su Eminencia, así como otras interesantes y aleccionadoras informaciones acerca de nuestra fe Ortodoxa y de la ecumenicidad de nuestra Santa Iglesia.

De Santiago el Arzobispo se trasladó en automóvil con su séquito a la bella y gran ciudad de Valparaíso, y de allí a la encantadora Viña del Mar. Por medio de Don Gabriel Mustaki y del hermano mayor de éste, Don Jorge Mustaki, Cónsul Honorario de Grecia en Valparaíso, Su Eminencia estableció relación con diferentes destacados ortodoxos y se informó acerca de diversos asuntos relacionados con la situación y el futuro de nuestros hermanos ortodoxos en Chile. Durante estos cambios de impresiones Su Eminencia tuvo ocasión de comprobar que los Griegos de Chile constituyen una selecta minoría, muy apreciada por su laboriosidad, conservando en sus hogares las tradiciones religiosas y patrióticas de la Madre Grecia con orgullo y devoción ejemplares.

El día siguiente el Arzobispo regresó a Santiago, en donde pontificó en una solemne acción de gracias y predicó la palabra de Dios a los fieles, que le escuchaban con fervor y emoción apenas contenida. Dió las directrices a seguir para la fundación eclesiástica de la Comunidad, y en la reunión que tuvo lugar a continuación recibió la promesa de los miembros directivos de que trabajarán intensamente para la finalización de las obras del Templo de la Comunidad. Antes de su partida, Su Eminencia visitó el lugar donde el antedicho Templo se construye, en la Avenida de Grecia, y felicitó paternalmente a los destacados Griegos que consiguieron, gracias a su laboriosidad y brillante reputación, este honor para la Madre Grecia por parte del ilustre Gobierno Chileno. La Avenida de Grecia es una magnífica vía urbana cerca del mismo centro de la capital, y en ella se halla el nuevo Estadio nacional de Chile.

TERCERA ETAPA: Regreso a Buenos Aires. — Consejo Mundial de Iglesias.—Visita al Excmo. Sr. Presidente de la República. — Visitas a otras Comunidades argentinas.

Desde el día 5 de Febrero hasta la noche del 11 del mismo mes, Su Eminencia permaneció en Buenos Aires estudiando cuantos asuntos se relacionan con la vida y situación de la Ortodoxia y del Helenismo en la Argentina y en los demás países de la América Latina.

Entre las visitas oficiales del Arzobispo cuentan las que hizo, acompañado de su séquito, a la Embajadas de los Estados Unidos, Grecia y Turquía. Concedió audiencias a los Rvdos. Párrocos, así como a los Presidentes y miembros de los Consejos Directivos de las Comunidades de Buenos Aires y de las otras ciudades del país. Todos se mostraron dispuestos a colaborar con el mayor entusiasmo con el Arzobispado, a fin de poner en práctica un programa común en favor de las Comunidades argentinas que carecen todavía de sacerdotes y que sostienen heroicamente en alto el pabellón de las tradiciones religiosas y raciales de nuestros gloriosos antepasados.

Los resultados de todas las audiencias, visitas y reuniones fueron altamente satisfactorios y prometedores para el futuro de nuestra Santa Iglesia en la América Latina.

Su Eminencia presidió asimismo el banquete que le fué ofrecido por las Comunidades de la capital en el espacioso salón del Templo Catedralicio.

Consejo Mundial de Iglesias. Durante la misma semana de la permanencia del Arzobispo en Buenos Aires coincidió la celebración de la serie de reuniones del Consejo Mundial de Iglesias en la capital. Su Eminencia, que es uno de los Presidentes de dicho Consejo, asistió a algunas de las sesiones diarias, y junto con los demás Jefes de Iglesias visitó al Excelentísimo Sr. Presidente de la República Dr. Arturo Frondizi, a quién entregó una carta de Su Santidad el Patriarca Ecuménico. Su Eminencia expresó al Excmo. Sr. Presidente su honda satisfacción y profundo agradecimiento por el afecto y solicitud que el gran país argentino concede a los Griegos en él establecidos, así como por la comprensión y delicadeza del Gobierno respecto a la Iglesia Ortodoxa Griega.

A continuación el Arzobispo ofreció de parte de Su Santidad el Patriarca Ecuménico una recepción, seguida de un banquete oficial, al que fueron invitados los miembros de la Junta Ejecutiva y los altos funcionarios del Consejo Mundial de Iglesias. Durante el transcurso de estos actos Su Eminencia halló ocasión de agradecer a la Junta Ejecutiva cuanto ésta realizó hasta ahora, y realiza continuamente, en favor del secular y augusto Centro de la Ortodoxia, el Patriarcado Ecuménico. El Presidente de la Junta Directiva, Dr. Franklin Clark Fry, jefe de la Confederación Mundial Luterana, habló con vivo entusiasmo y devoción del Jefe Espiritual de la Ortodoxia, y puso de manifiesto la valiosísima cooperación del Patriarcado Ecuménico en el movimiento intereclesiástico mundial.

Visitas a distintas Comunidades. El Domingo siguiente el Arzobispo ofició de pontifical en la Divina Liturgia que se celebró en la Santa Iglesia Catedral y predicó la palabra de Dios a la multitud de los fieles. Muchas de las

familias que se hallaban veraneando lejos de la capital interrumpieron sus vacaciones para conocer y oír a su Pastor espiritual y recibir su bendición.

Por la tarde del mismo día, y acompañado de todo el Venerable Clero, Su Eminencia visitó la floreciente Comunidad de Banfield, que mantiene un Centro docente, y cuyo hermoso Templo se halla bajo la advocación de San Miguel Arcángel. Asistió desde el trono pontifical al Oficio de Vísperas y predicó a los devotos y entusiastas fieles. Terminadas las Vísperas se entrevistó con los miembros de la Comunidad, interesándose por los asuntos que les ocupan.

Por la tarde del siguiente día visitó la ciudad de Berisso, donde los devotos y laboriosos Griegos fundaron Comunidad y edificaron un Templo bajo la advocación de los Santos Constantino y Elena. Allí celebró el Oficio de Vísperas, asistido por los sacerdotes de Buenos Aires que le acompañaban. Predicó asimismo y dió las directrices al piadoso auditorio para la consecución de su perfecta organización como Comunidad eclesiástica. Dado que en Berisso carecen todavía de sacerdote, Su Eminencia se declaró dispuesto a dar las oportunas disposiciones para una solución provisional y a interesarse paternalmente por el nombramiento de un sacerdote fijo tan pronto como ello fuera posible.

También se celebró Oficio de Vísperas en la floreciente Comunidad de San Nicolás, en Buenos Aires, en donde nuestro Pastor predicó asimismo, felicitando a los fieles por la adquisición del espacioso edificio parroquial, dentro del cual se halla el Santo Templo.

La víspera de su partida, el Arzobispo se reunió de nuevo con los sacerdotes de Buenos Aires y estableció las oportunas normas generales para el cumplimiento de los sagrados deberes del Clero, tanto respecto al pueblo fiel como respecto al Arzobispado. A esta reunión asistieron los M. Rvdos. Archimandritas Jacobo Papavasilópulo, Párroco de la Iglesia Catedral y Delegado Arzobispal en América del Sur, y Mateo Sofranos, Párroco de la Comunidad de San Miguel Arcángel; el Rvdo. Padre Nicolás Marosis, Párroco de San Nicolás, y el Rvdo. Miguel Mijalópulo, Diácono de la Catedral.

Finalmente Su Eminencia recibió en audiencia a los redactores y corresponsales de la Prensa Diaria Griega de la Argentina, respondiendo a las distintas cuestiones que le fueron presentadas y felicitándoles por la importante obra que realizan en esta su hospitalaria segunda patria, contribuyendo a la conservación del sagrado idioma de los Evangelios y secundando filial y eficazmente la obra de la Santa Madre Iglesia.

La Partida. Por la tarde del viernes 12 de Febrero, después de las despedidas de ritual, Su Eminencia partió en barco hacia el Uruguay, dando su última bendición pastoral a las autoridades y al pueblo fiel que se había congregado en el muelle para despedirle, en medio de la más tensa emoción.

Su Eminencia predicando la palabra de Dios en la Iglesia de Montevideo.

Ὁ Σεβασμιώτατος κηρύττων τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Montevideo.

Standing before the Altar of the Church of St. Nicholas, Montevideto, His Eminence preaches the sermon.

CUARTA ETAPA: Montevideo, Punta del Este, Sao Paulo.

Por la mañana del sábado 13 de Febrero, la nave Charles Tellier que conducía a Su Eminencia llegó a Montevideo, la hermosa capital de la República del Uruguay. Le acompañaban los Rvdos. Párrocos de las Catedrales de Nueva York y Buenos Aires, Sres. Cazanas y Papavasilópulos, y Don Estiliano Tsoblektsóglu, miembro del Consejo Mixto del Arzobispado y Presidente de la Comunidad de la capital platense.

Sobre la cubierta del buque dieron la bienvenida al Arzobispo el M. Rvdo. Párroco de la Comunidad de Montevideo, Archimandrita Neófito Baletélis; Don Nicolás Conialídis, ilustre benefactor de la Iglesia en Sud América; Don Elías Tsórtsoglu, Presidente de la Comunidad, y numerosos fieles. En el Hotel Victoria-Plaza Su Eminencia recibió a los periodistas de todos los diarios en una conferencia de Prensa durante la cual respondió a cuantas preguntas se le hicieron, tanto respecto a temas puramente espirituales como eclesiásticos y sociales. Al día siguiente los diarios de la capital dedicaban extensos y entusiastas comentarios y artículos a la honda impresión que les había

causado Su Eminencia, así como abundante información acerca de la Iglesia Ortodoxa en general.

Por la tarde asistió al Oficio de Vísperas que se celebró en el sagrado Templo de San Nicolás, donde predicó a los centenares de fieles que se habían congregado para recibir su bendición y escuchar su paternal palabra. Con gran alegría recibieron las felicitaciones de Su Eminencia por su bellísimo Templo, modelo de arquiterctura bizantina que constituye una preciosa joya de la Ortodoxia en América. Asimismo el edificio de la Comunidades digno de admiración.

Al día siguiente se celebró una solemne Liturgia pontifical, en la que ofició el Arzobispo. A pesar de la elevada temperatura el sagrado Templo rebosaba de fieles que siguieron durante horas los cultos y la predicación pastoral sin dar muestras de la menor fatiga.

A continuación tuvo lugar una recepción en el magnífico salón parroquial, durante la cual se fundó la Hermandad Filóptojos según los correspondientes Reglamentos emanados del Arzobispado que rigen en toda América. Su Eminencia bendijo la Escuela y a los alumnos que le aguardaban en formación en el patio del Templo.

Finalmente, antes de partir agradeció y felicitó una vez más al pueblo fiel por la filial acogida que le había dispensado durante su breve estancia, así como por el amor y el entusiasmo que demonstraban hacia el Arzobispado, el Patriarcado Ecuménico y la Ortodoxia en general. Fué aquel un día histórico para los fieles de Montevideo, y Su Eminencia partió de allí con las mejores impresiones.

Punta del Este. Por la tarde del mismo día el Arzobispo y su séquito llegaron a esta bella villa marítima, en donde se hallaban veraneando muchos Griegos de Montevideo y Buenos Aires. Su Eminencia dedicó esta vez su tiempo a la nueva generación ortodoxa, especialmente a los niños, que eran muy numerosos allí. Habló largamente con ellos y les enseñó cánticos religiosos en griego, creando así una atmósfera verdaderamente evangélica que emocionaba a cuantos la contemplaban.

Llegada a Sao Paulo (Brasil). Por la tarde del martes 16 de Febrero llegó a la gran ciudad industrial del Brasil, Sao Paulo, acompañado de los Rvdos. Cazana y Papavasilópulos. En el aeropuerto fué recibido por el Rvdo. Jarídimo Papadáki, Párroco de la Comunidad Griega, así como por el M. Rvdo. Archimandrita Isaías, representante del Metropolita Sirio del Brasil, Mons. Ignacio, y por el Presidente de la Comunidad Griega, Sr. Pedro Papasanáki, junto con una nutrida representación de miembros y damas de la Congregación Filantrópica.

La comitiva se trasladó al monumental Templo Catedralicio bizantino de la Comunidad hermana de los Ortodoxos Sirios y Libaneses, donde se celebró una solemne acción de gracias. A continuación el Arzobispo se retiró al palacio metropolitano, a cuya entrada le recibió Su Eminencia el Metropolita Ignacio, diplomado de la Escuela Teológica de Halki, del Patriarcado Ecuménico, en donde ambos prelados estudiaron durante la misma época y crearon la estrecha amistad que ahora sigue uniéndoles para bien de la Iglesia.

Los días 16 y 17 fueron dedicados a continuas audiencias, visitas y cambios de impresiones, por medio de los cuales el Arzobispo se informó detenidamente de la situación de la Ortodoxia Griega en aquel país. Antes de la segunda guerra mundial la Comunidad de Sao Paulo era relativamente reducida, pero después de las continuas emigraciones de la postguerra aumentó considerablemente la minoría griega, hasta el punto de hacer urgente la fundación de Templo y Colegios, y la labor de sacerdotes y maestros. Un observador objetivo podría constatar que se trata de una situación análoga a la que reinaba en las Comunidades Griegas de las grandes ciudades de Norte América treinta anos atrás.

Personal y comunalmente, sin embargo, los Griegos de Sao Paulo progresan de manera continua, y la Divina Providencia bendice su laboriosidad y secunda sus esfuerzos. Don Pedro Papasanáki, de Creta, uno de los primeros emigrantes y hombre de profunda y ferviente fe, tomó a su cuenta personal la adquisición del terreno y la edificación del primer Templo de la Ortodoxia Griega en Sao Paulo. A su lado colaboran con entusiasmo otros veteranos, miembros del Consejo Directivo de la Comunidad. La edificación del Templo llega gradualmente a su fin, y ya se estudia la fundación de un Colegio Griego. Las devotas y activas damas se apresuraron a secundar la invitación del Arzobispo a fundar Hermandad Filóptojos, prometiendo encaminar su celo y sus esfuerzos de acuerdo con las consignas generales del Arzobispado. En líneas generales, existe gran diligencia y buena voluntad por parte de todos para la organización de todo el conjunto de la Comunidad de acuerdo con los Reglamentos que siguen las otras trescientas ochenta Comunidades del Arzobispado en Norte América.

ΓΕΝΙΚΗ ΚΛΗΡΙΚΟΛΑ·Ι·ΚΗ

Εἰς τὴν 15ην ΚΛΗΡΙΚΟΛΑ·Ι·ΚΗΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΝ ἐν BUFFALO, N. Y., πρέπει ν' ἀντιπροσωπευθοῦν ὅλαι αἱ Κοινότητες τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ὁμογενείας.

ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΕΛΛΑΔΑ

100 μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων μας θὰ παραθερίσουν εἰς Ἑλλάδα. Ἐνισχύσατε τὸ SCHOLARSHIP FUND.

THE FIRST PASTORAL VISITATION OF THE FAITHFUL IN SOUTH AMERICA

AN ACCOUNT OF THE 16,000-MILE TOUR THROUGH FIVE COUNTRIES CONDUCTED BY HIS EMINENCE ARCHBISHOP IAKOVOS IN FEBRUARY

PRIOR to the first anniversary of his election as Archbishop of the Americas, His Eminence set out to visit his spiritual flock in five republics of South America in which there is a concentrated Greek Orthodox population. This first extensive pastoral visitation ever conducted by a ruling Archbishop of our Church provided thousands of Greek Orthodox faithful with a unique opportunity to see and hear their Spiritual Leader and to comprehend that they are an integral part of the body of the Orthodox Christian Church administered by the Archdiocese of North and South America under the spiritual jurisdiction of the Ecumenical Patriarchate of Constantinople. During these visits our Primate was also able to fulfill his desire to meet personally with the clergy, trustees, diplomats and journalists as well as with the men, women and children who comprise the congregations of our churches in South America. As a result of these numerous personal contacts invaluable information is now available to the Archdiocese concerning the current state of the Church and its people in the vast Latin American continent.

During the twenty-six day journey His Eminence traveled over 16,000 miles almost entirely by airplane and, wherever possible, by jet.

This special feature of the pastoral visitation was prepared for the benefit of the readers of the "Orthodox Observer" and the members of Church who wish to become better informed about the life and work of the brethren in Latin America.

NEW YORK TO BUENOS AIRES VIA CARACAS, VENEZUELA; PARAMARIBO, SURINAM; AND ASUNCIÓN, PARAGUAY.

The First Liturgy. This first leg of the journey required a total of sixteen hours. When the Pan American Jet Clipper landed at Ezeizas Airport shortly before 3.00 A.M. on February 2nd, 1960, His Eminence was enthusiastically received by a large delegation from the Buenos Aires area. In spite of the lateness of the hour and the mid-summer heat (south of the Equator, February corresponds to our August), the reception committee was enthusiastic and visibly moved at the appearance of our Archbishop. Heading the delegation were the Ambassador of Greece, the Honorable George Bensis, and his entire diplomatic staff, the clergy, church officials and representatives of all the congregations of Buenos Aires.

The First Liturgy. A few hours after his arrival in Argentina, His Eminence celebrated a Solemn Divine Liturgy in the the Buenos Aires Cathedral of the Repose of the Mother of God. The congregation was deeply impressed by the beautiful worship service in which His Eminence was assisted by the Reverend Constantine Kazanas of New York, Archimandrite James Papavasilopoulos, vicar of the Diocese for South America, three priests and a deacon.

The Cathedral. The most striking features of the Cathedral in Buenos Aires are found in the setting of the Church and in its Byzantine Greek structure and color. One is reminded of Greece almost instantly. The white marble courtyard, the white, domed church and the community buildings surrounding it do not resemble any church site in North America. The interior of the Cathedral is decorated quite effectively, very much in keeping with our ecclesiastical tradition.

North American visitors to the Cathedral in Buenos Aires are also impressed by the excellent quality of the church music. The Byzantine singers who chant at Vespers and Matins know their music well and thus add to the beauty of the services. It is much more difficult to describe adequately the excellent male chorus which sings during the Divine Liturgy. Under the direction of John Foskolos, a leading baritone of the Teatro Colon, the Cathedral choir could compete very favorably with any choir in the States and in Greece.

Preliminary Contacts. After distributing "antidoron" to the faithful, His Eminence proceeded to the Auditorium of the Cathedral Community Center where he was the guest of honor at a reception known throughout Latin America as "Vino de Honor." Among the dignitaries present was Dr. Roberto Roman Bravo, an official of the Ministry of Ecclesiastical Affairs. His Eminence met for the first time the zealous men and women who serve the Church in various voluntary capacities and then toured the Community Center and Diocesan House which is also located on the property of the Cathedral. At a luncheon that followed, His Eminence conducted preliminary discussions with the clergy of Buenos Aires and the Trustees of the Cathedral. Arrangements were made for pastoral visitations to the three parish churches in the area and for conferences on the state of the Church in the Republic of Argentina.

Proceeding through the courtyard His Eminence approaches the Cathedral of Buenos Aires for Divine Liturgy.
Συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Κοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς ὁ Σεβασμιώτατος προχωρεῖ πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.
Su Eminencia y su acompañamiento entran en el Templo Catedralicio.

THE JOURNEY FROM BUENOS AIRES TO SANTIAGO, VALPARAISO, VIÑA DEL MAR AND LIMACHE, CHILE. (February 3 and 4).

On the following morning, His Eminence departed for the Pacific coast and was met at Los Cerrillos Airport by a large delegation from the Community of Santiago, Chile. The Honorable Gabriel Moustakis, Consul of Greece in Santiago, had arranged a press conference for that afternoon following a brief service of thanksgiving held at the Chapel of the Community Center of Santiago.

Immediately after the press conference, His Eminence departed by car for Valparaiso and Viña del Mar. At the home of Mr. Moustakis the Archbishop met leading laymen from Valparaiso and discussed with them the affairs of the Church. His Eminence then visited the home of George Moustakis in Viña del Mar where a second conference was held. The Honorable George Moustakis serves as Consul of Greece in Valparaiso and has assisted the Church in its work among the Greek Orthodox residing throughout Chile. The next morning His Emience returned to Santiago, after stopping to pray at the picturesque Chapel of St. Gerasimos which is located on the country estate of Mr. Gabriel Moustakis in the village of Limache.

Upon returning to Santiago, His Eminence and his party went to the Chapel of the Greek Orthodox Community where a Solemn Doxology was sung. This was a historic moment for the faithful, for it was the first time that an Archbishop of the Church visited them and preached in their Church. At the luncheon given in the Community Center, His Eminence praised the members and officers of the Community for their achievements and urged them to hasten the completion of their new Church and the establishment of a Church Community on the basis of the Uniform Constitution and By-Laws of the Archdiocese. The Archbishop then proceeded to inspect the new property of the Community at which excavation was under way for the church. His Eminence was very pleased with the location of the site and complimented the leaders of the Community for having succeeded in renaming the avenue on which the church is being built in honor of their Motherland Greece. The Avenida de Grecia is a main thoroughfare leading to the foothills of the Andes Mountains. The City of Santiago recently built its Olympic Stadium on the same avenue and erected a plaque commemorating the contribution of Greece to world civilization.

THE RETURN TO BUENOS AIRES. MEETINGS OF THE EXECUTIVE COMMITTEE OF THE WORLD COUNCIL OF CHURCHES. A VISIT WITH PRESIDENT FRONDIZI. THE COMPLETION OF THE VISITATION TO THE CHURCHES IN ARGENTINA.

During the week of the 5th of February, His Eminence conducted a thorough survey of the churches in Argentina

and met with representatives of all the parishes. He presided at Vesper Services at the Churches of the Archangel Michael and St. Nicholas, both of which are located in the City of Buenos Aires. He also conducted Solemn Vespers in the Church of SS. Constantine and Helen which is located in the City of Berisso and preached on the responsibility of preserving the faith and also serving the nation which has done so much for the people and the church since the arrival of Greek Orthodox Christians in Argentina. The major ecclesiastical event during the visitation in Argentina was the Solemn Divine Liturgy conducted at the Cathedral on Sunday, February 7th. On that day the faithful accompanied their clergy who assisted His Eminence in an unforgettable Liturgy. The church and courtyard were filled to capacity. Many families received Holy Communion as a very apparent expression of thanksgiving for the presence of their Spiritual Leader in their midst.

Although His Eminence was unable to visit all the cities in Argentina where Greek Orthodox faithful reside, he received information from representatives who attended a conference and a dinner meeting that was devoted to the discussion of the entire subject of community life and church organization in Argentina.

Since his visit in Buenos Aires coincided with the first meeting of the Executive Committee of the World Council in Latin America, His Eminence attended morning and afternoon meetings in his capacity of President of the World Council of Churches. With Bishop Sante Uberto Barbieri of Argentina, another of the five presidents of the World Council, our Archbishop led the international delegation of Church leaders who serve on the Executive Committee to Government House (La Casa Rosada) where they were received by the President of Argentina, Dr. Arturo Frondizi. Following this very important event, His Eminence presided at a formal luncheon given by the Archdiocese in behalf of the Ecumenical Patriarch and Archbishop Iakovos in honor of the Executive Committee and the staff of the World Council of Churches who attended the historic meetings in Buenos Aires.

Prior to his departure from Argentina His Eminence met with the clergy of Argentina advising them on various phases of their ministry and guiding them in their administrative duties. The Archbishop also granted an audience to all the editors and correspondents of Greek language publications in Buenos Aires in order to convey to them and to their readers his impressions on the state of the Church in Argentina as well as to extend his blessings and greetings to the faithful on the occasion of his departure.

On the afternoon of Friday, February 12th, His Eminence boarded the S.S. Charles Tellier for an overnight voyage to Montevideo, Uruguay. He and his party were escorted to the pier by a motorcade composed of dignitaries and members of the communities of Argentina who boarded the ship and then lined the pier in order to bid the Primate a safe journey and success on the remainder of his tour.

Archbishop Iakovos stands before the Throne during the Solemn Divine Liturgy.

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος πρὸ τοῦ Θρόνου ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τοῦ Buenos Aires.

Su Eminencia durante la Divina Liturgia que se celebró en la Catedral de Buenos Aires.

THE VISITATION IN URUGUAY. THE IMPRESSIVE GREEK ORTHODOX CHURCH IN MONTEVIDEO AND THE HISTORIC PRESS CONFERENCE.

On the morning of Saturday, February 13th, His Eminence arrived in the capital of the Republic of Uruguay accompanied by Archimandrite James of the Cathedral of Buenos Aires, Father Kazanas and Mr. Stylianos Tchomlektsoglou, a member of the Mixed Council and President of the Board of Trustees of the Cathedral. The Archbishop was met at the pier by Archimandrite Neophytos Valetelis, formerly Chaplain of the Greek Battalion in Korea and currently Pastor of the Church in Montevideo; Mr. Nicholas Konialidis, a Great Benefactor of the Church in South America; Mr. Elias Georgeoglou, the President of the Trustees of the Church of St. Nicholas in Montevideo, and a delegation of the members of the Community.

At the invitation of Mr. Konialidis, members of the press representing all the major publications of Uruguay met His Eminence at the pent house of the Hotel Victoria

Plaza. A significant conference was held and extensive pictorial and editorial coverage was given to the visit of the Archbishop and his views on ecclesiastical and world affairs. As a result of this wide publicity the Greek Orthodox Church became known overnight to over one million citizens of Uruguay.

At the Solemn Vespers of Saturday evening and the Divine Liturgy of Sunday, His Eminence blessed hundreds of devout Christians and preached two stirring sermons that greatly enthused the overflow congregation. His Eminence expressed his great joy and thanksgiving to the faithful of Montevideo for the beautiful church and community center that they maintain on one of the finest avenues in the republic. The Primate conveyed the appreciation of the Archdiocese to the Great Benefactors: Aristotle Onassis, Constantine and Nicholas Konialidis, Gregory Pantazoglou and others who had helped make the Greek Orthodox Church a veritable monument in Montevideo.

During the two enthusiastic receptions that followed, His Eminence organized the Ladies' Society into a Philoptohos Chapter of the Archdiocese and received a silver plaque commemorating his visit to the Church of St. Nicholas.

Visitation to Punta del Este. His Eminence learned that several families from Buenos Aires and the Montevideo area were spending the summer in the resort village of Punta del Este and decided to visit them. The trip was a very rewarding experience for the Primate and the families which had not yet seen the Archbishop. Once again His Eminence was able to witness in person that our people in South America are preserving their religious and ethnic heritage with reverent pride and that their children are being raised in the tradition of the Church.

The enthusiasm and dedication of our people in the three countries mentioned indicated that clergy and laymen are working diligently to develop the program of their communities on the basis of the Communities of North America so that in time the faithful in Latin America may derive the spiritual, educational and social benefits that we enjoy in the United States and Canada. The visit to these countries created new incentive and, although there is still much to be accomplished, there is every indication that significant progress will be assured in the near future.

BRAZIL AND VENEZUELA

During the final phase of the visitation His Eminence visited three cities in Brazil and Caracas, Venezuela. With the exception of Florianopolis, Brazil, where courageous immigrants settled many years ago, the Greek Orthodox population of Sâo Paulo and Rio de Janeiro as well as that of Caracas is composed almost entirely of younger people who arrived in the Western Hemisphere after the Second World War. Consequently there are no organized Church Communities as yet.

With the arrival of His Eminence, however, many significant meetings were held and important decisions were taken by the zealous members of the associations of Greek Orthodox Christians. It can be expected, therefore, that these consultations will result in the speedy reorganization of the existing groups into Church Community organizations, as we know them in North America.

His Eminence was received with great respect in all four of the cities that he visited during the latter half of his journey. The local newspapers gave front-page coverage to his press conferences, and many Orthodox Christians came forward to express their gratitude for his visit, promising that they will assume more active roles in the organization and support of their Church.

In subsequent issues of the "Orthodox Observer" the editors shall bring their readers up-to-date concerning the latest encouragingt developments in the cities of Sâo Paulo, Florianópolis, Rio de Janeiro and Caracas.

Η ΝΕΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ»

Μεταφερθείσης τῆς ἕδρας τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ» ἐκ τῆς Ἀκαδημίας Ἁγίου Βασιλείου, Γκάρρισον, Νέας Ὑόρκης, εἰς τὴν ἕδραν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, ἡ νέα του διεύθυνσις εἶναι:

"THE ORTHODOX OBSERVER"
10 EAST 79TH STREET
NEW YORK 21, N. Y.

Πάντες οἱ ἀλληλογραφοῦντες μετὰ τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ» παρακαλοῦνται ὅπως ἀπευθύνωνται π ά ν τ ο τ ε εἰς τὴν ὡς ἄνω νέαν διεύθυνσιν αὐτοῦ.

THE NEW ADDRESS OF THE "ORTHODOX OBSERVER"

The offices of "The Orthodox Observer" have been moved from St. Basil's Academy in Garrison, N. Y., and are now located in The Greek Archdiocese in New York City. The new address is:

"THE ORTHODOX OBSERVER"
10 EAST 79TH STREET
NEW YORK 21, N. Y.

All correspondence with "The Orthodox Observer" should be mailed to the new address.

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΜΗΝΥΜΑ

Οἰκουμενικὸν πράγματι πνεῦμα διέπει τὸ σεπτὸν Πατριαρχικὸν Πασχαλινὸν Μήνυμα. Εἶναι τῷ ὄντι — ὅπως καλεῖται εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν — «Πατριαρχικὴ Ἀπόδειξις ἐπὶ τῷ Πάσχᾳ». Ἀπόδειξις οἰκουμενικῆς εὐρύτητος, ἀπόδειξις ἀποφάσεως ὅπως τὸ «πρῶτον τῇ τάξει» μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἡγηθῇ τῆς Πανορθοδόξου Κινήσεως, ἥτις εἰσέρχεται εἰς νέαν ἱστορικὴν φάσιν μὲ τὴν Πανορθόδοξον σύσκεψιν τῆς Ρόδου. Εἶναι προσέτι τὸ Οἰκουμενικὸν Μήνυμα μία ἀπόδειξις καλῆς θελήσεως καὶ πρωτοβουλίας εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς διὰ τῆς συνεργασίας ἑνότητος μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ, ἥτις ἑνότης ἐν συνεργασίᾳ καὶ ἀγάπῃ εἶναι ἡ ἀπαραίτητος προϋπόθεσις καὶ ἡ ἀληθὴς βάσις τῆς ποθητῆς ἑνώσεως.

Η ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΣΥΣΚΕΨΙΣ

Εἰς τὴν θερινὴν Πανορθόδοξον Σύσκεψιν τῆς Ρόδου, κληθεῖσαν παρὰ τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, θὰ λάβουν μέρος, ὡς γνωστόν, ὄχι μόνον ὅλα τὰ Ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα καὶ αἱ λοιπαὶ Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, ἀλλὰ καὶ αἱ λεγόμεναι «Μεταχαλκηδόνιοι»: Ἀρμενική, Κοπτική, Αἰθιοπική, ἡ τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ, τοῦ Μαλαμπὰρ Ἰνδιῶν κ.ἄ. Μὲ ζωηρότατον ἐξ ἄλλου ἐνδιαφέρον παρακολουθοῦν τὴν ὑπόθεσιν τῆς Πανορθοδόξου Συσκέψεως—ὡς τὸ σπουδαιότερον Ἐκκλησιαστικὸν γεγονὸς τῆς ἐποχῆς — οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ οἱ Προτεστάνται, ἐνῷ εἰδικώτερον οἱ Ἀγγλικανοὶ ἐκδηλώνουν ἔφεσιν ὀλιγώτερον ἐμμέσου συμμετοχῆς εἰς αὐτήν, σαφῶς μαρτυροῦσαν ἐνεργὸν τάσιν προσεγγίσεως.

Η 25η ΜΑΡΤΙΟΥ

Διὰ πρώτην ἐφέτος φοράν, ἡ 25η Μαρτίου ἐπισήμως ἀνεκηρύχθη ὡς «Ἐθνικὴ Ἡμέρα τῆς Ἑλλάδος», ὄχι ἀπὸ μίαν Πολιτείαν ἢ ἕνα Δῆμον — ὅπως συνέβαινε ἄλλοτε — ἀλλ' ἀπὸ ὁλόκληρον τὴν Γερουσίαν καὶ τὸ Ἀμερικανικὸν Κογκρέσσον καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ αὐτὸν τὸν Πρόεδρον Eisenhower. Ἡ τιμὴ αὐτὴ ὀφείλεται εἰς τὴν Ὁμογένειαν, τὴν νομιμόφρονα καὶ προοδευτικήν, ἀντανακλᾷ δὲ ὄχι μόνον εἰς τὴν Μητέρα Ἑλλάδα, τὴν αἰωνίαν καὶ τὴν σημερινήν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνορθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Ἡγεσίαν Αὐτῆς.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ

Παρὰ τὴν συνεχῆ βροχήν, 15,000 Ἑλληνορθοδόξων, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον καὶ τὸν Ἡγήτορα τῆς Ἑλληνικῆς Παρελάσεως Ἐντιμ. Δήμαρχον Νέας Ὑόρκης κ. Robert Wagner, παρήλασαν διὰ τῆς Πέμπτης Λεωφόρου, ἐνῷ ἕτεραι 50,000 περίπου Ἑλλήνων καὶ Ἀμερικανῶν ἐχειροκρότουν συνεχῶς τοὺς παρελαύνοντας. Τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ μεγαλοπρεπῆ ἅρματα καὶ αἱ λοιπαὶ ἐπιβλητικαὶ ἐκδηλώσεις τῆς Παρελάσεως εἶχον αὐστηρῶς ἐθνικοθρησκευτικὸν Ἑλληνορθόδοξον χαρακτῆρα, βροντοφωνεῖ τὴν θέλησιν τῆς Ὁμογενείας νὰ ἐπιζήσῃ ὡς **Ἑλληνορθόδοξος Ἐκκλησία.**

Η ΑΜΕΡΙΚΗ ΤΙΜΑ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΜΑΣ

Κανείς, ἀκόμη, Ἑλληνορθόδοξος Γερουσιαστὴς δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν Γερουσίαν, ἴσως δὲ κανεὶς Ἑλληνορθόδοξος νὰ μὴ ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν 1,500 ἐκπροσώπων ὁλοκλήρου τῆς κραταιᾶς Ἀμερικανικῆς Συμπολιτείας εἰς τὴν μεγάλην Συνέλευσιν τῆς "White House Conference for the Children and the Youth." Πῶς ἐξηγεῖται λοιπὸν τὸ γεγονός, ὅτι τὰς προσευχὰς ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν ἀμφοτέρων τῶν Παναμερικανικῶν τούτων Σωμάτων ἐκλήθη νὰ ἀναπέμψῃ Ἑλληνορθόδοξος Ἱεράρχης, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος;

Πῶς ἄλλως νὰ ἐξηγηθῇ, εἰμὴ ὡς ἀναγνώρισις τῶν πολυτίμων ὑπηρεσιῶν ποὺ προσφέρει εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μὲ τὸ Ποίμνιον Αὐτῆς; Ἡ ἐπίσημος Ἀμερικὴ ἐτίμησε, διὰ μίαν εἰσέτι προσφάτως φοράν, τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Ὁμογένειαν, διότι ἀκριβῶς εἶναι ἀποφασισμέναι νὰ διατηρήσουν τὰ Ἐθνικοθρησκευτικὰ των γνωρίσματα καὶ νὰ παραμείνουν ὡς **Ἑλλην-Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία.** Ἡ Ἀμερικὴ ἔχει ἀνάγκην καὶ εὐνοεῖ ἀπολύτως τὴν τοιαύτην ἐπιβίωσίν μας.

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ

Ὁ Σεβ. Ρωμαιοκαθολικὸς Καρδινάλιος Κοῦσιν εἰς τὴν ἐγκύκλιόν του διὰ τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστὴν τονίζει λίαν ἀξιοπρόσεκτα σημεῖα, καὶ μὲ τρόπον πολὺ ἐνδιαφέροντα καὶ πρωτότυπον, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν πρωτάκουστον, εὑρίσκει ἐπιβεβλημένην τὴν **ἕνωσιν** μετὰ τῶν Ὀρθοδόξων. Τονίζει ὅτι πρέπει νὰ εἴμεθα εὐγνώμονες πρὸς τοὺς Ἑβραίους, διότι ἔδωσαν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Μαρίαν τοῦ **Ἰσραήλ,** ἀκριβῶς ὅπως ἀποκαλοῦν τὴν Παρθένον οἱ Προτεστάνται. Δὲν γνωρίζομεν ἐὰν αὐταὶ εἶ-

ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ

Καθ' ἣν στιγμὴν ἀναγινώσκονται αἱ γραμμαὶ αὐταί, τὸ Ὑπερωκεάνειον «Βασίλισσα Φρειδερίκη» εὑρίσκεται ἐν πλῷ, μεταφέρον εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἑκατοντάδας Προσκυνητῶν ἀπὸ τὴν Ἀμερικήν. Ἄλλαι πολυπληθεῖς ὁμάδες θὰ ἐπιβιβασθοῦν εἰς τὸ πλοῖον ὄχι μόνον ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν Νεάπολιν τῆς Ἰταλίας, ξένοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Αὐτὸ μαρτυρεῖ τὸν βαθύτατον σεβασμὸν καὶ αὐτῶν τῶν ἑτεροδόξων πρὸς τὸ Σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

Καὶ ἐνῷ τὸ πλοῖον ταξειδεύει, ταξειδεύει καὶ ἡ φαντασία τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν, ταξειδεύει μὲ ἕνα ἄλλο φανταστικὸ πλοῖο, ποὺ λέγεται Ναῦς τῆς Ἐκκλησίας καὶ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ταξειδεύει εἰς τὸν αἰωνόβιον πλοῦν του, πλοῦν γεμᾶτον περιπετείας καὶ κινδύνους καὶ ἔργα θαυμαστά. Ταξειδεύει μὲ τὴν φαντασίαν πρὸς Ἀνατολάς, μέχρι Περσίας καὶ Ἰνδιῶν, πρὸς Βορρᾶν, μέχρι τῆς Ρωσσίας καὶ τῆς Φιλλανδίας, πρὸς Δυσμάς, εἰς ὅλην τὴν ἔκτασιν τῶν Παραδουναβείων Χωρῶν, ὅπου τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἔσπειρε τὸν σπόρον τοῦ Εὐαγγελίου καὶ μέχρι τῆς Γερμανίας καὶ αὐτῆς τῆς Γαλλίας, ὅπου τὸν ἔστειλε νὰ σπαρῇ ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ Φράγκους ἐπιδρομεῖς, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἐκχριστιανίσει.

Ταξειδεύει ἡ φαντασία τοῦ προσκυνητοῦ στὰ δύσκολα χρόνια τῆς σκλαβιᾶς καὶ βλέπει τὸ κραταιὸ χέρι τοῦ Πηδαλιούχου Χριστοῦ νὰ κρατᾷ τὸ τιμόνι τῆς Ἐκκλησίας «τῆς ἀείποτε κλυδωνιζομένης, ἀλλ' οὐδέποτε καταποντιζομένης». Καὶ βλέπει τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, νὰ ἀποκτᾷ, διὰ τοῦ μαρτυρίου, ἀκόμη μεγαλειτέραν αἴγλην καὶ περισσοτέραν ἰσχύν, παραχωρουμένην, Θείᾳ Βουλῇ, ἀπὸ τοὺς κατακτητάς.

Ταξειδεύει μὲ τὸ πλοῖον ὁ προσκυνητὴς πρὸς τὸ Ἅγιον Ὄρος, τὸ «Περιβόλι τῆς Παναγίας», ποὺ δὲν ἔπαυσε καὶ σήμερον ἀκόμη νὰ χαρίζῃ εἰς τὸν κόσμον Ἁγίους ἀπὸ τὴν χορείαν τῶν ἀσκητῶν του.

Διασχίζει τὸν Ἑλλήσποντον καὶ τὴν Προποντίδα καὶ μὲ βαθυτάτην συγκίνησιν ἀτενίζει πρὸς τὰ ἅγια χώματα εἰς τὰ ὁποῖα τόσοι καὶ τόσοι Ἑλληνοαμερικανοὶ εἶδαν τὸ φῶς τῆς ζωῆς. Μὲ τρεμάμενο χέρι κάνει τὸ σταυρό του ὅταν ἀντικρύζῃ τοὺς θόλους τῆς Ἁγίας Σοφίας καὶ τὰ ἄλλα ἱστορικὰ μνημεῖα τῆς Ἐπταλόφου Βασιλίδος τῶν Πόλεων. Διαπλέοντας τὸν Βόσπορο φθάνει εἰς τὸν Εὔξεινο Πόντο, καὶ μὲ δέος ἀτενίζει πρὸς τὰς χώρας τοῦ Παραπετάσματος, ὅπου ἑκατομμύρια Ὀρθοδόξων ἀδελφῶν μας στενάζουν κάτω ἀπὸ τὴν μπότα τοῦ Κομμουνισμοῦ.

Ἀποβιβάζεται στὸν ἱστορικὸ Γαλατᾶ. Στὴ θέσι τῆς ἁλυσίδος ποὺ ἐπροστάτευε τὸν λιμένα τοῦ Βυζαντίου, ἀντικρύζει τὴν Γέφυρα καὶ προσπαθεῖ νὰ ἑνώσῃ τὸ ἀρχαῖο Βυζάντιο μὲ τὸ σύγχρονο Πέραν. Καὶ σκέπτεται κάποια ἄλλη γέφυρα ποὺ δὲν ἐτελείωσε ἀκόμη. . . . Καὶ φθάνει, ταπεινὸς προσκυνητής, στὸ ἱστορικὸ Φανάρι, στὸ Πάνσεπτο Κέντρο τῆς Ὀρθοδοξίας. Μὲ ἱερὰν συγκίνησιν προσκυνᾷ στὸν Βυζαντινὸ Πατριαρχικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ ἀσπάζεται τὸ χέρι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, καὶ δέχεται ἀπὸ τὴν Παναγιότητά του τὸ ἀναμνηστικὸν Πατριαρχικὸν μετάλλιον τοῦ Προσκυνήματος. Συμμετέχει στὴ θεμελίωσι τοῦ νέου Πατριαρχικοῦ μεγάρου καὶ αἰσθάνεται νὰ θεμελιώνεται ἀσφαλέστερα στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του ἡ πίστις του στὴν Ἁγίαν μας Ἐκκλησίαν καὶ ἡ ἀφοσίωσίς του πρὸς Αὐτήν.

Θὰ ἐπισκεφθῇ καὶ ἄλλα σεμνώματα τοῦ εὐσεβοῦς μας Γένους: Τὸ ἱστορικὸ Μοναστῆρι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τοῦ Βαλουκλῆ μὲ τὸ θαυματουργὸ Ἁγίασμά του καὶ τὰ Φιλανθρωπικὰ Καθιδρύματα, τὰ Ὀρφανοτροφεῖα, τὴν Παιδόπολι, τὴ Στέγη τοῦ Ἐργαζομένου Κοριτσιοῦ καὶ τὴν Θεολογικὴν Σχολήν.

Καὶ ὅταν θὰ προσκαλέσῃ μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους εὐλαβεῖς Προσκυνητάς, τὸν Οἰκουμενικόν μας Πατριάρχην νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἀμερικὴν διὰ νὰ εὐλογήσῃ τὰ ἔργα τῆς Ὁμογενείας, θὰ δώσῃ τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι τὴν πίστιν του, τὴν ἀφοσίωσίν του, τὰς ἱεράς του συγκινήσεις θὰ τὰς μεταφέρῃ καὶ θὰ τὰς μεταδώσῃ ὅσον εὐρύτερα ἠμπορεῖ, καθὼς θὰ μεταφέρῃ καὶ θὰ μεταδώσῃ τὸ συμβολικὸν Ἱερὸν Φῶς τῆς Ὀρθοδοξίας.

Β. Γ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ, Δ.Ο.Θ.

(Συνέχεια ἐκ σελίδος 125)

ναι ἀπόψεις καὶ τῆς Ρώμης. Ἓν μόνον ἐξάγεται ἐκ τούτων, ὅτι ἡ ἀνάγκη ἀλλαγῆς τακτικῆς ὑπὸ τοῦ Βατικανοῦ διαρκῶς ὀγκοῦται.

Ο ΚΡΟΥΣΤΣΕΦ ΚΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

Μεταξὺ ἄλλων κομπαστικῶν δηλώσεων τοῦ Ἐρυθροῦ Δικτάτορος ἐν Γαλλίᾳ περὶ τῆς ἀθεΐας του καὶ περὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὑπάρχει καὶ ἡ περίπτωσις καθ' ἣν ἐχαιρέτησε τὸν Ἕλληνα Πρεσβευτὴν κ. Φίλωνα ὡς «ἐν Χριστῷ ἀδελφόν», προσθέσας ὅτι ἡ Ρωσσία ὀφείλει εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν ἐκχριστιάνισίν της. Ἀσφαλῶς ὁ σπόρος τοῦ Εὐαγγελίου τὸν ὁποῖον κατὰ Θείαν Βουλὴν ἔσπειρε τὸ Βυζαντινὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον εἰς τὸν Βορρᾶν, νικήσας καὶ τὰς πλέον δεινὰς δοκιμασίας, θὰ καταπνίξῃ μίαν ἡμέραν καὶ τὸν Κροῦστσεφ καὶ ὅλους τοὺς ὁμοίους του. Καὶ ἡ ἡμέρα αὐτὴ δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἀνατείλῃ.

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. ΙΩΑΝΝΟΥ Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Διευθυντοῦ τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς, Brookline, Mass.

Η ΠΟΛΙΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ συνδέεται στενότατα μὲ τὸ κοσμοϊστορικὸν γεγονὸς τῆς Σταυρώσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ ἡμῶν, καὶ γενικώτερον μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ ἐξεχύθη πρὸς σύμπασαν τὴν οἰκουμένην τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ αὐτὴ μόνη, ὡς πόλις, κατέχει τοὺς τιμιωτέρους τίτλους τῆς χριστιανικῆς μεγαλειότητος. Καθαγιασθεῖσα ἡ Ἱερουσαλὴμ διὰ τοῦ τιμίου αἵματος τοῦ Θείου Λυτρωτοῦ, κατέστη «Πόλις Ἁγία» καὶ «Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν».

Ἡ Ἱερουσαλὴμ κεῖται ἐπὶ ὀρεινῆς τοποθεσίας, τῆς ὑψηλοτέρας εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν, καὶ εἰς τὸ κέντρον αὐτῆς. Κατὰ δὲ τὸν Ἑβραῖον ἱστορικὸν φιλόσοφον Ἰώσηπον, ὁ ὁποῖος ἔζησε κατὰ τὴν προχριστιανικὴν καὶ τὴν χριστιανικὴν ἐποχήν ἡ Ἰουδαία ἐθεωρεῖτο ὅτι κατέχει τὸ κέντρον τῆς γῆς, ἡ δὲ Ἱερουσαλὴμ ἐλέγετο «ὀμφαλὸς τῆς γῆς». (Ἰουδ. πολ. βιβλ. γ΄. κεφ. 3). Διασώζεται δὲ σήμερον εἰς τὸν κεντρικὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως χαμηλὴ στήλη μαρμαρίνη, ἡ ὁποία γνωρίζεται ὡς «ὁ ὀμφαλὸς τῆς γῆς».

Ἡ Ἱερουσαλήμ, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Χριστοῦ, ἦτο ἐκτισμένη ἐπὶ τεσσάρων λόφων, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκοντο ὁ εἷς πλησίον τοῦ ἄλλου. Ὁ ὑψηλότερος ἦτο τῆς Σιών. Ὁ Δαυῒδ ὀνομάζει τὴν Σιὼν «ὄρος ἅγιον Κυρίου». (Ψαλμ. 2:6). Ὁ Ἡσαΐας αὐτὴν τὴν Ἱερουσαλὴμ ὀνομάζει «θυγατέρα Σιών». Ἡσ. 1:7). Ὁ Παῦλος παρομοιάζει ἀλληγορικῶς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ πρὸς πνευματικὴν Σιὼν καὶ πρὸς οὐράνιον Ἱερουσαλήμ. (Ἑβρ. 12:22). Τὸ χρῖσμα τέλος τῆς ἁγιότητος ἔλαβεν ὁ λόφος τῆς Σιὼν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, καθ' ἣν ἐπεφοίτησε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐπὶ τοὺς Μαθητὰς καὶ ἱδρύθη ἡ πρώτη Ἐκκλησία.

Ἡ ἔκτασις τῆς πόλεως ἦτο μόλις πέντε τετραγωνικῶν μιλλίων, ὁ δὲ πληθυσμός της δὲν ὑπερέβαινε τὰς ἑκατὸν εἴκοσι χιλιάδας. Συνέβαινεν ὅμως κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Πάσχα νὰ ἀνέρχεται ὁ πληθυσμὸς εἰς ἀφάνταστον ἀριθμὸν μυριάδων, λόγῳ τῆς συρροῆς τῶν Ἑβραίων ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου. Ἀναφέρει ὁ Ἰώσηπος ὅτι ἔφθασε κάποτε ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἱερουσαλήμ, ἀπὸ τοῦ Πάσχα μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς, εἰς δύο ἑκατομμύρια ἑπτακοσίας χιλιάδας ψυχῶν.

Πρῶτος οἰκιστὴς τῆς Ἱερουσαλὴμ ἀναφέρεται ὁ Βιβλικὸς ἱερεὺς—βασιλεὺς Μελχισεδέκ, ἡ δὲ Παλαιὰ Διαθήκη περιέχει θαυμασίας περιγραφὰς τῆς πόλεως ταύτης, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς εἶπε, «καὶ ἐξελεξάμην τὴν Ἱερουσαλὴμ γενέσθαι τὸ ὄνομά μου ἐκεῖ». (Παραλειπόμενα Β΄. 6:6).

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Δαυῒδ, ἡ Ἱερουσαλήμ, τὴν ὁποίαν οὗτος κατέλαβε κατατροπώσας τοὺς Ἰεβουσαίους (1050), ὠνομάσθη «πόλις Δαυῒδ». Εἰς αὐτήν, καὶ ἐπὶ τοῦ λόφου Σιών, ὠκοδόμησεν ὁ Δαυῒδ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἀνάκτορά του. Οὗτος ἐβασίλευσεν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη (1013—973 π.Χ.).

Τὸν Δαυῒδ διεδέχθη ὁ υἱός του Σολομών. Καὶ αὐτὸς ἐβασίλευσεν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη (973—933 π.Χ.). Τὸ 970 ἤρχισεν ἡ οἰκοδομὴ τοῦ φημισμένου Ναοῦ ἐπὶ τοῦ λόφου Μωρία, καὶ ἐπερατώθη τὸ 964 π.Χ. Διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ μεγαλοπρεποῦς Ναοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι γνωστὸς ὡς «Ναὸς τοῦ Σολομῶντος», ἐχρησιμοποίησεν οὗτος ἄνω τῶν ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιάδων ἐργάτας (Παραλ. Β΄. 2:17). Ἐθεωρεῖτο ὁ Ναὸς ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους «κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ», διότι ὡς τοιοῦτον τὸν εἶχε καθιερώσει ὁ Σολομών (Παραλ. Β΄. 6:2).

Αἱ ἐθνικαὶ περιπέτειαι τῶν Ἰουδαίων ὑπῆρξαν πολλαὶ καὶ δραματικαί, ἡ δὲ Ἱερουσαλὴμ ὑπῆρξε πάντοτε ὁ κύριος στόχος τῶν ἐπιδρομέων κατακτητῶν. Τὸ 586 π.Χ. ὁ Ναβουχοδονόσορ, βασιλεὺς τῶν εἰδωλολατρῶν Βαβυλωνίων, κατέλαβε τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ κατέστρεψε τὸν περιλάλητον Ναὸν τοῦ Σολομῶντος. Ἀπήγαγε δὲ ὁλόκληρον τὸν πληθυσμὸν τῆς Ἱερουσαλὴμ εἰς τὴν γνωστὴν «αἰχμαλωσίαν τῆς Βαβυλῶνος».

Τὸ 538 ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν Κύρος κατατροπώνει τοὺς Βαβυλωνίους καὶ ἀπελευθερώνει τοὺς Ἰουδαίους, οἱ ὁποῖοι ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ζοροβάβελ ἐπέστρεψαν καὶ πάλιν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Τὸ 520—516 ὁ Δαρεῖος Α΄. βασιλεὺς τῶν Περσῶν, διὰ νὰ κολακεύσῃ τοὺς ὑποτεταγμένους εἰς αὐτὸν Ἑβραίους, ἀνήγειρε καὶ πάλιν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων του τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος.

Τὸ 332 π.Χ. τὰ στρατεύματα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου κατέλαβον εἰρηνικῶς τὴν Ἱερουσαλήμ, τὴν Παλαιστίνην, ὅλην τὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ τὴν Αἴγυπτον. Ἱδρύθησαν φιλοσοφικαὶ Σχολαὶ εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῆς Αἰγύπτου, διεδόθη ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς καὶ ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἡ ὁποία ἐλαλεῖτο ὡς ἐπίσημος γλῶσσα ἐν Ἀσίᾳ καὶ Ἀφρικῇ μέχρι σχεδὸν τοῦ ἕκτου μ.Χ. αἰῶνος. Ὡς γνωστόν, διὰ νὰ μελετοῦν οἱ Ἑβραῖοι τὴν Βίβλον, ἐχρειάσθη νὰ γίνῃ ἡ μετάφρασίς της εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀπὸ ἑβδομήκοντα δύο σοφοὺς ἑλληνιστὰς Ραββίνους, ἐπὶ

Ἡ Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότης ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. κ. Ἀθηναγόρας μετὰ τῆς Α.Θ. Μακαριότητος τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. κ. Βενεδίκτου, τελῶν τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Πανσέπτῳ Ναῷ τῆς Ἀναστάσεως, ὑψουμένου ἐπὶ τοῦ Παναγίου Τάφου.

τῆς ἐποχῆς τοῦ ἐκ τῶν διαδόχων τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Πτολεμαίου τοῦ Β΄. (309—246).

Τὸ 321 π.Χ. Πτολεμαῖος ὁ Α΄. ὁ ἐπιλεγόμενος Σωτήρ, διὰ νὰ καταπνίξῃ ἐπανάστασιν τῶν Ἑβραίων, κατέλαβε καὶ κατέστρεψε τὴν Ἱερουσαλήμ.

Λόγῳ στρατιωτικοῦ καὶ πολιτικοῦ ἀνταγωνισμοῦ τῶν Πτολεμαίων τῆς Αἰγύπτου καὶ τῶν Σελευκιδῶν τῆς Συρίας, ἡ Παλαιστίνη, μὲ πρωτεύουσαν πάντοτε τὴν Ἱερουσαλήμ, ἀπέκτησε ἱεροκρατικὴν ἀνεξαρτησίαν, μὲ ἡγεμόνα Σίμωνα τὸν Β΄. (219—199 π.Χ.). Οἱ Σελευκῖδαι ὅμως τῆς Συρίας, ὑπὸ τὸν Ἀντίοχον Δ΄., τὸν ἐπιλεγόμενον Ἐπιφανῆ, κατώρθωσαν νὰ καταλάβουν τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ νὰ προσαρτήσουν τὴν Παλαιστίνην εἰς τὴν Συρίαν (168 π.Χ.). Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ ὁ Ἀντίοχος ἐπέβαλε διὰ νόμου τὴν κατάργησιν τῆς Ἰουδαϊκῆς θρησκείας. Ἐπέβαλε δηλαδὴ εἰς τούτους τὴν εἰδωλολατρείαν. Κατερείπωσε ταὐτοχρόνως καὶ τὸν Ναόν.

Τὸ 167 γίνεται τότε ἡ θρυλικὴ ἐπανάστασις, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν Ἰούδα τοῦ Μακκαβαίου, ὁ ὁποῖος ἀπηλευθέρωσε τὸ 165 τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐπανέφερε τὴν θρησκευτικὴν ἰουδαϊκὴν ἐλευθερίαν, ὁ δὲ ἀδελφός του Σίμων κατώρθωσε τὸ 142 νὰ ἱδρύσῃ ἀνεξάρτητον ἰουδαϊκὸν κράτος, τὸ ὁποῖον διετηρήθη μέχρι τοῦ 63 π.Χ.

Αἱ προστριβαὶ τῶν Ἑβραίων μὲ τοὺς Σελευκίδας ἦσαν ἀδιάκοποι. Τὸ 48 π.Χ. ἐζητήθη ἀπὸ τὸν Ἀντίπατρον, ἡγεμόνα τῆς Ἰδουμαίας, κειμένης νοτίως τῆς Παλαιστίνης, ἡ ἐπέμβασις τοῦ Ρωμαίου αὐτοκράτορος Πομπηΐου. Τὰ ρωμαϊκὰ στρατεύματα κατέλαβον τὴν Παλαιστίνην, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ ὥρισε τὸν Ἀντίπατρον ἀντιπρόσωπόν του (Procurator), κατὰ τὸ ἔτος 47 π .Χ.

Ὁ Ἀντίπατρος διώρισε ἡγεμόνα τῆς Ἰουδαίας τὸν υἱόν του Ἡρώδην (40—4 μ.Χ.), ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ὁποίου ἐγεννήθη ὁ Χριστός. Οὗτος κινούμενος ἀπὸ νοσηρὰν φιλοδοξίαν, τὴν ὁποίαν ἐπέδειξε διὰ τῆς σφαγῆς δεκατεσσάρων χιλιάδων νηπίων τῆς Βηθλεὲμ καὶ τῶν περιχώρων, μὲ τὴν σκέψιν ὅπως ἐξοντώσῃ τὸν γεννηθέντα «βασιλέα» τῶν Ἰουδαίων, κατεκόσμησε τὴν Ἱερουσαλὴμ μὲ περιλάμπρους οἰκοδομάς. Διὰ νὰ κολακεύσῃ δὲ τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα τῶν Ἰουδαίων ἀνήγειρεν ἐκ θεμελίων τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος μεγαλείτερον καὶ ἐπιβλητικώτερον εἰς πλοῦτον διακοσμήσεως καὶ ἀρχιτεκτονικῆς μεγαλοπρεπείας. Ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους τὴν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν. Ἐπωνομάσθη Μέγας.

Ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ Ἀντίπα (4—39 μ.Χ.),υἱοῦ τοῦ Ἡρώδου τοῦ Μεγάλου, ἀπεκεφαλίσθη ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης.

Ἀπὸ τοῦ 26—36 μ.Χ. ἡγεμὼν τῆς Ἰουδαίας ἦτο ὁ Πόντιος Πιλάτος, ὁ ὁποῖος, ὡς ἡγεμὼν Ρωμαῖος, ἐπεκύρωσε τὴν εἰς θάνατον καταδίκην τοῦ Ἰησοῦ, τὴν

ὁποίαν εἶχε λάβῃ παρανόμως τὸ μέγα συνέδριον τῶν Ἰουδαίων.

Ἡ Ἱερουσαλὴμ λοιπὸν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστοῦ ἦτο πόλις περικαλλεστάτη, μὲ τὸν μεγαλοπρεπέστατον Ναόν της, τὰ διοικητήριά της, τὰ τείχη, τὰς μεγάλας καὶ ἐπιβλητικὰς οἰκοδομάς, τὰ τείχη, τοὺς κήπους, τὰ προάστεια, τὰ ὁποῖα ἐν τῷ συνόλῳ των προσέδιδον εἰς τὴν πόλιν ἀφάνταστον γοητείαν.

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν εἰσήρχετο ὁ Ἰησοῦς θριαμβευτικῶς εἰς Ἱερουσαλήμ, τὰ μὲν πλήθη τὸν ὑπεδέχοντο μὲ βασιλοπρέπειαν καὶ ἐνθουσιασμὸν ἀκράτητον, μερικοὶ ὅμως ἀπὸ τοὺς θρασυτέρους Φαρισαίους, οἱ ὁποῖοι ὡς κατάσκοποι παρηκολούθουν, ἐπλησίασαν τὸν Ἰησοῦν καὶ τοῦ εἶπον: «Διδάσκαλε, ἐπιτίμησον τοῖς μαθηταῖς σου», ἐπίπληξέ τους, διότι τολμοῦν καὶ ἀποδίδουν εἰς σὲ τιμὰς βασιλικάς. Ὁ δὲ Ἰησοῦς μὴ ἀνεχόμενος πλέον τὴν φαρισαϊκὴν τύφλωσιν καὶ τὴν ἐμπάθειαν τοῦ σατανικοῦ των φθόνου, ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἱστορικὴν ἀπάντησιν, «ἐὰν οὗτοι σιωπήσωσιν, οἱ λίθοι κεκράξονται».

Ἦτο τόση ἡ λύπη του ἀπὸ τὴν κατάπτωσιν τῶν πνευματικῶν ἡγεμόνων τοῦ λαοῦ, ἀρχιερέων, γραμματέων καὶ φαρισαίων, ὥστε μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ ἀντίκρυσε τὴν οἰκοδομικὴν μεγαλοπρέπειάν της, ἀνελύθη εἰς δάκρυα, διότι προέβλεπε τὸ ὀλέθριον τέλος ποὺ ἀνέμενε τὴν Ἱερουσαλήμ, λόγῳ τῆς μαινομένης ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ της. Προσωποποιεῖ ὁ Χριστὸς διὰ μίαν στιγμὴν τὴν πόλιν καὶ τῆς ἀπαριθμεῖ τὰ δεινὰ ποὺ τὴν ἀναμένουν. Τῆς εἶπε περίπου τὰ ἑξῆς: «Ἐὰν ἐμάνθανες καὶ σύ, ἔστω καὶ τὴν τελευταίαν αὐτὴν ἡμέραν, ὅτι ἡ ὑπακοή σου εἰς ἐμὲ θὰ σοῦ ἐξησφάλιζε τὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ εἰρήνην, καὶ θὰ ἠμπόδιζε τὴν τρομερὰν καταστροφὴν ποὺ σὲ ἀναμένει. Δὲν θὰ ἐχάνεσο τότε. Τώρα ὅμως εἶναι τυφλωμένα τὰ μάτια σου καὶ δὲν ἠμπορεῖς νὰ ἰδῇς ποῖα δεινὰ σὲ ἀναμένουν. Θὰ σὲ περικυκλώσουν οἱ ἐχθροί σου καὶ θὰ σὲ πνίξουν μὲ τὴν στενὴν πολιορκίαν των. Θὰ κατεδαφίσουν τὰ μεγαλοπρεπῆ αὐτὰ κτίριά σου καὶ τὰ τείχη σου, καὶ δὲν θὰ ἀφήσουν λίθον ἐπὶ λίθου, ἐνῷ τὰ τέκνα σου θὰ εὑρεθοῦν σφαγμένα ὅλα. Αὐτὰ θὰ πάθῃς ὡς τιμωρίαν, διότι λόγῳ τῆς θελληματικῆς σου τυφλώσεως, δὲν ἔνοιωσες τὸν καιρόν, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς σὲ ἐπεσκέφθη, διὰ νὰ σὲ ἐλεήσῃ καὶ σὲ σώσῃ» (Λουκ. 19:37--44). Ἡ προφητεία τοῦ Κυρίου ἐπραγματοποιήθη μετὰ τριάκοντα ἑπτὰ ἔτη, κατὰ τὸν φοβερώτερον διὰ τὴν ἱστορίαν τρόπον.

Κατὰ τὸ ἔτος 66 μ.Χ. ἐπανεστάτησαν οἱ Ἑβραῖοι κατὰ τῶν Ρωμαίων. Ἐναντίον τῶν ἐπῆλθεν ὁ Ρωμαῖος στρατηγὸς Τίτος, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τέσσαρα ἔτη ἠγωνίζετο νὰ καταπνίξῃ τὴν ἐπανάστασιν εἰς τὸ αἷμα τῶν Ἑβραίων. Καὶ μετὰ σκληροὺς ἀγῶνας τὸ ἐπέτυχεν. Ἡ Ἱερουσαλὴμ ἐπνίγετο ἀπὸ τὴν στενὴν πολιορκίαν. Μητέρες Ἑβραῖαι ἔσφαζον τὰ νήπια, διὰ νὰ διαθρέψουν τὰ μεγαλείτερα μέλη τῆς οἰκογενείας των. Ἓν ἑκατομμύριον Ἑβραῖοι ἐφονεύθησαν εἰς ὅλην τὴν Παλαιστίνην καὶ ἑβδομήκοντα χιλιάδες κατεδικάσθησαν εἰς τὸν σταυρικὸν θάνατον. Ὅσοι ἀπέμειναν ζῶντες διεσπάρησαν ἀνὰ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου. Ὁ Τίτος διέταξε νὰ κρημνισθῇ ὁ Ναὸς καὶ ὅλα τὰ οἰκοδομήματα τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ νὰ ἰσοπεδωθῇ τὸ ἔδαφός της, τὸ ὁποῖον κατέσπειρε μὲ ἅλας, διὰ νὰ μὴ καρποφορήσῃ πλέον ποτέ. Ἡ Ἱερουσαλὴμ εἶχε καταστῇ τόπος ἀπολύτου ἐρημώσεως. Ἐπὶ ποινῇ θανάτου ἀπηγορεύετο καὶ αὐτὴ ἡ προσέγγισις Ἑβραίου εἰς τὴν ἐρημωθεῖσαν περιοχήν, ὅπου πλέον δὲν ἔζη ψυχὴ ἀνθρώπου. Μόνον τὸ 130 μ.Χ. ἐπέτρεψεν ὁ αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς (117—136) νὰ ἱδρυθῇ μικρὰ Ρωμαϊκὴ ἀποικία, ἡ ὁποία ὠνομάσθη Αἰλία Καπιτωλίνα, πρὸς τιμὴν τοῦ Καπιτωλίου Διός, τοῦ ὁποίου ὑπερμέγεθες ἄγαλμα ἐστήθη εἰς τὴν θέσιν, ὅπου ἄλλοτε ὑψοῦτο ὁ Ναὸς τοῦ Σολομῶντος.

Ὅταν τὸ Βυζάντιον διεδέχθη εἰς τὴν κοσμοκρατορίαν τὴν Ρώμην (306 μ.Χ.), ἐδόθη ἡ εὐσεβὴς εὐκαιρία εἰς τὴν γηραιὰν μητέρα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, τὴν Ἁγίαν Ἑλένην, νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἱερουσαλὴμ τὸ 326, νὰ διενεργήσῃ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν της ἀνασκαφάς, νὰ ἀνεύρῃ τὸν Τίμιον Σταυρόν, νὰ κτίσῃ τὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως, ὁ ὁποῖος ἐγκαινιάσθη τὸ 355, καὶ νὰ κατακοσμήσῃ τὴν Βηθλεὲμ καὶ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν μὲ μεγαλοπρεπεῖς Ναούς.

Τὸ 614 ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν Χοσρόης, βοηθούμενος καὶ ὑπὸ τῶν Ἑβραίων, κατέλαβε τὴν Ἱερουσαλήμ, κατέκαυσε τὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἀπήγαγεν ὡς λάφυρον πολέμου τὸν Τίμιον Σταυρόν.

Τὸ 629 ὁ Ἡράκλειος, αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κατατροπώσας τοὺς Πέρσας, ἐπανέφερε τὸν Τίμιον Σταυρὸν εἰς Ἱερουσαλήμ.

Τὸ 647 οἱ Ἄραβες κατέλαβον τὴν Ἱερουσαλήμ, τὸ δὲ 1099 οἱ Σταυροφόροι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους καὶ πάλιν οἱ Ἄραβες τὴν ἀπέσπασαν τὸ 1187. Τὸ 1517 κύριοι τῆς Παλαιστίνης καὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ γίνονται οἱ Τοῦρκοι, οἱ ὁποῖοι διετήρησαν τὴν κυριαρχίαν των ἐπὶ τετρακόσια ἔτη, ἤτοι μέχρι τοῦ 1917, ὁπότε κατέλαβον τὴν Ἱερουσαλὴμ οἱ Ἄγγλοι, καὶ τὴν ἐκράτησαν ὑπὸ τὴν ἐντολὴν τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν μέχρι τοῦ 1948.

Τὸ 1948 διεξήχθη πόλεμος μεταξὺ τῶν γύρω τῆς Παλαιστίνης Ἀράβων καὶ τῶν Ἰσραηλιτῶν, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἀγγλικῆς κατοχῆς συνέρρεον ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου εἰς τὴν γῆν τῶν πατέρων των. Μὲ τὴν ἐπέμβασιν τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν ὁ πόλεμος ἔληξε καὶ εἰς τοὺς Ἑβραίους ἐπετράπη νὰ ἱδρύσουν τὸ Κράτος τοῦ Ἰσραήλ, εἰς μίαν περιφέρειαν ἐκτάσεως ὀκτὼ περίπου χιλιάδων τετραγωνικῶν μιλίων. Πρόκειται περὶ τοῦ τρίτου τούτου ἀνεξαρτήτου κράτους τοῦ Ἰσραήλ. Ὁ πληθυσμὸς τοῦ κράτους τούτου, μὲ πρωτεύουσαν τὸ Τὲλ Ἀβίβ, 35 μίλια μακρὰν τῆς Ἱερουσαλήμ, ἀναφέρεται σήμερον εἰς δύο περίπου ἑκατομμύρια, συμπεριλαμβανομένων

(Συνέχεια εἰς σελίδα 131)

Η ΓΥΝΗ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΤΙΜΙΑΔΟΥ

Γ΄.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι! Τί συναντᾷ; Εἶναι ἀρκετὰ προητοιμασμένη; Οἰκοδομεῖται; Τί κρίσεις διασχίζουν τὸν αἰσθηματικόν της κόσμον; Καὶ τὸ ἀκόμη χειρότερον. Ὅσον μιὰ μητέρα νεαρὰ στρέφεται στὸν κόσμον, τόσον κινδυνεύει νὰ μειώσῃ τὴν ἐπίβλεψι καὶ τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὰ παιδιά της.

Συχνά, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ὁ ἄνδρας ἀποχωρίζεται τὴν γυναῖκά του. Τὸν ἀναγκάζει ἡ ἐργασία. Εἶναι ναυτικὸς καὶ ταξιδεύει συνεχῶς. Εἶναι ὑπάλληλος καὶ περιοδεύει. Εἶναι μετανάστης καὶ φεύγει διὰ νὰ βελτιώσῃ τὴν τύχη του. Πόσοι πειρασμοὶ καιροφυλακτοῦν καὶ στοὺς δύο;

Αἱ ἀπαιτήσεις ἀπὸ τὸν γυναικεῖον κόσμον εἶναι περισσότεραι ἢ ἄλλοτε. Ἄρα καὶ ὁ ἐξοπλισμός της πρέπει νὰ εἶναι πολυειδής. Δὲν φθάνει μόνον νὰ εἶναι καλὴ νοικοκυρὰ καὶ καλὴ γειτόνισσα. Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτά, θὰ προσθέσῃ καὶ κατάρτισιν συγχρονισμένην, γνώσεις κάθε εἴδους. Εἶναι πολὺ καλύτερον νὰ γνωρίζῃ τις καλῶς, παρὰ νὰ τὰ ἀγνοῇ καὶ νὰ διστάζῃ νὰ τὰ μάθῃ.

Ἐν προκειμένῳ χρειάζονται καὶ νέοι τρόποι ἀγωγῆς τέκνων καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς. Τὰ πολυπληθῆ κρούσματα δείχνουν ὅτι δὲν φθάνουν τὰ ἀναρίθμητα «Μή, μὴ . . . ὄχι». Κλοιὸς μὲ συχνὲς ἀπαγορεύσεις, διότι ἀγνοοῦμε ν' ἀπαντήσωμε, κάμνει τὴν ζωὴ τοῦ παιδιοῦ νευρική. Καὶ ἐπάναστατεῖ.

Ματαιοπονοῦμε ἐὰν θέλωμε τὸ παιδί μας ν' ἀγνοῇ ὅ,τι γύρω του βοᾷ καὶ κράζει. Ἡ παθητικὴ στάσις ἢ ἀδιαφορία εἶναι ἀσυμβίβαστος μὲ ἰδιότητας «φῶς καὶ ἅλας», μὲ τὰς ὁποίας ὁ Κύριος θέλει νὰ ἐνεργοῦμε κοινωνικῶς, ὡς μεταδοτικὰ στοιχεῖα.

Ὅσον ἀφ' ἑτέρου ὁ πρακτικὸς ὑλισμὸς καὶ ἡ ἄρνησις ὀγκοῦνται, τόσον καὶ ἐντονώτερα ἡ προβολὴ τῆς πνευματικῆς συμβολῆς τῆς γυναίκας ἐπιβάλλεται. Δὲν ἤλθαμε στὸν κόσμον αὐτὸν μὲ τὶς ἄπειρες ἀτέλειές του διὰ νὰ τὸν ἀγνοήσωμε τελείως καὶ νὰ κλεισθοῦμε στὸν ἑαυτούλη μας. Ἐτοποθετήθημεν ἐπὶ τὴν λυχνίαν διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ κόσμου, διὰ τὴν βελτίωσίν του, διὰ τὴν μεταμόρφωσίν του.

Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς ἡ γυναῖκα εἶναι πολεμίστρα, ἐπαναστᾶτις, μαχητική. Ἐργάζεται διὰ ν' ἀποδείξῃ τετραγωνικώτατα, ὅτι ἡ θρησκεία δὲν εἶναι μόνον μία ἱερὰ κληρονομία τοῦ Γένους μας καὶ ἕνα τμῆμα τῆς ζωῆς, ὅπως τόσα ἄλλα, ἀλλ' ὅτι ἡ ζωή μας εἶναι τμῆμα καὶ προέκτασις τῆς θρησκείας.

Καὶ πρὸς τὴν οἰκονομικὴν πλευράν.

Ἐκτὸς τοῦ πνευματικοῦ μέρους, τὸ ἐνδιαφέρον θὰ στραφῇ ἐξ ἴσου καὶ διὰ τὴν θεραπείαν τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν τῆς ἐποχῆς μας. Μεταπολεμικῶς αἱ οἰκονομικαὶ βάσεις πέρνουν νέας ἐξελίξεις. Αἱ ἀπαιτήσεις καὶ ἀξιώσεις πληθαίνουν. Δὲν ἀρκούμεθα σήμερον εἰς ὅ,τι ἠρκεῖτο ὁ παππούς μας. Αἱ ἀνάγκαι μας ηὐξήθησαν καὶ αὐξάνονται καθημερινῶς καταπληκτικῶς.

Δι' αὐτὸ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δὲν ἀπερροφήθη ἀπὸ τὸ κήρυγμα. Παραλλήλως ἐπρόσεχε καὶ τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τῶν κοινοτήτων του. Δι' αὐτὸ ἱδρύει παντοῦ εἰδικὰς ὑπηρεσίας «διακονίας ἀγάπης». Ἐὰν μία ἀκρότης εἶναι ἡ τακτικὴ τῆς Μάρθας, ἐξ ἴσου ψεκτέα εἶναι καὶ ἡ στάσις τῆς Μαρίας τοῦ Εὐαγγελίου. Δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ διαχωρίσωμε ἀμείλικτα τὸ ὑλικὸν ἀπὸ τὸ πνευματικόν.

Ζῶσα ἡ Ἐκκλησία ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς κοινωνία τῶν ἐκλεκτῶν εἶναι ἀκατανόητον νὰ παραμείνῃ ἀδιάφορος στὴν ἀθλιότητα. Σήμερον ἡ πτώχεια δὲν εἶναι πολὺ κτυπητή. Ξεύρει νὰ κρύπτεται. Ὄπισθεν ὅμως τοῦ κακοῦ, ἡ Ἐκκλησία βλέπει συγχρόνως τὰ ἠθικὰ μέσα. Αὐτὴ εἶναι ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῆς Χριστιανικῆς καὶ τῆς οὐμανιστικῆς κοινωνιολογίας ἢ ἀνθρωπολογίας.

Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι ἡ φύσις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι κοινωνική. Βεβαίως οἱ συνεκτικοὶ δεσμοὶ εἶναι ἱεροὶ ἐν Χριστῷ, ἀλλὰ συγχρόνως εἶναι καὶ ἀνθρώπινοι: εἶναι, διὰ νὰ ἀναλύσουμε φαγητά, κατοικία, ἔργα ἀγάπης, χρηματικοὶ πόροι, ἀνεύρεσις ἐργασίας. Αἱ σχέσεις ἐργατῶν μὲ ἐργοδότας καὶ ἡ ἁρμονικὴ συνεργασία. Ἰδοὺ ἕνα πεδίον ὅπου πολλὰ μποροῦμε νὰ προσφέρουμε. Τὰ ἀνθρώπινα μέσα τῶν μαρξιστικῶν συστημάτων ἀποβλέπουν στὴν θεραπείαν τῶν συνεπειῶν. Τὸ Εὐαγγέλιον αἴρει τὰς αἰτίας, τὰ σπέρματα, τὰ προκαλοῦντα τὰς κοινωνικὰς ἀνωμαλίας. Ἐδῶ ἔγκειται ἡ βασική μας διαφορά.

Τὸ κέντρον, ἄλλως τε, τῆς Ὀρθοδόξου Λατρείας εἶναι ἡ ἕνωσις καὶ ἡ προσέγγισις τῶν μελῶν εἰς ἰδεώδη κοινωνίαν. Ἡ ἔλευσις τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Οὐδέποτε δικαιούμεθα ν' ἀρνηθῶμεν τὰ ὕπατα δικαιώματα καὶ τὰς ὑπερκοσμίους ἀνησυχίας, ὑποχωροῦντες καὶ περιοριζόμενοι στὰς ὑλικὰς μόνον πτυχάς. Ἐσφαλμέναι θεραπευτικαὶ πανάκειαι ἂς μὴ μᾶς θαμβώνουν, ὥστε νὰ ἐξαρτῶμεν τὸν ἰδεώδη κόσμον ἀπὸ αὔξησιν τῆς παραγωγῆς μόνον, ἢ τὴν ἐξασφάλισιν ἀνέτου μισθοῦ στὸν ἐργάτην.

Διὰ νὰ εἴμεθα, κατὰ ταῦτα, συνεπεῖς, ἡ Χριστιανικὴ μαρτυρία θὰ γίνῃ ἐν συσχετίσει μὲ τὴν βοήθειαν πρὸς ὅλας τὰς ἀνάγκας τῶν ἀνθρώπων. Οὐχὶ μεμονωμένως, διὰ νὰ καλυφθοῦν ὡρισμένα κενὰ καὶ τὰ ἄλλα νὰ μείνουν ἀκάλυπτα. Διότι τοῦτο δημιουργεῖ

(Συνέχεια εἰς σελίδα 131)

Ὁ ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΝ

Ὁ Ἐντιμ. Δήμαρχος Νέας Ὑόρκης κ. Robert Wagner ἀνταλλάσσων θερμὴν χειραψίαν μετὰ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου, κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ, τῇ 18ῃ Μαρτίου 1960, εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπήν, ἔνθα ἐγένετο δεκτὸς μετὰ τιμῶν παρὰ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ τῶν Ἐκπροσώπων τῆς ὠργανωμένης Ὁμογενείας, παρὰ δὲ τῆς Αὐτοῦ Σεβασμιότητος μετὰ πολλῆς ἐγκαρδιότητος.

Η ΓΥΝΗ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

(Συνέχεια ἐκ σελίδος 130)

ἀνισοσκελῆ ἐνέργειαν καὶ τραυματίζει τὴν ἀνθρώπινην προσωπικότητα, παραβλέπει τὴν ἄλλην ἔντονον πεῖναν καὶ τὴν δίψαν τῆς ψυχῆς.

Κοινωνιολόγοι ποὺ διὰ μελετῶν βιβλίων, θέλουν νὰ λύσουν προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου, προὐξένησαν πολὺ κακόν. Δὲν ἀντελήφθησαν τὸ βάθος τοῦ ζητήματος. Κάποτε δὲν ξεύρουμε ποὺ ἀρχίζει τὸ ὑλικὸν καὶ ποῦ τελειώνει τὸ πνευματικόν. Ἀμφότερα στὴν ἐπίγειον ζωήν μας εἶναι σφικτὰ δεμένα, καὶ ἀμφότερα πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολοῦν. Διὰ αὐτὸ καὶ στοὺς Ἀποστολικοὺς χρόνους δημιουργοῦνται ὑπηρεσίαι κοινωνικαί, ἀγάπης καὶ προνοίας. Οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ δὲν ἐμφανίζονται ἀνεδαφικοὶ καὶ ἄθρωποι τῆς θεωρίας. Γνωρίζουν καὶ βλέπουν τὰς ἀνάγκας. Καὶ ὅλοι ἐπιστρατεύονται διὰ νὰ συντρέξουν. Οἱ ἔχοντες προσφέρουν στοὺς μὴ ἔχοντας. Ὁ Θεὸς βοηθεῖ διὰ τῶν ἀνθρώπων. Ἡμεῖς ἐδῶ τὸν ἀντιπροσωπεύομεν. «Ὅταν βλέπῃς τὸν πτωχὸ εἶναι σὰν νὰ βλέπῃς τὸν Χριστό», λέγει ὁ Ἰ. Χρυσόστομος. Ὁ ἀδικῶν ἀδιάφορον ἐὰν ἀδικῇ τὸν πλησίον, ἀντανακλᾷ τὴν ἀδικίαν του εἰς τὸν Χριστόν. Ὁ Χριστὸς θεωρεῖ ὅτι κάθε καλὸν ἢ κακὸν ποὺ γίνεται στὸν πλησίον, γίνεται δι' Αὐτὸν τὸν Ἴδιον. Μυστικὴ οἰκογένεια. Μέλη ἑνὸς σώματος. Κεφαλὴ—σῶμα. Εἰς αὐτὰς τὰς ἀληθείας ἐκφράζεται ἡ Χριστιανικὴ ἕνωσις.

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

(Συνέχεια ἐκ σελίδος 129)

καὶ διακοσίων δέκα χιλιάδων Ἀράβων. Κατὰ τὴν γενομένην σύμβασιν μεταξὺ Ἀράβων καὶ Ἰσραηλιτῶν, οἱ πρῶτοι κατέχουν τὸ τμῆμα τῆς παλαιᾶς πόλεως, δὲν ἐπιτρέπεται δὲ εἰς τούτους νὰ ἀνακηρύξουν τὴν Ἱερουσαλὴμ πρωτεύουσαν τοῦ νέου κράτους των. Συνορεύεται τὸ κράτος τοῦ Ἰσραὴλ πρὸς Νότον ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, πρὸς Βορρᾶν ἀπὸ τὸν Λίβανον, πρὸς Ἀνατολὰς ἀπὸ τὴν Συρίαν καὶ τὴν Ὑπεριορδανίαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἀσκεῖται συγκυριαρχία ἐπὶ τῆς πόλεως Ἱερουσαλήμ. Πρὸς Δυσμὰς τὸ κράτος τοῦ Ἰσραὴλ ἐκτείνεται πρὸς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, εἰς ἔκτασιν ἑκατὸν δέκα ὀκτὼ μιλίων.

Τοιουτοτρόπως αἱ ἐθνικαὶ περιπέτειαι τῶν Ἑβραίων ἔληξαν μετὰ παρέλευσιν δυόμισυ περίπου χιλιάδων ἐτῶν, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ Ἱερουσαλὴμ ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ «μῆλον τῆς ἔριδος».

Ἐν τοσούτῳ, διὰ τὸν Χριστιανικὸν κόσμον ἡ Ἱερουσαλὴμ εἶναι ἡ Ἁγία πόλις, χάρις δὲ εἰς τὴν ἀξιέπαινον κατανόησιν τοῦ Βασιλέως τῆς Ὑπεριορδανίας, ὁ ὁποῖος διὰ νόμου κατωχύρωσε τὰ μακραίωνα ἱστορικὰ δικαιώματα τῶν Ὀρθοδόξων, τὸ Πάνσεπτον Πατριαρχεῖον τῶν Ἱεροσολύμων ἔχει ἐξησφαλισμένην τὴν ἐλευθερίαν τῆς διοικητικῆς καὶ πνευματικῆς ἐξελίξεώς του. Ἡ Βιβλικὴ λοιπὸν Ἱερουσαλὴμ τοῦ Μελχισεδὲκ εἶναι σήμερον κατὰ μέγα μέρος ἡ Ἱερουσαλὴμ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας.

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Ὑποδιευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς
Brookline, Mass.

Α΄.

ΕΙΣ τὴν συλλογὴν τῶν βιβλίων τῆς Κ. Διαθήκης, μετὰ ἀπὸ τὰ Εὐαγγέλια καὶ τὰς Πράξεις, ἔρχονται αἱ Ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Αὐταὶ εἶναι τὰ παλαιότερα γραπτὰ μνημεῖα ποὺ ἔχει ἡ Ἐκκλησία μας. Ἡ ἀξία των εἶναι ἀνεκτίμητος, διότι μᾶς δίδουν μίαν ζωντανὴν εἰκόνα τῆς ζωῆς τῆς πρώτης Ἐκκλησίας καὶ ἰδιαιτέρως μᾶς παρουσιάζουν τὴν ζωὴν καὶ τὴν σκέψιν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας μορφὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ὁ Σαῦλος (Saul), ὅπως ὠνομάζετο ὁ Παῦλος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ταρσόν, Ἑλληνικὴν πόλιν τῆς Κιλικίας, τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἐμεγάλωσε μέσα σὲ θερμὸν θρησκευτικὸν περιβάλλον τῆς οἰκογενείας του καὶ κατὰ τὴν συντηρητικὴν διδασκαλίαν τῶν Φαρισαίων. Ἔφηβος ἐστάλη εἰς Ἱεροσόλυμα, τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ τὸ κέντρον τῶν Ἰουδαϊκῶν ἐλπίδων. Ἐκεῖ ἐσπούδασε «παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Γαμαλιήλ», ἑνὸς ἀπὸ τοὺς μεγάλους διδασκάλους τῆς ἐποχῆς του (Πράξ. 22, 35). Ἐμελέτησε τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον καθ' ὅλας τὰς λεπτομερείας του, καὶ ἐνεβάθυνεν εἰς τὸ πνεῦμα του περισσότερον παντὸς ἄλλου. Ἡ προσοχή του συνεκεντρώθη ἰδιαιτέρως εἰς τὰς ἐπαγγελίας ποὺ εἶχε δώσει ὁ Θεὸς εἰς Ἰσραὴλ καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἰδέαν περὶ Μεσσίου, Χριστοῦ. Τὸν Χριστὸν θὰ ἔστελλεν ὁ Θεὸς καθ' ὡρισμένον χρόνον, ἵνα ἐλευθερώσῃ τὸ Ἰουδαϊκὸν Κράτος ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους· νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ κακὸν ἀπὸ τὸν κόσμον· νὰ πιστεύσουν ὅλα τὰ Ἔθνη εἰς τὸν Ἰεχωβά, τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραήλ, καὶ νὰ ζήσουν ὅλοι ἐν εἰρήνῃ καὶ δικαιοσύνῃ ὑπὸ τὴν διακυβέρνησιν τοῦ Μεσσίου–Βασιλέως. Οὕτω θὰ πραγματοποιηθῇ ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν μὲ λαχτάραν ἀνέμενον ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου καὶ ἡ ἀθρόα προσέλευσις τῶν εὐσεβῶν τῆς Παλαιστίνης μαρτυροῦν πῶς οἱ ἄνθρωποι ἀνέμενον τὸν Μεσσίαν καὶ προσεπάθουν νὰ ἑτοιμασθοῦν ψυχικῶς, ὅπως ἴδουν «τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ» (Λουκ. 3, 2-6). Κατὰ τὴν ἰδιαιτέραν διδασκαλίαν τῶν Φαρισαίων, ὁ Μεσσίας θὰ ἤρχετο ὅταν οἱ Ἰουδαῖοι κατορθώσουν νὰ τηρήσουν τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον πλήρως, ἔστω καὶ διὰ μίαν ἡμέραν. Διὰ τοῦτο ὁ νεαρὸς Παῦλος «περισσοτέρως ζηλωτὴς ὑπάρχων τῶν πατρικῶν του παραδόσεων, ἐμελέτα ἐπιμελῶς τὸν Νόμον . . . γενόμενος ἄμεμπτος κατὰ δικαιοσύνην τὴν ἐν νόμῳ» (Φιλ. 3, 4-6), μὲ τὸ ὄνειρον νὰ ἴδῃ τὸν Μεσσίαν καὶ τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἀληθοῦς θρησκείας τοῦ Ἰσραὴλ εἰς πάντα τὰ Ἔθνη. Ἡ ἐπιθυμία του θὰ ἦτο αὐτὸς νὰ μεταφέρῃ τὴν εἴδησιν εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Μὲ τοιούτους πόθους ἔζη ὁ νεαρὸς σπουδαστὴς Παῦλος ὅτε μερικοὶ «ψαράδες» τῆς Γαλιλαίας ἤρχισαν νὰ κηρύττουν ὅτι ὁ Μεσσίας ἦλθε, καὶ αὐτὸς ἦτο ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀπὸ Ναζαρέτ, ὁ ὁποῖος ἐσταυρώθη καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ἀνελήφθη εἰς τοὺς Οὐρανοὺς καὶ μέλλει νὰ ἔλθῃ πάλιν ἐν δόξῃ ἵνα κρίνῃ τὴν οἰκουμένην καὶ ἀποκαταστήσῃ πλήρως τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Τοῦτο ἦτο μέγα «σκάνδαλον» διὰ τὸν ζηλωτὴν Ἰουδαῖον, καὶ μωρία διὰ τὸν ἑλληνιστὶ μορφωμένον. Ὁ Μεσσίας, ποὺ ἔπρεπε νὰ συντρίψῃ τὸ Ρωμαϊκὸν κράτος, ὑψώθη ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὑπὸ αὐτῶν τῶν Ρωμαίων. Τοῦτο ἦτο ἀδύνατον διὰ τὸν Παῦλον. Ἡ δὲ ἀνακήρυξις τοῦ Ναζωραίου ὡς Μεσσίου καταστρέφει ὅλα τὰ ὄνειρα τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ. Διὰ τοῦτο ἀμέσως ἐζήτησε καὶ ἐτάχθη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς κινήσεως κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅπως σβύσῃ τελείως τὴν νέαν αὐτὴν αἵρεσιν, ὡς τὴν ἐνόμιζε. Μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του μὲ κάποιον πόνον θὰ λέγῃ: «Ἐδίωξα τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ» (Πράξ. 9, 4, 22, 4, 26,11. Α΄. Κορ. 15, 9. Γαλ. 1, 13).

Ἡ Δαμασκὸς

Τοιαύτη ἦτο ἡ στάσις τοῦ Παύλου ἔναντι τῆς νεαρᾶς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ὁ Θεὸς ὅμως βλέπει βαθύτερα εἰς τὰς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀνακαλύπτει θησαυροὺς ψυχικούς, ποὺ οὔτε ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος γνωρίζει ἢ καὶ μαντεύει κἄν. Μέσα εἰς τὸν διώκτην Παῦλον εὗρεν ὁ Θεὸς νὰ κρύπτεται ἡ εὐγενεστέρα ψυχὴ μὲ τὴν θερμοτέραν πίστιν καὶ βαθυτέραν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον. Διὰ τοῦτο ὁ Χριστὸς ἠγάπησε τὸν διώκτην, καὶ τὸν ἠλέησεν ὅτι «ἀγνοῶν ἐποίησεν» ὅ,τι ἐποίησεν. Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνήντησε τὸν Παῦλον πρὸ τῶν πυλῶν τῆς Δαμασκοῦ. Τοῦ ὡμίλησε προσωπικῶς μὲ τὴν γλῶσσαν τῆς ἀγάπης, ποὺ γνωρίζει νὰ εἰσδύῃ εἰς τὰ ἀπώτερα βάθη τῆς καρδίας· τὴν κάνει νὰ πονᾷ, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀλλάξῃ, νὰ μαλακώσῃ, νὰ ἐξευγενισθῇ, νὰ εὕρῃ τὴν ὀρθήν της κατεύθυνσιν, νὰ παρουσιασθῇ ὅπως εἶναι πλασμένη τελεία, θεία.

«Σαούλ, Σαοὺλ τί μὲ διώκεις;» Καὶ ὁ Σαούλ, συνηθισμένος σὰν τοὺς Προφήτας νὰ διακρίνουν τὸν ἦχον τῆς φωνῆς τοῦ Θεοῦ, πληγωμένος ἀπ' αὐτόν, ἀντερωτᾷ: «Τίς εἶ, Κύριε;» Ἡ γλυκεῖα φωνὴ τοῦ Χριστοῦ συνέχισε: «Ἐγὼ εἰμὶ Ἰησοῦς, ὃν σὺ διώκεις», διότι ὁ διώκων τὴν Ἐκκλησίαν Του, διώκει τὸν Χριστὸν τὸν Ἴδιον. Ἕνα ἡφαίστειον ὁλόκληρον ἤνοιξε μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Παύλου. Συνήντησε τὸν Μεσσίαν· Ἐπληρώθη τὸ μεγάλο του ὄνειρον. Ἤκουσε τὴν φωνήν

Του, Τὸν «εἶδε» (Α'. Κορ. 9, 1, 15, 6), καίτοι τὰ μάτια του εἶχον πάθει ἀπὸ τὸ πλούσιο φῶς τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν δὲ βλέπωμεν μὲ τὰς αἰσθήσεις, τότε βλέπομεν καλύτερα τὰ ἀόρατα καὶ θεῖα. Ἡ ψυχή μας εἶναι πλασμένη διὰ τοιούτου εἴδους ὁράσεις, ἀρκεῖ νὰ τὴν ἀφήσουν ἐλευθέραν οἱ μικροεγωϊσμοὶ καὶ ἡ τυφλὴ προσκόλλησις εἰς τὰ γήϊνα.

Τὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς ζωῆς, ποὺ εἶναι καὶ σημεῖον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, διότι ἔπαιξε σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν ἐξέλιξίν της, τὸ ὀνομάζομεν Ἐπιστροφὴν τοῦ Παύλου. Ὀρθότερον θὰ ἦτο νὰ τὸ ὀνομάζωμεν «Μεταστροφήν», διότι πράγματι ἡ συνάντησις αὕτη τοῦ Χριστοῦ ἐν Δαμασκῷ ἤλλαξε ριζικῶς τὸ ὅλον εἶναι τοῦ Παύλου. Ὅλα τὰ προβλήματα καὶ ὅλα τὰ ὄνειρα τῆς ψυχῆς του τὰ εἶδε νὰ εὑρίσκουν τὴν λύσιν καὶ τὴν πλήρωσίν τους «ἐν τῷ Χριστῷ» καὶ «διὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ τὸν Χριστόν». Ὁ ἀγὼν τῆς ὑπολοίπου ζωῆς του εἶναι ἕνας: πῶς θὰ παραδώσῃ τὸν ἑαυτόν του τελείως εἰς τὸν Χριστόν, νὰ γίνῃ δοῦλος τοῦ Χριστοῦ. Τοῦτο θὰ εἶναι ὁ καλύτερος τίτλος τιμῆς διὰ τὸν Παῦλον, ὅπως ἦτο καὶ διὰ τοὺς Προφήτας. Τὰ πάντα εἰς τὴν ζωήν του (καταγωγήν, ἀξίωμα, ἀρετὰς) τὰ θεωρεῖ σκύβαλα καὶ ζημίαν «διὰ νὰ κερδίσῃ τὸν Χριστόν» (Φιλ. 3, 4-11). Διότι ἐν Χριστῷ ἔχει κανεὶς «πάντας τοὺς θησαυροὺς τῆς πίστεως» (Κολ. 2, 9-3).

Ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν

Ὅταν κανεὶς εὕρῃ ἕνα μεγάλον θησαυρὸν δὲν μπορεῖ νὰ τὸν κρατήσῃ μυστικόν. Πρέπει νὰ τὸν γνωρίσῃ καὶ εἰς ἄλλους, νὰ κάνῃ καὶ ἄλλους μετόχους τῆς χαρᾶς του ἐὰν θέλῃ νὰ τὸν εὐχαριστηθῇ πραγματικά. Καὶ ὁ Παῦλος, ποὺ ἐγέμισεν ἡ ψυχή του μὲ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, θέλει τώρα νὰ τὸν μεταδώσῃ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, τοὺς Ἰουδαίους, τοὺς συγγενεῖς του κατὰ σάρκα, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς Ἐθνικούς, διότι τώρα καὶ αὐτοὶ δὲν εἶναι «ξένοι». Ἐν Χριστῷ γίνονται ὅλοι υἱοί, οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ καὶ συμπολῖται τῶν ἁγίων (Ἐφ. 2, 19). Διὰ τοῦτο κατ' ἐντολὴν Κυρίου, ἀναλαμβάνει νὰ μεταφέρῃ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἐν Χριστῷ Σωτηρίας εἰς ὅλον τὸν τότε γνωστὸν κόσμον. Κέντρα ἐξορμήσεώς του ὑπῆρξαν τὰ μεγάλα πολιτικὰ κέντρα τῆς Μεσογείου: Ἀντιόχεια, Ἔφεσος, Φίλιπποι, Θεσσαλονίκη, Κόρινθος καὶ τέλος αὐτὴ ἡ πρωτεύουσα τοῦ μεγάλου Ρωμαϊκοῦ Κράτους, ἡ Ρώμη.

Παντοῦ διὰ τοῦ Κηρύγματός του ἵδρυσεν Ἐκκλησίας, ὥρισε ποιμένας ἵνα ποιμένωσι τοὺς πιστοὺς κατὰ τὴν ἀπουσίαν του, διότι ὁ ἴδιος ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ φεύγῃ ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν καὶ ἀπὸ χώρας εἰς χώραν ὅπως μεταδώσῃ εἰς πάντας τὸ Εὐαγγέλιον, «αἰχμαλωτίζων πᾶν νόημα (πάντα ἄνθρωπον) εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ», ὅπως αὐτὸς ἐπιάσθη αἰχμάλωτος ἐν Δαμασκῷ.

(Ἀκολουθεῖ)

ATLANTIC BANK OF NEW YORK

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

TOTAL RESOURCES OVER $50,000,000

Complete Banking Facilities

☆

MAIN OFFICE:

960 AVENUE OF THE AMERICAS

at 35th Street. Opposite Macy's

NEW YORK 1, N. Y.

Phone: OXford 4-5400

BRANCH OFFICE:

123 WILLIAM STREET

NEW YORK 38, N. Y.

Phone: REctor 2-0900

☆

Member Federal Deposit Insurance Corporation

Η ΑΝΟΡΘΩΣΙΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΤΡΙΠΟΔΑΚΗ

Γ΄.

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ἔργον τῶν γονέων καὶ τῶν τέκνων βασικὸν καὶ σωτήριον, εἶναι ἡ μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἡ μετὰ τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, συνεχὴς ἐπικοινωνία διὰ τῆς προσευχῆς καὶ λατρείας. Μάλιστα ἀπὸ τὴν ὥραν καθ' ἣν ἔλαβεν ὁ ἄνθρωπος τὴν ὕπαρξιν καὶ τὴν ζωήν, ἀπὸ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν, νέα στροφὴ δημιουργεῖται εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς καὶ νέα προβλήματα καὶ ἀνάγκαι δημιουργοῦνται διὰ τῆς εὐλογημένης συζυγίας καὶ νέοι διανοίγονται ὁρίζοντες καὶ νέοι γεννῶνται ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον, οἱ σύζυγοι ἔχουν ζωτικὴν ἀνάγκην νὰ διατηροῦν συνεχῆ ἐπικοινωνίαν μὲ τὸν δημιουργὸν καὶ κυβερνήτην τοῦ κόσμου, διὰ τῆς προσευχῆς.

Καὶ διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν Γραφικῶς, ἀδιαλείπτως, χωρὶς παῦσιν καὶ διακοπήν, ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας ἔχουν ἀνάγκην νὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ τὸν Αἰώνιον τῆς ἀνθρωπότητος Μεσίτην, μὲ τὸν Ἀρχιερέα Ἰησοῦν Χριστόν, προσερχόμενοι τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος καὶ τῆς ἀγάπης Του, ἵνα λαμβάνωσιν εὔκαιρον βοήθειαν.

Ναί, φίλοι μου, ἐὰν ὁ ναὸς εἶναι οἶκος προσευχῆς καὶ λατρείας καὶ ἐὰν εἰς αὐτὸν συμπροσεύχωνται οἱ πιστοὶ καὶ εὐχαριστοῦν τὸν Κύριον, ὡς μία οἰκογένεια, διὰ πᾶσαν δόσιν ἀγαθὴν καὶ πᾶν δώρημα τέλειον, καὶ ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, μὲ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα ἐπὶ κεφαλῆς, ἔχουν ἀνάγκην νὰ προσεύχωνται, διότι οὕτω πως μεταβάλλουν τὴν οἰκογένειαν εἰς ἁγίαν Ἐκκλησίαν καὶ ἀσφαλίζουν τὴν ἄγρυπνον τοῦ Θεοῦ συμπαράστασιν, ὁ Ὁποῖος διαβεβαιώνει ὅτι . . . ὅπου εὑρίσκονται δύο ἢ τρεῖς συγκεντρωμένοι ἐν τῷ ὀνόματί Του καὶ Ἐκεῖνος εὑρίσκεται ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν . . . ἐπιδαψιλεύων τὴν χάριν Του καὶ τὰς δωρεάς Του. Εἶναι Θεοῦ εὐλογία ἡ συγκέντρωσις τῆς οἰκογενείας, πρωΐαν καὶ ἑσπέραν, εἰς τὸ δωμάτιον τῆς προσευχῆς, καθὼς καὶ ὅταν κυκλώνουν τὴν τράπεζαν τοῦ φαγητοῦ, ὅλα τὰ μέλη νὰ εὐχαριστοῦν τὸν Θεὸν μὲ σύντομον καὶ θερμὴν δέησιν. Εἶναι σωτήριον ἔργον καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν νὰ προκαρτερῇ ἐπιμελῶς, νὰ ἐπιμένῃ ἡ οἰκογένεια, τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει καὶ τὰ αἰτήματά της, πᾶσαν ὑπόθεσιν καὶ ἀνάγκην, νὰ ἀναθέτῃ καὶ νὰ ἐμπιστεύεται εἰς τὸν Κύριον, ὁπότε Ἐκεῖνος πλουσίως θὰ ἐπιχορηγῇ τὰ εὐεργετήματά Του εἰς τὰ πιστὰ καὶ ἀφωσιωμένα τέκνα Του, διότι Αὐτὸς ἐπαναλαμβάνει καὶ λέγει . . . αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν, κρούετε καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν . . .

Τὴν Κυριακήν, ἡμέραν κοινῆς προσευχῆς καὶ ὁμαδικῆς τῷ Θεῷ λατρείας, κατὰ τὴν ρητὴν ἐντολήν, ὁ Ἱερὸς Ναὸς εἶναι ἕτοιμος νὰ δεχθῇ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα . . . σὺν παντὶ τῷ οἴκῳ αὐτῶν . . . μὲ ὅλα τὰ παιδιά των, ἐκτὸς μόνον τῶν ἀσθενῶν, ἵνα ὁμοθυμαδόν, μὲ μίαν ὅλοι μαζὶ ψυχὴν καὶ καρδίαν λατρεύσουν τὸν Κύριον, ἵνα ἀσφαλίσουν τὴν χάριν Του καὶ τὰς εὐλογίας Του, ἵνα ἐφοδιασθοῦν μὲ τὰς δωρεὰς καὶ τὰ θεῖα χαρίσματα τοῦ Παναγίου Του Πνεύματος, ὅλως ἰδιαιτέρως τὸν φωτισμόν, τὸν ἁγιασμόν, τὴν θείαν σοφίαν καὶ δύναμιν.

Ἔργον ἀκόμη ἐπειγούσης ἀνάγκης καὶ βασικῆς σπουδαιότητος διὰ τοὺς συζύγους καὶ τὰ παιδιά των, εἶναι ἡ συστηματικὴ καὶ ἐπιμελημένη συμμετοχή των εἰς τὰ σωτήρια μυστήρια, μετανοίας, ἐξομολογήσεως καὶ ἁγίας κοινωνίας, μὲ εἰλικρίνειαν καὶ συναίσθησιν, μὲ φόβον Θεοῦ, ἀγάπην καὶ πίστιν.

Ἐὰν ἡ καθαριότης τοῦ σώματος καὶ ἡ τροφὴ εἶναι ἀσφάλεια τῆς ὑγείας καὶ τῆς ζωῆς, τὰ μυστήρια ταῦτα εἶναι ἀποκλειστικὰ μέσα τῆς θείας ἀγάπης, διὰ τῶν καθαρίζεται ὁ ἄνθρωπος ψυχικῶς, συγχωρεῖται ὁ ἁμαρτωλός, ἑνώνεται μὲ τὸν Θεὸν καὶ ἀσφαλίζει Αὐτὸν ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ τῇ ζωῇ του . . . ζῇ ἐν Χριστῷ καὶ ὁ Χριστὸς ζῇ κατὰ τὴν Γραφήν, ἐν αὐτῷ. . . . Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγραφῇ ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐφροσύνη μὲ τὴν ὁποίαν γεμίζει ἡ καρδία τῆς μάννας καὶ τοῦ πατέρα ποὺ ἐξομολογοῦνται τὰς ἁμαρτίας των εἰς τὸν πνευματικὸν καὶ μεταλαμβάνουν ἔπειτα τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Καθὼς ἐπίσης εἶναι ἀπεριγράπτως εὐεργετικὴ ἡ ἁγιαστικὴ ἐπίδρασις τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς ψυχάς, εἰς τὴν σωματικὴν ὑγείαν, εἰς τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ἀκολουθοῦν ὄχι τοὺς λόγους, ἀλλὰ τὸ παράδειγμα τῶν γονέων καὶ ἐξομολογοῦνται καὶ κοινωνοῦν συστηματικῶς.

Μὲ τὴν προσευχήν, τὴν λατρείαν καὶ τὴν μυστηριακὴν τῆς οἰκογενείας ζωήν, μία ἀτμόσφαιρα ἁγιότητος δημιουργεῖται μέσα εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ οἱ μὲν γονεῖς ἀναδεικνύονται ζωντανὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, εὐσυνείδητοι Χριστιανοί, τὰ δὲ παιδιά, ὅπως ὁ Χριστὸς εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ αὐξάνουν . . . σοφίᾳ καὶ ἡλικίᾳ, ἡ δὲ χάρις τοῦ Κυρίου ἐπισκιάζει αὐτὰ καὶ προοδεύουν πνευματικῶς καὶ ἐξελίσσονται εἰς προσωπικότητας ἁγίων, καύχημα τῶν γονέων καὶ δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Θ' ἀνορθωθῇ ἡ χριστιανικὴ οἰκογένεια πέμπτον, ἐὰν οἱ σύζυγοι θέσουν ὡς σκοπὸν τῆς ζωῆς των τὴν ἀμοιβαίαν ἐκτίμησιν, τὴν βοήθειαν καὶ τὴν ἀγάπην ἀφ' ἑνός, τὴν τεκνογονίαν καὶ χριστιανικὴν τεκνοτροφίαν κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ ἀφ' ἑτέρου.

Ὅλοι ἀναγνωρίζομεν ὅτι κανένας μας δὲν εἶναι

(Συνέχεια εἰς σελίδα 139)

What Type of Christians Are We?

By HIS EMINENCE ARCHBISHOP IAKOVOS

"For all seek their own, and not the things which are Jesus Christ's."
(Philippians 2:21)

This sermon was specially written by Archbishop Iakovos for a volume commemorating the Tenth Anniversary of the National Council of Churches of Christ in the United States, which will be published shortly.

THE question above is justified by the condition of our society. All the Christians of our age "seek their own and not the things which are Jesus Christ's." This is true, not only regarding the laity, but also those who profess that they "seek the things which are Jesus Christ's" because of their zeal and Christian endeavor.

Since the day that the soldiers divided the Garments of Christ (John 19:23) at the base of the Cross, upon which He was giving up the Spirit, until today, those who are guarding Jesus continue to "seek their own." Nothing has changed.

Christ is nothing less than the Signal, the complete calling in all our "Ecclesiastical" endeavors. Woe be to all of us, if a penalty was imposed each time the name of God was used in vain. We would be amongst the most condemned because as "Churches" we continually disguise our sins under the pretext that we are laboring for Christ.

I don't think it is necessary for anyone of us to ask how sincere we are to ourselves.

We not only fail to seek those things which are Christ's, but also those which are our own as Christians, because as Christians we should seek nothing more than Christ and that He be the Vineyard and we the vines. Of our own we have no life; He is the Life. However, so many of us, who preach Him as our Saviour and Redeemer, and who over-emphasize faith, can readily describe ourselves with the words of St. Paul: "And the life which I now live in the flesh, I live by the faith of the Son of God." (Gal. 2:20)

Do we as "Churches" do anything better in the present situation? The answer to this question is given by today's reality. Never before have there been so many efforts on behalf of Churches to approach one another, as in the period following the last World War.

All the "Churches" have embarked on "Ecumenical" movements. All the "Churches" are striving and seek with anguish to find themselves closer to other Churches. However, they all stand firmly on their own grounds waiting for the others to make the move, because "they seek their own and not the things that are Jesus Christ's."

Thus we are confronted with an "Ecclesiastical" condition that could not claim a better title than "non-eumenical ecumenism." The Ecumenical movements are steadily becoming less ecumenical and are in danger of being drowned in the shallow waters of denominational ecumenism. It would say that it is time to have a personal re-appraisal, but I do not dare, because only the "spiritual man" can appraise and judge all things and consequently himself. (I Cor. 2:15). Are we spiritual men in the sense that St. Paul states, or are we rather "natural men"? I ask this question because "which things also we speak are usually the wisdom which man's wisdom teacheth and not which the Holy Ghost teaches." (I Cor. 2:13)

To convince ourselves of this fact it is not necessary to refer to books, periodicals, newspapers or the sermons of others. Ours are sufficient. Our discussions, our words as well as our deeds seemingly fulfil this need. How much of the Spirit of God is truly in our sermons? How many of us seek and ask for "the things which are of Christ Jesus and not our own?"

I am afraid that the Christians of the present era are in the category of those children described by the Evangelist Matthew in the 11th Chapter of his Gospel. I quote it in its entirety because it is an excerpt from one of our Lord's sermons: "But whereunto shall I liken this generation? It is like unto children sitting in the markets calling unto their fellows and saying: 'We have piped unto you and ye have not danced; we have mourned unto you and ye have not lamented.'" (Matt. 11:16-17)

We belong in this category not only as individuals, but also as "Churches," because of the meaning we give to the word "Church" in our day.

If you do not like the term "Childish Christians," try to find a comparable one, but in essence that is what we are. When we do not seek our own directly, we ask for them indirectly to the tune of "we piped unto you and ye have not danced; we have mourned unto you and ye have not lamented."

The result of our partitive tactics and polity, is the fact that we have kept ourselves isolated and distant from Christ to such a degree, that we have commenced to wither (John 15;6) and manifest symptoms of such spir-

itual stagnation that we are today threatened by an uprooting from the Vineyard and not by the hands of Christ (that would be right), but by the hands of each other or those of the invisible enemies of Christ.

To the latter, we ourselves many times give shelter. We harbor within us not only partitive and separatistic tendencies, but often-times our thoughts are so rationalistic and secular, that in essence they are not different from the materialistic beliefs of the ungodly and the antichrists. Then we do make efforts not to convey this type of an impression, we become so general, so indefinite in quality, terming ourselves, for instance, "Religious Cosmopolitans," "Freethinkers," "Liberals" and "Friends of Peace," that we do not differ at all from the enemies of Christ and Christianity. This is what happens when we forget the teachings of the Lord as He meant them: "Think not that I am come to send peace on earth; I came not to send peace, but a sword." (Matt. 10:34)

I think it is time to return to the proper order of things, and as the foremost principle of this most important endeavor, I would like to introduce the question, which I have used as a title of this talk: "What type of Christians are we?" Primarily we owe it to ourselves to supply the answer to this question. Are we Christians of Christ, or Christians of the "Churches" to which we belong, and consequently Christians who seek their own and not the things which are Jesus Christ's? If we are of Christ, we are also of His Church, because the Church is Christ Himself; not the invisible Christ, but Christ Who yesterday and today is the same, and unto the ages. Christ Who emphasized that "God is not the God of the dead but of the living." (Matt. 22:32)

In speaking to the faithful of Corinth, St. Paul says: "Ye are the Body of Christ and members in particular." (I Cor. 12:27) Besides this truth, St. Paul gives two more descriptions as follows:

1) "that those which bind the Body of Christ, the visible Body of Christ is the one hope, one Lord, one faith, one Spirit by which we are baptized in one Body and from which we all are made to drink" (Ephesians 4:4)

and 2) "the foundation, which are the apostles, and the prophets [that is Holy Tradition] with Jesus Christ as the Cornerstone, in Whom all the building fitly framed together groweth into a Holy Temple in the Lord."

The Christians of Christ are in constant contact, in the closest of bonds and in continuous unity with Christ. This is their chief characteristic. The Lord testified to this saying: "He that eateth my flesh anl drinketh my blood, dwelleth in me and I in him." (John 6:5)

The Christians of Christ draw their inspiration only from the words and teachings of Christ. The Lord Himself demands this: "The words that I speak unto you, they are spirit and they are life. But there are some of you who believe not." (John 6:63-64)

I am afraid that we, the Christians of today, are rather those who believe not and for this reason we seek our own rather than the things which are Jesus Christ's.

The purpose of my talk today was not to end with this conclusion, but rather to use this conclusion as a commencement of a new journey as Christians and as "Churches," which have a profound and complete cognizance of their obligations as Christians. It is imperative that we journey toward the Cross, which casts very dark and heavy shadows upon us as it did upon those who crucified Him. We must journey toward the Cross and kneel before this Holy Symbol, not to cast lots for the garments of Christ, but to see if we are able and capable to guard and avoid tearing the coat of Christ. (John 19:24)

When we see that the coat continues to remain one seam, woven from the top throughout (John 19:23), we must make efforts to be clothed with this coat. Let us seek to clothe our nakedness and let us try to warm our hearts with the warmth of Christ; with the warmth that comes as a result of unity in Christ after having finally clothed ourselves with Christ as St. Paul stated: "For as many of you as have been baptized into Christ have put on Christ." (Gal. 3:27)

Only by really having put on Jesus, can there be hope that we shall truly "seek the things which are Jesus Christ's."

THE ORTHODOX OBSERVER
Announces the Publication of
a New Classical Study

Religion in Plato and Cicero

By
JOHN E. REXINE
Department of Classics, Colgate University
and
Editor of "Books and You," The Orthodox Observer
Published by the Philosophical Library of New York

$2.75 per copy

Copies may be ordered from:
The Holy Cross Bookstore
50 Goddard Avenue
Brookline 46, Massachusetts
or
John E. Rexine
P.O. Box 92
West Roxbury 32, Massachusetts

Please enclose remittance with your order.

ORTHODOXY AND HELLENISM

On March 29 and 30, Archbishop Iakovos visited Washington on an important trip. By invitation of President Eisenhower, His Eminence delivered the invocation at the March 29 General Session of the White House Conference on Children and Youth at the Mayflower Hotel. On the following day, Archbishop Iakovos visited Vice-President Nixon at the Capitol and gave the prayer before the opening of the Senate that noon, after being introduced by the Vice-President. The texts of the prayers are given below.

During this same visit, His Eminence was guest of honor at a luncheon given by Senator Saltonstall of Massachusetts, in his office. The occasion was an opportunity for the Archbishop to become personally acquainted with some prominent Republican Senators. Present at the luncheon were: Senators Briggs of New Hampshire, Case of South Dakota, Cooper of Kentucky, Mundt of South Dakota, Goldwater of Arizona, and Mrs. Smith of Maine.

Archbishop Iakovos' invocation at the General Session of the White House Conference of Children and Youth on March 29 was as follows:

In the name of the Father and of the Son and of the Holy Ghost. Amen.

O Lord of our Fathers, omniscient preacher and omnipotent saviour, to Thee we bow our heads and to Thee we lift our minds and souls.

Look upon us in tenderness, goodness and mercy and accept our humble supplications, for it is only in Thee that we find guidance, success and strength.

Guide all of us here today so that we may without any deviations face the crucial issues pending before us and try to find the proper answers and solutions.

Inspire us in our deliberations so that we may conduct them in Thy Spirit and in full understanding of Thy Holy Will.

Give Thy wisdom to the parents and the stewards of our children so that they bring them up in education and admonition as Thou hast ordained.

Teach our young people the value of virtue, of purity and of the disciplined and obedient life.

Fortify them to understand and overcome their problems, to combat and defeat temptations and to prove themselves worthy of Thy heritage and of the legacy of the founding fathers of our Nation.

Be ever with them; show them the path to righteousness, truth and chastity so that they may attain their goal in life and fulfill their mission to its entirety.

Bless this Conference, O Lord, and enable its members to work to the best of their capacities for the benefit of our children and youth, the custodians of the future of our country.

For Thou art the Way, the Truth and the Life from all ages to all ages. Amen.

This is the prayer given by His Eminence at the Senate on March 30th:

God of our fathers and of all nations, Governor and Lord of the universe: It is to Thee that we offer our petitions and supplications at all times. Inspire, we beseech Thee, and illumine the minds and the hearts of our Senators, so that they may perceive in clarity and in the fulness Thy will, and may conform themselves and their will to Thine. Guide them through the political and spiritual confusion of our times, lest they fall short of Thy commandments and of the trust and expectations of our people. Fortify them in their continuous struggle for the prevalence of justice and peace at home and abroad. Strengthen them, so that they may act and may legislate in prudence, in wisdom, and in full accordance with Thy statutes and with the Constitution of our Nation. Be ever with them, and enable them to serve our country and our people to the best of their ability and of their judgment.

Omnipotent and omniscient Lord, bless Thou the sessions of this Senate, so that the deliberations herein may be fruitful, salutary, and ever-edifying for the prestige of our Nation, whose trust is in Thee.

For Thou art the Master of masters and the Ruler of rulers, and to Thee we ascribe all glory, honor and adoration, now and evermore. Amen.

* * *

Archbishop Iakovos has made the following announcements in reference to Archdiocese personnel:

Deacon Philip Koutoufas, who was ordained a priest on April 24, will become the Presbyter of the Church of St. Gerasimos in New York City.

Replacing Reverend Koutoufas in the Archdiocese will be Deacon Philotheos Karametsos, a graduate of the Theological School of the University of Athens, who arrived in New York City from Greece a short while ago to assume his new duties.

Bishop Germanos of Constantia, who has served for several years as Auxiliary Bishop of the Greek Archdiocese, will go to St. Basil's Academy to supervise the re-organization of that institution. The "Orthodox Observer" and the personnel of the Greek Archdiocese extend their best wishes and their affection to His Grace

'Ο 'Αντιπρόεδρος τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν 'Αμερικῆς 'Εξοχ. Richard Nixon παρουσιάζων τὸν Σεβ. 'Αρχιεπίσκοπον ἡμῶν 'Αμερικῆς κ. κ. 'Ιάκωβον εἰς τὴν Γερουσίαν, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ὁ 'Αρχιεπίσκοπος ἀνέπεμψε προσευχὴν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς (30 Μαρτίου 1960). Δεξιᾷ ὁ 'Εφημέριος τοῦ Παρεκκλησίου τῆς Γερουσίας καὶ ἀριστερᾷ εἷς Γερουσιαστής. 'Ο Σεβ. 'Αρχιεπίσκοπος ἀνέπεμψεν ἐπίσης τὴν προσευχὴν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τῆς Παναμερικανικῆς Συσκέψεως "White House Conference of Children and Youth" (29 Μαρτίου 1960, Washington, D. C.).

in his new position. The beloved Bishop will be greatly missed by all of us.

The Very Reverend Archemandrite Timothy Haloftis of the Church of St. Eleftherios in New York City will come to the Greek Archdiocese as the new Chancellor.

Reverend George J. Bacopoulos of the SS. Constantine and Helen Church in Detroit, Michigan, will assume new pastoral duties in New York City, and will also be at the Greek Archdiocese, and at our new offices in the Inter-Church Center, 475 Riverside Drive, as liaison between the Archdiocese and the National and World Council of Churches.

* * *

The Greek Archdiocese Pilgrimage to the Ecumenical Patriarchate sailed from New York on April 19 aboard the S.S. Queen Frederica. The Pilgrimage made a stop in Boston on April 20 to pick up more passengers and will also make stops in Gibraltar on April 27, and in Naples and Messena on April 29. Arrival at Piraeus will be Sunday, May 1, and the Pilgrimage will visit the Ecumenical Patriarchate on May 3 and 4. The return to Piraeus on May 5 will mark the end of the Pilgrimage proper.

* * *

An art exhibition will be given by Miss Nitsa Savramis at the St. Moritz Hotel from May 1 to May 10. Miss Savramis, who came to this country from Greece a few years ago, studied art at the Metsovian Institute in Greece and was also a pupil of the famous artist Umberto Argyros. Her specialty is paintings in oils. The hours of the exhibit will be 3:00 P.M. to 8:00 P.M. on the opening day, and 10:00 A.M. to 8:00 P.M. on the following days.

Miss Savramis has exhibited her work widely in Europe and has held two previous exhibitions in New York. She has also illustrated children's books of the Greek Archdiocese Sunday School Series.

* * *

His Holiness, The Ecumenical Patriarch sent the following telegram on the occasion of the meeting of the Canonical Eastern Orthodox Hierarchy which met at the Greek Archdiocese on March 15, 1960:

His Eminence Archbishop Iakovos of America:

We congratulate you on the convocation of our beloved brother Orthodox Hierarchs. We wish you every blessing from above.

Patriarch Athenagoras

The next meeting of the Orthodox Hierarchy will take place on June 7 at the Greek Archdiocese with Archbishop Iakovos again presiding. At that time, the Committee which was appointed to study the formation of a Standing Conference of Orthodox Bishops in America, and other matters, will submit its report.

* * *

His Holiness Athenagoras I has now announced that the Pan-Orthodox Council, which was originally planned for this summer, will be held on the Island of Rhodes in September, the exact date to be announced later. Apparently the Council will be broader in scope than was originally intended. Advices from the Ecumenical Patriarchate indicate that, in addition to the Autocephalous Churches, the Post-Chalcedon Churches of the Armenians, the Copts, the Ethiopians, and the St. Thomas Church of Malabar in India, as well as other Eastern Churches, will also be invited.

The indications are that the Council will also be closely followed by the Roman Catholic, Anglican and Protestant Churches to ascertain the authoritative position of Orthodoxy in reference to themselves and to the ecumenical movement in general.

* * *

On April 18, the evening before the departure of the Pilgrimage, a Benefit Ball was held on the S.S. Queen Frederica which was generously donated for this purpose by the Home Lines, to raise money for the Scholarship Fund that will enable Greek Orthodox boys and girls of 12 to 14 years of age in this country to visit Greece this summer and to see and exeprience for themselves what life is like there. This wonderful trip will enable our boys and girls to see the beauty, the grandeur and the antiquity of eternal Greece.

The Benefit Ball on the Queen Frederica was given the poetical name "On the Golden Bridge.' This title, as Archbishop Iakovos pointed out, symbolizes the span uniting two traditional strongholds of democracy: Greece and the United States.

* * *

On April 29 and 30, and on May 1 a performance of *Oedipus Rex* will be given at the Clark Auditorium of the YMCA in New York City. This play will be produced and directed by Athan Karras who will also act in it with Pauline Manning. It will feature a new translation by C. A. Trypanis, and the music will be conducted by Chris E. Costantakos. This performance has been given elsewhere under the same direction with great success, and has been recommended by the Greek Archdiocese.

Η ΑΝΟΡΘΩΣΙΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ σελίδος 134)

οὔτε τέλειος, οὔτε ἱκανὸς κατὰ πάντα, ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ ἀνάγκην τῆς βοηθείας τῶν ἄλλων, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συμπαραστάσεώς των. Οἱ σύζυγοι, τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα ποὺ ἥνωσαν τὴν ζωήν των μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐργασθῇ ὁ ἕνας διὰ τὸν ἄλλον, ὥστε νὰ συμπληρωθοῦν καὶ νὰ ὁλοκληρωθοῦν ἐν τῷ γάμῳ καὶ εἰς προσωπικότητας πλήρεις ν' ἀναδειχθοῦν, καὶ τὰ τέκνα των εἰς ἁγίας προσωπικότητας ν' ἀναδείξουν, εἶναι ἀνάγκη νὰ βοηθοῦν συνεχῶς μὲ πνεῦμα ἀγάπης καὶ καλωσύνης, ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, εἰς τὰ προβλήματα, εἰς τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἀνάγκας τῆς καθ' ἡμέραν ζωῆς. Μελετῶντες τὴν οἰκογενειακὴν ζωήν, ἐλλείψεις καὶ ἐλαττώματα, ἀξιώσεις καὶ ἰδιοτροπίας, λόγια πικρὰ καὶ τρόπους ὄχι καλοὺς ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, θλίψεις, πικρίας, στενοχωρίας καὶ πόνους ἀπὸ τὸ ἄλλο, βάρη οἰκογενειακὰ καὶ οἰκονομικὰς δυσκολίας, τόσον συχνὰ μέσα εἰς τὴν οἰκογένειαν ἐξ ἄλλου θὰ εὕρωμεν. Ἐγωϊσμοὺς ἄλλοτε, θυμόν, πείσματα, ἐχθρότητας, μίση καὶ παραλόγους ἀπαιτήσεις θὰ συναντήσωμεν. Μὲ ποῖον τρόπον οἱ χριστιανοὶ σύζυγοι θὰ διορθώσουν τὰ πάντα, καὶ μὲ ἑνότητα καὶ εἰρήνην εἰς τὴν οἰκογενειακὴν θὰ προχωρήσουν ζωήν; Ἐὰν προσφέρουν βοήθειαν πρόθυμον, ἀγάπην ἐγκάρδιον καὶ καλωσύνην ὁλόψυχον ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον. Ἐὰν συγχωροῦν, ἐὰν ἀνέχωνται, ἐὰν ὑπομένουν, ἐάν, ὅπως εἶπεν ὁ Χριστὸς . . . ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζωσιν. Ἐὰν τὸν χρηστὸν τοῦ Κυρίου ζυγὸν φέρουν καὶ ὁ ἀνδρας καὶ ἡ γυναῖκα μὲ αὐταπάρνησιν. Ναί, μόνον τότε ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ θὰ πληροῖ τὰς καρδίας των καὶ ἡ χαρὰ τοῦ Κυρίου θὰ εὐφραίνῃ τὰς ψυχάς των.

Κεφάλαιον ἀνυπολογίστου ἀξίας ἔρχεται ἔπειτα, ἡ οἰκογενειακὴ τιμὴ καὶ ὑπόληψις, ἡ διασφάλισις τῶν ὁποίων τοὺς γονεῖς καὶ τὰ τέκνα εἰς ἁγίαν Ἐκκλησίαν, εὐλογημένον τοῦ Κυρίου βασίλειον θ' ἀναδείξῃ. Πόσον ἀξίζει νὰ ἐκτιμᾷ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, πόσον ἀξίζει ἡ οἰκογενειακὴ τιμὴ καὶ ὑπόληψις, μᾶς τὸ λέγει ὁ Θεὸς μὲ τὰς ἐντολάς Του, τετάρτην καὶ ἑβδόμην, μᾶς τὸ βεβαιώνουν τὰ σοφὰ τοῦ λαοῦ ἀποφθέγματα. Ἐπειδὴ δὲ ἀκριβῶς καὶ εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἡ χριστιανικὴ οἰκογένεια ὑστερεῖ καὶ μὲ ὅσα ἀκούονται καὶ γράφονται καθημερινῶς, ὅλοι πονοῦμεν καὶ ἀνησυχοῦμεν, ὅλως ἰδιαιτέρως τονίζομεν τὴν ἐπείγουσαν ἀνάγκην ν' ἀνορθωθῇ καὶ νὰ ἀναθεμελιωθῇ ἡ οἰκογένεια καὶ εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς τιμῆς.

Καὶ διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν ἁπλᾶ καὶ καθαρά, ἐὰν ὁ οἰκογενειακὸς θεσμὸς θεμελιωθῇ εἰς τὰς ἠθικὰς καὶ χριστιανικὰς ἀξίας, θὰ σωθῇ, ἐὰν ὅμως ὄχι, τότε καὶ ἡ οἰκογένεια καὶ ἡ κοινωνία εἰς σωροὺς ἐρειπίων θὰ μεταβληθοῦν, διότι τὸ λέγει ὁ Θεὸς καὶ τὸ βεβαιώνει ἡ ἱστορία.

(Συνεχίζεται)

BOOKS AND YOU

JOHN E. REXINE, Editor
Member of the Faculty, Department of Classics
Colgate University, Hamilton, N. Y.

CORTINA'S MODERN GREEK IN 20 LESSONS (illustrated). By George C. Pappageorge and Philip D. Emmanuel. New York: R. D. Cortina Co., Inc., 1959. Distributed by Garden City Books, Garden City, N. Y. Pp. 288. $2.95.

This is the latest in a series of self study language books from the famous Cortina Academy. With the recent publication of translations into English of such substantial figures in modern Greek literature as Elias Venezis *(Beyond the Aegean)*, Stratis Myrivilis *(The Mermaid Madonna)*, and Nikos Kazantzakis *(Zorba the Greek, The Greek Passion, Freedom or Death,* and most recently *The Odyssey: a Modern Sequel)*, the study of the modern Greek language has been given added impetus. The impact of tourism has also added weight to the argument for more language study and the necessity for foreign language in international relations. This has naturally affected the study of modern Greek.

Cortina's Modern Greek in 20 Lessons was composed by two distinguished Greek-American scholars and teachers, Dr. George C. Pappageorge, who is a Lecturer in Modern Greek language and literature at Columbia University, and Philip D. Emmanuel, Lecturer in Modern Greek History and Civilization at Columbia University and Director of Education and Greek Letters of the Greek Archdiocese of North and South America, as well as professor at the Teachers College of the Greek Archdiocese. Both men are highly qualified by academic competence and practical experience to produce a realistic approach to the study of modern Greek, which study has often been impeded rather than helped by classical scholars and less enlightened supporters.

There has been a desperate need for a book like *Cortina's Modern Greek in 20 Lessons* for some time now. Anyone who has tried to teach a course in the modern Greek language knows how difficult, if not impossible, it has been to obtain a textbook that is realistic and pedagogically sound for English-speaking students.

The authors face the modern Greek language problem squarely and admit honestly that demotic Greek *(demotike)* has won the day and that puristic Greek *(katharevousa)* is limited to official documents, editorials, and news reports. Consequently, this is a book which uses the natural method to teach the student *demotike.*

The book consists of six basic parts: (1) "The Guide to Pronunciation," which explains the sound pattern of Greek in a simple practical way without the mysterious (to many students) phonetic alphabet; (2) "The Basic Sentence Patterns," illustrating forcefully but effectively the main sentence constructions and the most important and common uses of the various parts of speech. These basic sentences are completely cross-referenced with the outline of grammar that is given at the end of the book; (3) "The Twenty Lessons" use the natural method of learning the Greek language and have a continuity of subject material which attracts the mature student and introduces him to characteristic features of Greek life. Cast in the form of a series of conversations which feature a philhellene, William Smith, the lessons utilize a vocabulary that is both general and specific. Each lesson has the Greek on the left hand page and on the right hand page the phonetic transcription of the Greek along with the English translation. This procedure is followed in Lessons 1-16. Beginning with Lesson 17 and proceeding to the final Lesson 20, the conversations take up the entire lesson and no transcriptions or tranlations are given except for some possibly difficult material which is explained and/or translated in the notes. These last four lessons center around subjects of historical, cultural, and practical interest; (4) "A Reference Grammar" for both the puristic and demotic Greek language; (5) A "List of Irregular Verbs"; (6) A two-way Greek-English and English-Greek Dictionary of more than 5,000 words. This "dictionary" is by far the most comprehensive vocabulary that this reviewer has ever seen in a recent textbook of modern Greek.

With a trained teacher in modern Greek, this book becomes an extremely valuable and extremely useful means for the learning of modern conversational Greek. There have been too many modern Greek textbooks which have prepared the student to read only puristic Greek and have been ineffective for the learning of conversational Greek (demotike). This book represents a healthy break away from stifling, outmoded language teaching and makes a fresh start for teaching modern Greek as a living spoken language is accord with the latest and most effective methods of modern language teaching. There are a few discrepancies (συναίτερος should read συνέταιρος p. 85, the narrow translation of ὑπάλληλος as clerk p. 110, ἔπος should read ἔπος on p. 116) but these are minor observations compared with the enormous contribution this book makes for the really effective teaching and learning of modern Greek.

SYMBOLISM IN LITURGICAL ART. By LeRoy Appleton and Stephen Bridges. Introduction by Maurice Levanoux. New York: Charles Scribner's Sons, 1959. Pp. vi, 120. Illustrated. $3.50.

This book is not a profound book on the deeper meanings of symbolism in liturgical art but rather its primary purpose is to serve as a practical handbook that embraces, explains, and illustrates the 134 symbols most generally utilized in Christian religious art and liturgical practice. As such it serves its purpose more than adequately.

The drawings that embellish this book and naturally form an integral part of it are simply but handsomely executed. Each drawing seeks to be not a replica of any one use but rather a generalized though accurate rendering of the basic elements of the symbol. The drawings are naturally based on a careful study of the way the symbol has been used in art.

The text performs the function of explaining the symbol lucidly, directly, and succinctly. The relevant Biblical and Patristic references are cited in both the King James and Douai Versions of the Bible.

Arranged alphabetically from A to X, this volume constitutes a very handy reference book for artists, architects, designers, teachers and students of religion and the general interested reader. A brief bibliography and index are also included.

LeRoy H. Appleton, who is an artist and typographer, and Stephen Bridges, who is a designer of stained glass and a lifetime student of liturgical practice, are to be commended for producing a valuable, handy reference book of *Symbolism in Liturgical Art.* The appeal of this kind of presentation should be widespread.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὸ Νέον Πατριαρχ. Μέγαρον ἐν Κωνσταντινουπόλει

Ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. κ. Ἀθηναγόρας Α΄. ἀπέστειλε πρὸς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἰάκωβον, τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

«Ἀναγγέλλομεν συγκεκινημένοι ὅτι κατὰ τὸ Προσκύνημα θέλομεν ὁμοῦ καταθέσῃ τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ νέου Πατριαρχικοῦ Μεγάρου πρὸς τιμὴν τῶν προσκυνητῶν καὶ ὁλοκλήρου τοῦ προσφιλοῦς κλήρου καὶ τῆς ὁμογενείας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς.

Ὁ Πατριάρχης
† ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ Α΄.»

Ἅγιον Μύρον

Ἐπὶ ἐπιβλητικῇ τελετῇ, κατὰ τὴν ἀρχαίαν Βυζαντινὴν παράδοσιν κατόπιν τετραημέρου προετοιμασίας καὶ ἀγρυπνίας μετὰ προσευχῶν, τῇ Μεγάλῃ Πέμπτῃ, καθηγιάσθη ὑπὸ τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἡ παρασκευασθεῖσα νέα ποσότης Ἁγίου Μύρου. Εἰς τὴν ἀρχαιοπρεπῆ τελετὴν παρέστησαν, ἐκτὸς ἄλλων ἐπισήμων καὶ ἀντιπροσώπων τῆς Ὁμογενείας καὶ οἱ ἐξ Ἑλλάδος ἐπὶ τούτῳ προσελθόντες Σεβασμιώτατοι Μητροπολῖται: Κρήτης Εὐγένιος, Ἀττικῆς Ἰάκωβος, Ρόδου Σπυρίδων, καὶ Καρπάθου καὶ Κάσου Ἀπόστολος.

Πάσχα — Προσκύνημα

Μετὰ πατρικῆς χαρᾶς ἡ Α.Θ. Παναγιότης καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀναμένουν τοὺς ἐξ Ἀμερικῆς Προσκυνητάς. Ἑκατοντάδες Προσκυνητῶν ἐξ ἄλλου ἐπεσκέφθησαν τὴν Πόλιν καὶ τὸ Πατριαρχεῖον κατὰ τὸ Πάσχα, τὸ ὁποῖον ἐπανηγυρίσθη ἐν βαθυτάτῃ κατανύξει καὶ ἀρχαιοπρεπῆ τάξει.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Εἰς διαδοχὴν τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Λαοδικείας Τρύφωνος Γράεμπ, παλαιοῦ τροφίμου τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐξελέγη ὁ Ἀρχιμανδρίτης Γαβριὴλ Δαμιάν, ἡλικίας 69 ἐτῶν, ἀπόφοιτος τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας Πετρουπόλεως καὶ ἐπὶ εἰκοσαετίαν διατελέσας Πρωτοσύγκελλος τῆς ἱστορικῆς ταύτης Μητροπόλεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Κατόπιν μακρᾶς καὶ βαρείας ἀσθενείας, τῇ 10ῃ Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. καὶ εἰς ἡλικίαν 88 ἐτῶν, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ Καθολικὸς Πατριάρχης πάσης Ἰβηρίας Μελχισεδὲκ ὁ Γ΄.

Ἡ Ἱερὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ταύτης Σύνοδος, εἰς ἣν ἔλαβον μέρος καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ ὡς καὶ ἀντιπρόσωποι καὶ ἐπίτιμοι ξένοι τῶν Ἐκκλησιῶν Ρωσσίας καὶ Βουλγαρίας, συνελθοῦσα τὴν 20ὴν Φεβρουαρίου ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς Τιφλίδος, ὁμοφώνως ἐξέλεξεν ὡς Πατριάρχην τὸν Μητροπολίτην Βατοὺμ Ἐφραίμ, Ἱεράρχην λόγιον καὶ αὐστηρὸν τηρητὴν τῶν Ὀρθοδόξων Δογμάτων καὶ Κανόνων.

Ὁ Μακαριώτατος Ἐφραὶμ ἀνήγγειλε τὴν ἐκλογήν του διὰ τῆς εἰρηνικῆς αὐτοῦ ἐπιστολῆς πρὸς τὴν Αὐτοῦ Θειοτάτην Παναγιότητα τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. κ. Ἀθηναγόραν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Τὸν παρελθόντα μῆνα Μάρτιον ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον κατόπιν σοβαρᾶς ἐγχειρήσεως προστάτου καὶ εἰς ἡλικίαν 74 ἐτῶν ὁ Γέρων Σκευοφύλαξ τοῦ Παναγίου Τάφου Ἀρχιμανδρίτης Κυριακὸς Σπυριδωνίδης.

Ὁ ἀοίδιμος, νεώτατος τὴν ἡλικίαν, σπουδάσας ἐν τῇ ἐν Ἱεροσολύμοις Ἱερατικῇ Σχολῇ καὶ καταταχθεὶς εἰς τὴν Γεραρὰν Ἁγιοταφιτικὴν Ἀδελφότητα, διεκρίθη διὰ τὸ ἦθος του, τὸν ἁγιοταφιτισμόν του καὶ τὰ πνευματικά του προσόντα, λαβὼν κατὰ τὴν τελευταίαν Πατριαρχικὴν ἐκλογὴν ἐκ τῶν 18 ψήφων τὰς ὀκτώ.

Εἴη αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Τηλεγραφικῶς ἀνηγγέλθη τῇ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ ἡ πρὸς Κύριον ἐκδημία τοῦ Προέδρου τῆς Αὐτοκεφάλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας καὶ Μητροπολίτου Βαρσοβίας Διονυσίου, ἐπισυμβᾶσα τῇ 15ῃ Μαρτίου εἰς ἡλικίαν 84 ἐτῶν.

Ἀπόφοιτος τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας Καζάν, τῷ 1913, ὁ ἀοίδιμος ἐξελέγη Ἐπίσκοπος Κρεμέντσης, τῷ 1922 προήχθη εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Βολινίας καὶ Κρεμέντσης, τῷ δὲ 1923 εἰς Μητροπολίτην Βαρσοβίας καὶ πάσης Πολωνίας, διατηρήσας συνάμα μέχρι τοῦ 1934 καὶ τὴν ποιμαντορίαν τῆς Ἐπαρχίας Βολινίας.

Εἰς τὴν ἐν Ἀθωνι κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1930 συγκληθεῖσαν Διάσκεψιν μετέσχε τῶν ἐργασιῶν της, διατελέσας Πρόεδρος τῆς Προσυνοδικῆς Συνελεύσεως πρὸς συγκρότησιν Ἐκκλησιαστικῆς Συνόδου ἐν Βαρσοβίᾳ.

Τετιμημένος διὰ πολλῶν παρασήμων, γλωσσομαθὴς καὶ εὐρείας μορφώσεως Ἱεράρχης, ἐξέδωκε ἀφθονίαν ἐπιστημονικῶν συγγραμμάτων ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἀρχαιολογικῆς φύσεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνεται τὸ «Λεξικὸν τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογίας».

Τοῦ ἀοιδίμου Ἀρχιεπισκόπου Πολωνίας Διονυσίου, εἴη αἰωνία ἡ μνήμη.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΛΟΥΘΗΡΑΝΩΝ

Αἱ τρεῖς σπουδαιότεραι ἀποχρώσεις αὐτῆς ἐν Ἀμερικῇ, ἤτοι ἡ τῶν «Ἀμερικανῶν Λουθηρανῶν», ἡ τῶν «Εὐαγγελικῶν Λουθηρανῶν» καὶ ἡ τῶν «Ἡνωμένων Εὐαγγελικῶν Λουθηρανῶν», ἡνώθησαν εἰς μίαν «Ἐκκλησίαν» ἀριθμοῦσαν ἄνω τῶν 2,250,000 μελῶν, ἔχουσαν δὲ περὶ τὰς 5,000 ἐνορίας καὶ κληρικούς. Τὸ ἑνωτικὸν συνέδριον ἔλαβε χώραν ἐν Μιννεαπόλει.

Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἐλεύσεως τῆς Αὐτοῦ Σεβασμιότητος

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει, τῇ 1ῃ Ἀπριλίου, ἔτους ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν εἰς Ἀμερικὴν καὶ τῇ ἀναλήψει τῶν Ἀρχιεπισκοπικῶν Αὐτοῦ καθηκόντων, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἔλαβε πλεῖστα συγχαρητήρια τηλεγραφήματα καὶ γράμματα. Μετὰ τῶν συγχαιρόντων, ὁ «Ὀρθόδοξος Παρατηρητὴς» εὔχεται ὅπως ἡ Αὐτοῦ Σεβασμιότης ἑορτάσῃ

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος

▸ Τῇ 8ῃ καὶ 9ῃ Μαρτίου προήδρευσε τοῦ ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος, Νέας Ὑόρκης, συνελθόντος Κληρικολαϊκοῦ Συνεδρίου τῆς Α΄. Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας.

▸ Τὸ ἑσπέρας τῆς 8ης καὶ τῆς 9ης ἰ. μ. προήδρευσεν ἐν τῇ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῇ συσκέψεως μετὰ τῶν Θεοφιλ. Βοηθῶν Ἐπισκόπων, ἐπὶ ζωτικῶν ζητημάτων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

▸ Τῇ 11ῃ ἰ. μ. ἔψαλε τὴν Ἱ. Ἀκολουθίαν τῶν Β΄. Χαιρετισμῶν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ἐν Washington, D. C.

▸ Τῇ 12ῃ καὶ 13ῃ ἰ. μ. προέστη τῶν Ἱ. Ἀκολουθιῶν τοῦ Ἑσπερινοῦ τοῦ Σαββάτου καὶ τῆς Θ. Λειτουργίας τῆς Β΄. Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν ἐν τῷ Ἱ. Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Σοφίας, Washington, D. C.

▸ Τῇ 15ῃ ἰ. μ. προήδρευσε τῆς Διορθοδόξου Συσκέψεως τῶν Δώδεκα Ὀρθοδόξων Ἱεραρχῶν τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ὀρθοδόξων Ἀρχιεπισκοπῶν καὶ Ἐπισκοπῶν. (Βλ. σε. 108)

▸ Τῇ 17ῃ καὶ 18ῃ ἰ. μ. προήδρευσε τοῦ ἐν Springfield, Mass., συνελθόντος Τοπικοῦ Κληρικολαϊκοῦ Συνεδρίου τῆς Γ΄. Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας Νέας Ἀγγλίας.

▸ Τῇ 18ῃ ἰ. μ., Παρασκευῇ, ἔψαλε τὴν Γ΄. Στάσιν τῶν Χαιρετισμῶν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, Hartford, Conn.

▸ Τῇ 19ῃ καὶ 20ῇ ἰ. μ. προέστη τῶν Ἱ. Ἀκολουθιῶν τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ τῆς Θ. Λειτρουγίας ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου, Springfield, Mass.

▸ Τῇ 20ῇ ἰ. μ. ἑσπέρας μεταβὰς εἰς Washington, D. C., ἠὐλόγησε τὸ δεῖπνον καὶ τὸ Ἐθνικὸν Συνέδριον τῆς Ὀργανώσεως ΑΗΕΡΑ.

▸ Τῇ 22ᾳ ἰ. μ. μεταβὰς εἰς Σικάγον, προήδρευσε τοῦ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ συνελθόντος (23 καὶ 24 ἰ. μ.) Τοπικοῦ Κληρικολαϊκοῦ Συνεδρίου τῆς Β΄. Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας.

▸ 24ῃ ἰ. μ. προήδρευσε Συνεδρίου τῶν Φιλοπτώχων Τμημάτων τῆς Περιφερείας, ἤκουσε δὲ καὶ τὰ αἰτήματα πολλῶν Χριστιανῶν τῆς περιφερείας.

▸ Τῇ 25ῃ ἰ. μ. προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, Σικάγου, ἑορτάσαντος τὴν 50ετηρίδα τῆς ἱδρύσεως αὐτοῦ. Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ τῇ Ἐθνικῇ Ἑορτῇ τῆς Ἑλλάδος, ὡμίλησε καταλλήλως πρὸς τὸ κατακλῦσαν τὸν Ἱ. Ναὸν πλῆθος. Τὸ δὲ ἑσπέρας ηὐλόγησε τὸ δεῖπνον τῆς Κοινότητος ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδι αὐτῆς.

▸ Τῇ 26ῃ ἰ. μ. μεταβὰς εἰς Βοστώνην, παρέστη εἰς τὴν ἐν τῇ Ἱ. Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ λαβοῦσαν χώραν ἀπονομὴν τοῦ Βασιλικοῦ Παρασήμου τοῦ Σταυροῦ τοῦ Φοίνικος εἰς τὸν κ. Ἀλεβίζον, ὑπὸ τοῦ Ἐντιμ. Προξένου ἐν Βοστώνῃ κ. Α. Παπαδοπούλου, διὰ τὴν φιλανθρωπικὴν καὶ ἐθνωφελῆ δρᾶσιν αὐτοῦ.

▪

Ἀνακοινωθὲν — Διορισμοὶ

▸ Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Κωνσταντίας κ. Γερμανός, ὅστις καὶ ἄλλοτε προσέφερε πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἁγίου Βασιλείου, διωρίσθη Γενικὸς Διευθυντὴς αὐτῆς, ἀναλαμβάνων καθήκοντα τῇ 1ῃ Μαΐου ἐ. ἔ.

▸ Ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Χαλόφτης, Ἱερατ. Προϊστάμενος τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου, Νέας Ὑόρκης, διωρίσθη Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀναλαμβάνων καθήκοντα ἀπὸ 1ης Μαΐου ἐ. ἔ. Ὁ «Ὀρθόδοξος Παρατηρητὴς» ἀπευθύνει θερμὰ συγχαρητήρια τῷ Πανοσιολογιωτάτῳ Τιμοθέῳ Χαλόφτῃ διὰ τὴν ἐπάξιον ἀνάδειξιν αὐτοῦ εἰς Πρωτοσύγκελον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου.

▸ Ὁ Αἰδεσιμολ. Κωνσταντῖνος Ἀνδρέου, ἐφημέριος τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος, Νέας Ὑόρκης, διωρίσθη Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου, Νέας Ὑόρκης. Συγχαίρομεν αὐτῷ θερμῶς ἐπὶ τῇ ἐπαξίῳ προαγωγῇ αὐτοῦ.

▸ Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ μετ' εὐχαριστήσεως ἀναγγέλλει τὴν προαγωγὴν τοῦ Ἀρχιδιακόνου αὐτῆς Ἱερολ. κ. Φιλίππου Κουτουφᾶ εἰς Πρεσβύτερον, χειροτονηθησόμενον τῇ Κυριακῇ τοῦ Θωμᾶ, 24ῃ Ἀπριλίου, ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γερασίμου Νέας Ὑόρκης, οὗτινος θὰ εἶναι καὶ Ἱερατικῶς Προϊστάμενος, τοῦ νῦν Ἱερατικῶς Προϊσταμένου αὐτοῦ Αἰδεσ. κ. Βασιλείου Παπαδοπούλου, κατόπιν πολυετοῦς καὶ εὐόρκου ἱερατείας, οἰκειοθελῶς ἀποσυρομένου τῆς προϊσταμενίας, λόγῳ ἡλικίας.

Τὴν θέσιν τοῦ Ἱερολ. κ. Φ. Κουτουφᾶ ἐν τῇ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῇ καταλαμβάνει ὁ ἄρτι ἀφιχθεὶς ἐξ Ἀθηνῶν Ἱερολ. Διάκονος κ. Φιλόθεος Καραμῆτσος, ἀπόφοιτος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, καὶ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν διατελέσας Διάκονος τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἀθηνῶν. Συγχαίρομεν ἀμφοτέρους θερμῶς.

Οἱ Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι

Κατὰ τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστήν, τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Ἑβδομάδα καὶ τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα, οἱ Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς ἐκήρυξαν τὸν Θεῖον Λόγον, ἐφρόντισαν περὶ τῆς ἠθικοθρησκευτικῆς χειραγωγήσεως τῶν Χριστιανῶν τῶν περιφερειῶν αὐτῶν, μεριμνήσαντες καὶ περὶ τῆς οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως τῶν ἀναξιοπαθούντων ἀδελφῶν ἡμῶν διὰ τῆς ἐνεργοῦ ἐκδηλώσεως τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης.

▪

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Τροπαίου

Ἐντολῇ τῆς Α.Σ., ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Τροπαίου κ. Πολύευκτος, περιελθὼν περὶ τὰς 15 πόλεις καὶ κοινότητας ἐν Ἀμερικῇ καὶ Καναδᾷ, ἔδωκε διαλέξεις περὶ τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ προέτρεψε τοὺς Χριστιανοὺς ἡμῶν, ὅπως συμμετάσχουν εἰς τὸ Προσκύνημα πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διὰ τοῦ ὑπερωκεανείου «Βασίλισσα Φρειδερίκη». Ἤδη δέ, μετὰ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν, συμμετέχει τοῦ Προσκυνήματος τούτου.

▪

Πρόγραμμα Ἀρχιερατικῶν Ἐπισκέψεων τοῦ Θεοφιλ. Ἐπ. Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρου

Μάρτιος καὶ Ἀπρίλιος, 1960

▸ Τῇ 3ῃ Μαρτ., Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία καὶ Κήρυγμα εἰς τὴν Κοινότητα Ἁγ. Δημητρίου, Newton, Mass. Τὸ ἑσπέρας, Χοροστασία καὶ Κήρυγμα εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν Βοστώνης.

▸ Τῇ 11ῃ ἰ. μ., Χοροστασία καὶ Κήρυγμα εἰς τὴν Κοινότητα Ἁγίας Τριάδος, Waterbury, Conn.

▸ Τῇ 12ῃ ἰ. μ., Συνέδριον τῆς Νεολαίας G.O.Y.A., New Haven, Conn. Ἑσπερινὸς καὶ Κήρυγμα.

▸ Τῇ 13ῃ ἰ. μ., Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία εἰς τὴν Κοινότητα Ἁγίας Βαρβάρας, New Haven, Conn. Τὸ ἀπόγευμα διάλεξις πρὸς τὴν Νεολαίαν.

πλείστας ἐπετείους, ἐν ὑγείᾳ καὶ ἀκμῇ κατ' ἄμφω, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.

ATTEND CHURCH SERVICES . . .

THE GREEK ORTHODOX CHURCH

Welcomes you . . .

BIRMINGHAM, ALA.

HOLY TRINITY 307 So. 19th Street
HOLY CROSS 725 No. 25th Street
Rev. E. Bouyoucas Tel. 7-4388
Divine Liturgy and Sunday School 10:30 A.M. — 12 M.; Greek School 4-6 P.M. daily

BOSTON, MASS.

EVANGELISMOS, Parker & Ruggles Sts.
Rev. John Zannetos Rev. P. Kyriacos
Divine Liturgy 10:30 A.M. — 12:15 P.M.
Sunday School 9:00 — 10:30 A.M.
Greek School 3:15 — 5:15 P.M. daily

CORONA, N. Y.

THE TRANSFIGURATION OF CHRIST
38-05 98th Street Corona 68, N. Y.
Rev. E. Tselentakis ILlinoi 8-5251
Divine Liturgy 11:00 A.M. — 12:30 P.M.
Sunday School 10:30 — 11:30 A.M.
Greek School 3:00 — 5:00 P.M.

DETROIT, MICH.

ST. NICHOLAS 17400 Second Blvd.
Rev. Chr. W. Hadgigeorge Tel. TO 8-1844
Orthros 9 — Sun. School Services 10 A.M.
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sun. School 11 — Greek School 4:30-6 P.M.

HARRISBURG, PA.

HOLY TRINITY 415 Walnut Street
P.O. Box 1232
Rev. George Giannaris
Church's Tel. CEdar 2-1112
Divine Liturgy 10:30 A.M.
Sunday School 9:45 A.M.

PEORIA, ILL.

ALL SAINTS 322 Reed Avenue
Rev. Ernest Arambiges Tel. 6-8082
Divine Liturgy 10:20 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30 P.M daily

WAUKEGAN & NO. CHICAGO, ILL.

ST. DEMETRIOS 228 N. County St.
Rev. G. Nicozisis Tel. MA 3-0190
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sunday School 10:30 A.M.
Greek School 4:30 to 6 P.M. 4 days a week

WASHINGTON, D. C.

ST. SOPHIA CATHEDRAL
36th Street and Massachusetts Ave., N.W.
Tel. FE 3-4730
Rev. Aim. Laioussis Rev. J. Taviarides
Divine Liturgy 10:30 A.M. — 12:00 M.
Sunday School 10:30 A.M. — 12:00 M.
Greek School 3:30 — 6:00 P.M. daily

STAMFORD, CONN.

TAXIARCHAE Bedford and Third Sts.
Rev. George Poulos—FI 8-4216, DA 4-4401
Orthros 9:30 — Sunday School 10:15 A.M.
Divine Liturgy 10:30 A.M. — Greek School Daily 4-6 P.M. — Nursery School Daily 9 A.M. to 12:30 P.M. — Greek Evening School Mon. and Wed. 7:30-9:30 P.M.

▶ Τῇ 16ῃ ἰ. μ. ἑσπέρας, Κήρυγμα εἰς τὴν Ἐπισκοπελιανὴν Ἐκκλησίαν, Church of the Advent, Boston, Mass.

▶ Τῇ 17ῃ ἰ. μ. πρωΐαν, ἔναρξις ἐργασιῶν Κληρικολαϊκοῦ Συνεδρίου τῆς Περιφερείας Νέας Ἀγγλίας ἐν Springfield, Mass.

▶ Τῇ 18ῃ ἰ. μ., Χοροστασία, Ἀκολουθία Χαιρετισμῶν καὶ Κήρυγμα εἰς τὴν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Νικολάου, Thompsonville, Conn.

▶ Τῇ 20ῇ ἰ. μ., Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία καὶ Κήρυγμα εἰς τὴν Κοινότητα Ταξιαρχῶν, Stamford, Conn.

▶ Τῇ 24ῃ ἰ. μ. ἑσπέρας, Μέγας Ἑσπερινὸς εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν Βοστώνης.

▶ Τῇ 25ῃ ἰ. μ., Θεία Λειτουργία εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, Nashua, N. H. Τὸ ἑσπέρας, Ἀκολουθία τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, Providence, Rhode Island.

▶ Τῇ 27ῃ ἰ. μ., Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία καὶ Κήρυγμα εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίας Τριάδος, Concord, N. H. Τὸ ἑσπέρας, Ἑσπερινὸς καὶ Κήρυγμα εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Μεταμορφώσεως, Franklin, N. H.

▶ Τῇ 30ῇ ἰ. μ., Ἀκολουθία Προηγιασμένης εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου. Τὸ ἑσπέρας, Ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Κανόνος εἰς τὴν Ἱερὰν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

▶ Τῇ 1ῃ Ἀπριλίου, Ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος ἐν Worcester, Mass.

▶ Τῇ 3ῃ ἰ. μ., Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία καὶ Κήρυγμα εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐν New Britain, Conn.

▶ Τῇ 8ῃ ἰ. μ., συγκέντρωσις Ὀργανώσεως NEFCOS τῶν φοιτητῶν τῶν Πανεπιστημίων ἐν Βοστώνῃ, εἰς τὸν Οἶκον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου. Ἱερὰ Ἀκολουθία καὶ συζήτησις.

▶ Τῇ 10ῃ ἰ. μ., Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία καὶ Κήρυγμα εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐν Potland, Maine. Τὸ ἑσπέρας, Ἀκολουθία τοῦ Νυμφίου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Δημητρίου, Biddeford, Maine.

▶ Τῇ 11ῃ ἰ.μ., Ἀκολουθία τοῦ Νυμφίου εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίου Κωνσταντίνου, Cambridge, Mass.

▶ Τῇ 12ῃ ἰ.μ., Ἀκολουθία τοῦ Νυμφίου εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, Somerville, Mass.

▶ Τῇ 13ῃ ἰ. μ., Ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Εὐχελαίου εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, Manchester, N. H.

▶ Τῇ 14ῃ ἰ. μ., Θεία Λειτουργία εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν Βοστώνης. Τὸ ἑσπέρας, Ἀκολουθία τῶν Παθῶν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίου Κωνσταντίνου ἐν Webster, Mass.

▶ Τῇ 15ῃ ἰ. μ. ἀπόγευμα, Ἀκολουθία Ἀποκαθηλώσεως εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῶν Ταξιαρχῶν, Watertown, Mass. Τὸ ἑσπέρας, Ἀκολουθία τοῦ Ἐπιταφίου εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίου Ἰωάννου Βοστώνης.

▶ Τῇ 16ῃ ἰ. μ. πρωΐ, Θεία Λειτουργία εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου. Τὸ μεσονύκτιον, Θεία Λειτουργία εἰς τὸν Ἱερὸν Καθεδρικὸν Ναὸν Βοστώνης.

▶ Τῇ 17ῃ ἰ. μ., Ἑσπερινὸς τῆς Ἀναστάσεως, Χοροστασία καὶ Κήρυγμα τοῦ Ἐπισκόπου ἐν τῷ Συροορθοδόξῳ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ ἐν Βοστώνῃ.

▶ Τῇ 22ᾳ ἰ. μ., Χοροστασία εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν Βοστώνης.

▶ Τῇ 23ῃ ἰ. μ., Θεία Λειτουργία καὶ Κήρυγμα εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, Lynn, Mass.

▶ Τῇ 24ῃ ἰ. μ., Θεία Λειτουργία καὶ Κήρυγμα εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, Manchester, N. H.

Rev. Constantine Raptis
313 Bay St. P.O.Box 416
Tarpon Springs, FLA 1/61

ΧΡΥΣΗ ΓΕΦΥΡΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΗΛΙΟΛΟΥΣΤΗ ΕΛΛΑΔΑ

ΤΟ ΑΠΛΟΧΩΡΟ, ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ, ΚΑΛΟΤΑΞΕΙΔΟ ΚΑΙ ΕΞ ΟΛΟΚΛΗΡΟΥ
AIR-CONDITIONED ΕΘΝΙΚΟΝ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΝ

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΣΗΜΑΙΑΝ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΝ
ΕΙΣ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΓΡΑΜΜΗΝ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ—ΠΕΙΡΑΙΩΣ

—— ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΑ 1960 ——
Μὲ χαμηλὰς τιμὰς λόγῳ ἐποχῆς

Ἀπριλίου 19 — Ἐκδρομὴ Παναρκαδικῆς
(ἐκ ΒΟΣΤΩΝΗΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 20)
Μαΐου 20 Ἐκδρομαὶ ΓΚΑΠΑΣ, Μικρασιατῶν καὶ Θρακῶν.
(ἐκ ΒΟΣΤΩΝΗΣ ΜΑΪΟΥ 21)
Ἰουνίου 16 Ἰουλίου 12
Καὶ κανονικῶς μετέπειτα

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ...

ΕΚ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 19, 1960
(ΚΑΙ ΕΚ ΒΟΣΤΩΝΗΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 20, 1960)

ΕΚΔΡΟΜΗ - ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΣΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΣΤΑΜΠΟΥΛ
ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ ΤΗΣ Α. Θ. Π. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ ΤΟΥ Α'
ΚΑΙ ΤΗΣ Α. Σ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ Β. καὶ Ν. ΑΜΕΡΙΚΗΣ κ. κ. ΙΑΚΩΒΟΥ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ — ΒΟΣΤΩΝΗ — ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ — ΝΕΑΠΟΛΙΣ —
ΜΕΣΣΗΝΗ — ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ — ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ — ΙΣΤΑΜΠΟΥΛ

10% ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΔΙΑ ΤΑ LOW-SEASON
ΜΕΤ' ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας ἀποταθῆτε
εἰς τὸν Ταξειδιωτικὸν Πράκτορά σας.

ΕΘΝΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

HOME LINES AGENCY INC. ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΔΙ' Η.Π.Α. ΚΑΙ ΚΑΝΑΔΑΝ
42 Broadway, New York 4, N. Y. • Digby 4-6363

Printed by
Cosmos Greek-American Printing Co.
205 West 25th Street
New York 1, N. Y.